

העונפים היזה

במאבק בין חוגי אבו-חצירא ותת-ניצב בנימין זיגל התגלה מיסמך רשמי הקובע כי

תת-ניצב
בנימין
זיגל

זיגל סבול

מנזקה נפשי

Benjamin SIEGEL, geb. 18.4.1922
Jeset/Israel, Hadudistr. 14/12
קטע מהמיסמך הגרמני הרשמי המתפרסם במלואו בגליון זה

אריאל

אם היאלה האזן אלי אמוגו!
ג'ורג'יני

"כדי לחבוט בכדור במהירות 200 קמ"ש אתה צריך הרבה כח ושרירים השרירים בנויים מחלבונים. 4 כוסות חלב תנוכה ליום מספקות לגוף חלק חשוב מהצריכה היומית של חלבון מעולה. בחלב יש גם ויטמין A לראיה טובה, ויטמין B₁₂ לדם מעולה, סידן וזרחן לעצמות חזקות ולשניים בריאות. יש המון פטנטים לשמור על הכושר והבריאות. אבל לדבר אחד לא מצאו תחליף. לחלב!"

חלב תנובה - הכוח הלבן.

מה גרם לתאונה

המיסחורית של החוקר

בדרך שמע יחיאל פיקהולץ, (איש צוות החקירה בפרשת ברנס) ברדיו את ההוראה על הסכמתו של נבוח להעיד נגד אנשי צוות החקירה, שהוא עצמו נימנה על אנשיו. פיקהולץ נבהל, ככל הנראה, וללא שום סיבה נראית לעין סטה מכוון ניתו מהכביש ופגעה במכונית אחרת. עתה מאושפז פיקהולץ במצב קשה בבית חולים בירושלים.

הקצין שהושעה בפרשת חנוך

היה אחד מחוקרי ברנס

אחד מחברי הצוות של מרכוס, ואולי הטוב שבחוקרי צוות זה, המפקח ישראל מזורחי, הושעה מתפקידו במיטרה וממתינו למישפט בעקבות פרשת דני חנוך (שהודה ברצח שלא ביצע).

ביכונסקי:

מורה לקשייחיוך

יורם ביכונסקי, החשוד הראשון בפרשת רצח רחל הלר, הוא עתה מורה ממלא מקום בבית הספר לנערים קשייחיוך בנה"ר.

אור חדש על פרשת ברנס:

הנאשם הוא עקר!

אחת הבעיות של עמוס ברנס נעוצה בהתייחסותו לנושאי המין והכבוד הגברי.

אם אכן ברנס הוא עקר מתעוררת השאלה מדוע לא גילה זאת במהלך מישפטו. אך מי שמכיר את ברנס יודע את התשובה. הצעיר היה מוכן לבלות את כל חייו בכלא, ובילבד שלא תגלה „בושתו“ ברבים.

גילוי חדש:

מדוע נעלה הנרצחת

נעליים שטוחות?

נושא אחר שאותו העלה גולדברג בי תזכירו, נגע לנעליים של רחל הלר, הי חיילת נמכת הקומה הקפידה מאוד על הופעתה. בכל פעם שהיתה יוצאת עם ביכונסקי, שאף הוא נמך קומה, היתה נועלת נעליים שטוחות. כשיצאה עם גבר רים גבוהים, כמו עמוס ברנס, המתנשא לגובה של מטר ושמונים, נעלה נעליי-עקב. ידידתה של רחל לבית רוטנברג, משם יצאה אל דרכה האחרונה, העידה שרחל שאלה ממנה נעליים שטוחות-עקב לפני הפגישה שלה בערב הרצח.

היועץ המישפטי החליט

על מישפט חוזר - והתחרט!

בישיבה שנערכה לפני שבוע בלישכתו של היועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור יצחק זמיר, השתתפו פרקליט המדינה, גבריאל בר, עורכתו קרפ, וראש אגף החקירות במיטרה, ניצב יחזקאל קרתי. באותה ישיבה קיבלו הארבעה החלטה נדירה: לבקש מבית-המישפט את חידוש מישפטו של עמוס ברנס. למחרת היום טילפן זמיר אל משתתפי הישיבה ואמר: „בואו נשקול את העניין עוד פעם במשך שבוע.“

המפכ"ל קרע חזכיר

של מרכוס

למרכוס לא היתה שייכות לרצח רחל הלר לפני שהתברר ששני צוותי החקירה הקודמים נכשלו. או התבקש מרכוס על ידי המפכ"ל, שאול רוזווליו, לעמוד בראש צוות שחקור את הסיבות לכישלונם של שני הצוותים הקודמים. הוא הגיש לרוזווליו מיסמך עבכרס, כתוב בלשון בוטה, שבו האשים את אנשי הצוותים הקודמים בשלומיאליות ובחוסר-כישרון. המיסמך היה כה חמור עד שרוזווליו קרע אותו לגורים, בנוכחות מרכוס.

מרכוס ניסה להתפרץ

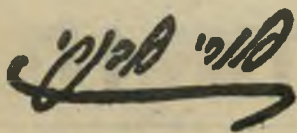
ללישכת המפכ"ל

כאשר התסוצצה הפרשה, טען מרכוס כי שיקר לבית-המישפט אחרי שקיבל לכך אישור ממפקדו, המפכ"ל רוזווליו. כשהבין מרכוס שהוא עלול להיות מובא לדין בגלל השקר הזה, ביקש להיפגש עם רוזווליו, כדי שהמפכ"ל יאשר שאכן הורה לו לעשות כן. רוזווליו התחמק מפגישה.

מרכוס הגיע לבניין המטה הארצי וביקש להתפרץ אל לישכת המפכ"ל בכוח. נהגו של המפכ"ל בלם אותו, ורוזווליו, ששמע צעקות, יצא לראות מה מתרחש. רק אז זכה מרכוס להיפגש איתו, אך איש אינו יודע מה נאמר באותה פגישה. בסופו של דבר החליט היועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק, שלא להעמיד את מרכוס לדין. ברק קיבל את טענתו של מרכוס, שלפיה שיקר לבית-המישפט „בתום לב“.

מפתבר, איפוא, פי בכתבה זו היו לפחות עשרה סקופים, שכל אחד מהם יכול היה לספק כותרת גדולה בצהרון. אצלנו „נבלעו“ כולם בכתבה כוללת, ש-ביקשה לספק לך תמונה שלמה, שקולה ואמיתית.

אנחנו נמשיך בשיטה זו, ואם תשמע פעם מפי חבר, שקנה את הגליון בקיוסק, „בכתבה על הפרשה היא לא היה שום דבר חדש“ — בקש ממנו לבדוק זאת שוב.

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מברקים: „עולמפרס“ • העורך הראשי: אורי אכנרי • ראש המערכת: יוסף ינאי • עורכת-בנית: יוסף שנון • עורכת כיתוב: לילית בוארון • צלמי מערכת: ציון צפריר וענת סרגוסטי • כתב בכיר: יוסף היימן • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: „העולם הזה“ בע"מ • מודפס ב„הדפוס החדש“ בע"מ, תל-אביב, רחוב בני-אביגדור • הפצה „גד“ בע"מ • גופות צינקוגרפיה „כספי“ בע"מ.

קיא ירי

הייתי רוצה לשתף אותך הפעם באחת הבעיות המלוות את העולם הזה מאז ראשית המערכת הזאת, שבקרוב ימלאו לה 31 שנים.

הנה הבעיה: ישנה פרשה המסעירה את המדינה במשך ימים ושבועות. כל אמצעי-התיקשות בוחשים בה. מיטב ה-כתבים חוקרים אותה, במירוץ יומימי (ושעה-שעת) אחרי סקופים. פונים לכל המקורות האפשריים. העניין מואר מכל הצדדים, נכתבים עליו מאמרים וכתבות למכביר.

במצב כזה, מהו תפקידו הטבעי של שבועון? לפי המקובל בעולם: לסכם את הפרשה, להציג אותה בתמונה שאין בה חידושים, אך שהיא שלמה ומאוזנת. הרסיסים, שהתפרסמו מדי יום, מצטבר-פים בכתבת השבועון לתיאור מלא. כך מספיקים בפרשות כאלה שבועונים כמו טיים בארצות-הברית. דר פייגל בגרמניה וליאקספרס בפאריס — שבוער-נייחדשות הדומים במהותם לשבועון זה.

אולם העולם הזה יש אמביציה נוספת: הוא רוצה לגלות גם סקופים משלו. אין הוא מסתפק באירגון החומר שנאסף על-ידי אחרים. הוא אוסף חומר משלו. בבואו כמה ימים אחרי אמצעי-התיקשות היו-מיים, הוא רוצה לחדש — הן בפרטים, הן בהצגת התמונה הכוללת. הוא שולח בכך לעיתים די קרובות, תודות לשיטות המיוחדות ולקשרים המיוחדים שלנו.

הצוות עובד, אוסף סקופים חדשים, ואז, בבואו לכתוב את הדברים, הוא ניצב לפני בעיה. לפניו הבירה בין שתי אפשרויות: האחת היא לפרסם את סקר-פים החדשים בלבד, כדי להבליטם; וה-שניה היא לכתוב סיפור שלם ומלא, ול-שלב בו את הסקופים החדשים.

אנחנו נוהגים ללכת בדרך השניה, לה-גיש לקורא את התמונה השלמה, תוך הרצאת-דברים חדשה. בתוך הסיפור הכ-ר לל ישרן גם הידיעות החדשות שלנו, המאירות לאיפעם את הפרשה כולה באור חדש לגמרי. כך נש לקורא כתבה שהיא גם מקורית, גם חדשה וגם שלמה.

הצרה היא שהקורא, איננו חוקר ואינו מתעמק בדברים. מתעלם לא פעם מן הסקופים שלנו, המשבצים בסיפור. אין דבר מרגיו יותר מאשר לשמוע, מפי קורא: „הסיפור שלכם על הפרשה אינו מחדש כלום. נכון, זה כתוב יפה, אבל כבר קראתי את כל זה.“ הוא פשוט לא שם לב לכך, שיש בסיפור יסודות חד-שים רבים ומשמעותיים.

מה לעשות? הרי איננו יכולים לכתוב: שים לב, הפרט הזה-זהוהוא הוא סקופ שלנו הידיעה ההיא-היא היא גילוי בילעדי שלנו!

עשיתי השבוע נסיון מעניין (אותי, לפי חות) לגבי הסיפור שהקדשנו לו את ה-שער האחורי של הגליון האחרון של העולם הזה (2265). הכותרת היתה: „כך-רימתה המישטרה — פרשת ברנס“. בתוך

הכתבה על פרשת ברנס (העולם הזה 2265) ובכל זאת: עשרה סקופים

פסיכיאטרים וגרולוגית קבעו, ש-ככל הנראה סובל ברנס מעקרות. רבה שהצעיר יפה-התואר, שזכה בהצלחה רבה אצל בנות המין היפה, לא הודה בכך מעולם. אחת הגירסות של המישטרה היתה שרצח את הלר משום שגילתה דבר-מה הקשור ביכולת המינית שלו ולעגה לו על כך.

כשחקר ביכונסקי במיטרה, בחזקת חשוד ברצח, לא העלה איש מצוות החוקר רים את הנושא המיני. לכל היה ברור שביכונסקי היה חברה הקבוע של רחל, ויומניה האישיים אף גילו, שהיא קיימה עימו יחסי-מין בתדירות גבוהה. איש לא חשד בביכונסקי שרצח את רחל אחרי שאנס אותה או שניסה לאנוס אותה.

רק כשהפך ברנס חשוד עלה הנושא המיני. המישטרה גילתה לפתע סימני זרע, ומענה שהם של ברנס. ביגלל משך הזמן שעבר בין הרצח לבין תפיסתו של ברנס, אי-אפשר היה להשוות בבדיקה מעבדתית את סימני הזרע, שנמצאו לטע-נת המישטרה על גופה של רחל, עם הזרע של ברנס. איש אף לא ביקש מברנס דוגמת-זרע, והכל קיבלו כמובנה מאליה את העובדה שהוא בעל הסימנים שנמצאו על גופה של הקורבן. אם אכן יסתבר, שכלל לא נמצאו סימני זרע על גופה, או שעמוס ברנס הוא עקר, תתמוטט אחת מטענות התיבעה.

כל אחת מן הידיעות האלה היתה מהווה בעיתון יומי ידיעה מרעושה, תחת כו-רחה מפוצצת. הנה לדוגמה כמה קטעים מתוך הכתבה, בתוספת הכותרת שהיא היתה זוכה בו בעיתון יומי:

חוקר רצח רחל הלר

נפל אגג

כמה שבועות אחרי שפרש מהמיש-טרה, באחד הלילות שבהם נדדה שנתו ביגלל הפרשה, טייל חנא חדאד (החוקר הראשון של רצח רחל הלר) על גג ביתו, בכפר טורען. הוא מעד, שבר את כתפו ואושפז במשך חודשים רבים. חדאד הגיש תביעת פיצויים נגד המישטרה, טען שפציעתו התרחשה מפני שפרשת רחל הלר העסיקה את מחשבתו וכי היתה זאת תאונת עבודה. התביעה נדחתה.

התובע במישפט ברנס

נתפס בהברחת דולרים

לפני כמה חודשים נתפס בראונר, היום עורך-דין פרטי עשיר, בנמלה-התעופה בן-גוריון, כשעל גופו מאות אלפי דולרים שאותם ניסה להבריח מהארץ.

לפני כמה שבועות הופיע במדור "יומן אישי" התבטאות שהפתיעה אותי. נקבע שם כי עדיין לא נכתב בארץ שיר שלום אמיתי. מן הר סתם נעלים מידיעת העורך, כי לפני כעשר שנים נכתב שיר נפלא, לי טעמי, שיר השלום. הוא הושר אז עליידי להקת הנח"ל. באימי פריה העברית דאו, שהשתרעה מ קנטרה ועד קוניטרה, נתקבל השיר בדעות חלוקות, וזו אולי גם ה סיבה מדוע לא זכה למקום הראוי לו. השלום לא היה כה פוסולארי כהיום.

את הפיומן החזור יש לשנן לי רבים מאתנו: "אל תגידו יום יבוא — הביאו את היום!"

גד פאיקר, גבעתיים
 ● אורי אבנרי לא אמר שאין שירי שלום. בוודאי יש, ושיר של רוטבליט יוכיח. אך אין זה שיר מלהיב ומסעיר, מן הסוג ש עליו דיבר אבנרי באותה רשימה, בהזכירו את האינטרנציונל, המאר סיזה ו"אנו נתגבר".

סתירה בולטת

מה לביקורת על הפער החברתי ולדיווח על החוג הנוצץ?

במדורים המדיניים הכלכליים (כולל פרשנותו של ח"כ אורי אבנרי) הנכם מתריעים על גידולו והת רבותו של הפער החברתי. ומנגד — מדורי הרכילות, תיאורי "מסי בות השבוע" הנוצצות. אלה נועדו, מן הסתם, לעורר את קינאתם של אותם שלא "זכו" לחגוג במחיצתה של פנינה רוזנבלום ודומיה.

אזי הרשקוביץ, ירושלים
 ● לפער יש שני צדדים, ותפקיד העולם הזה אינו לעצום עיניים.

עוד

אפרסק?

לאן הולכים כספי המשחקים בפיס.

למי תודעת בעל דין, "מיפ" על הפיס, בתשדירי השרות מטעמו בטלוויזיה, הולכים כספי המיפעל גם למוסדות החינוך הדתי. מן הראוי שה ציבור החילוני יסיק את ה מסקנות.

יצחק חסון, אגודה הומניסטית חילונית בישראל

שלום שם

מעבר לים

על פעילות מחנה ה שלום בחוף המערבי של ארצות-הברית.

גם כאן, בקצה-מערב, יש פעילות מעניינת של מחנה ה שלום, מצד ישראלים ופלסטי גים. לפני שבועות אחדים סייר כאן חתאם אבו ע'זאלה מעזה (חתאם הקטן), ולפי בקשתו ה מפורשת נפגש עם קבוצת יהודיות, ואיש לא ראה פסול בכך שאורגנה לו, בין השאר, פגישה עם חוג עליה ציוני למהדרין.

ברירה אמנם שבקה חיים, אבל ישנם חוגים שונים הממ שיכים את מסורתה. רוב ה פעילות היא, כמובן, בחוף ה מזרחי, אבל גם איזור סאן פרנציסקו תוסס במובן זה, כמו בתחומים אחרים.

ב.כ., קליפורניה, ארצות-הברית (המשך בעמוד 6)

כהן בית הקברות

על משאלתו של העורך, שייכת המנון למחנה ה שלום הישראלי (העולם הזה" 2360).

כאשר סרן רוג'ה דה ליסל חיבר את המארסייז, כאשר פייר גוטיה חיבר את האינטרנציונל, כאשר אימבר חיבר את התיקווה בהשר את שיר מולדבי, כאשר פיס סיגר חיבר את אנו נתגבר לפי מנגינה צינית ידועה — אז נתקיימו התנ

שיר לשלום

תנו לשמש לעלות

לבקר לקאיר

הזכה שבחפילות

איתנו לא תחזיר

מי אשר ככה נרו

ובכפר נטמן —

ככי מר לא יעירו,

לא יחזירו לכאן.

איש אותנו לא ישיב

מבור חתיתח אפל

כאן לא יועילו

לא שמחת הגצחון

ולא שירי הלל...

לכן רק שירו שיר לשלום.

אל תלחשו תפילה!

מוטב תשירו שיר לשלום

בצעקה גדולה...

(מלים: י רוטבליט;

לחן: י רוזנבלום)

אים האובייקטיביים — מישאלת לב המוגית וסוחפת. געגועים עזים לשינוי קיננו בלב מיליונים רבים, המחאה היתה טהורה ונכעה מ מעמקי הנשמה — מספיק היה ה גפרור בכדי להצית את הלהבה.

אייאפשר לחבר שיר-המונים על סמך אוטופיה העומדת ותלויה ב מרחקי ערפילים. אייאפשר לחבר שיר-מחאה כאשר מעמד הפועלים משחק בבורסה, כאשר הסוטרני טים חושבים על הכל פרט לעבודה, כאשר צעיר מצוי בישראל גרוע מהעבודה ובמקרה הטוב ביותר חושב על עבודה בנקאית המבטי חת תנאים טובים, כאשר תייחחב רה הסתאבו ונקלעו למבוי סתום לביצה המעלה צחנה, כאשר עשי רות אלפים יורדים מדי שנה בשי נה! ?!

המישור הרעיוני הלך והצטמק, הלך והתגמד בחברה שלנו. רובו המכריע של העם תומך במבוי הסתום שבתוכו כלואה המדינה ו הוא רק משתעשע בציניות אכזרית בתיקות-שואר לפיה תעמוד אר צות-הברית לימינה של מדיניות הסיפוחים לעולמי עד. תורת המר סר של עם ישראל מצטמצמת ל מישפט אחד: "אדם לאדם זאב", ביחסים-פנים כמו ביחסי-חוץ.

בתנאים כאלה כיצד יבקש איש שייכתב שיר-עמלים סוחף הנושא בשורה רעננה? מה לכהן בבית הקברות! ?

יצחק סובוב, תל-אביב

אמא שלי אומרת...

"מאז שרופא השניים המליץ ואני משתמשת באופן קבוע באַלמַקס, אץ לי יותר חורים בשניים, שיני בריאות יותר ומוגנות בפני עששת"

אַלמַקס לשן - בריאות ומגן

טבע תעשיות פרמצבטיות בע"מ

המכון הישראלי לספרות נשים קוסמטיקה ופדיקור

קורסים ספרות נשים - קוסמטיקה - פדיקור מניקור הוצאת שער בחשמל (אפילציה)

* סלון ומכון יופי

תסרוקות, תספורות, החלקות, סלסול, צביעה, כסים, טיפול פנים, איפור, הוצאת שיער בשעווה

* הנזות נלות * מחירים עממיים - שרות מעולה.

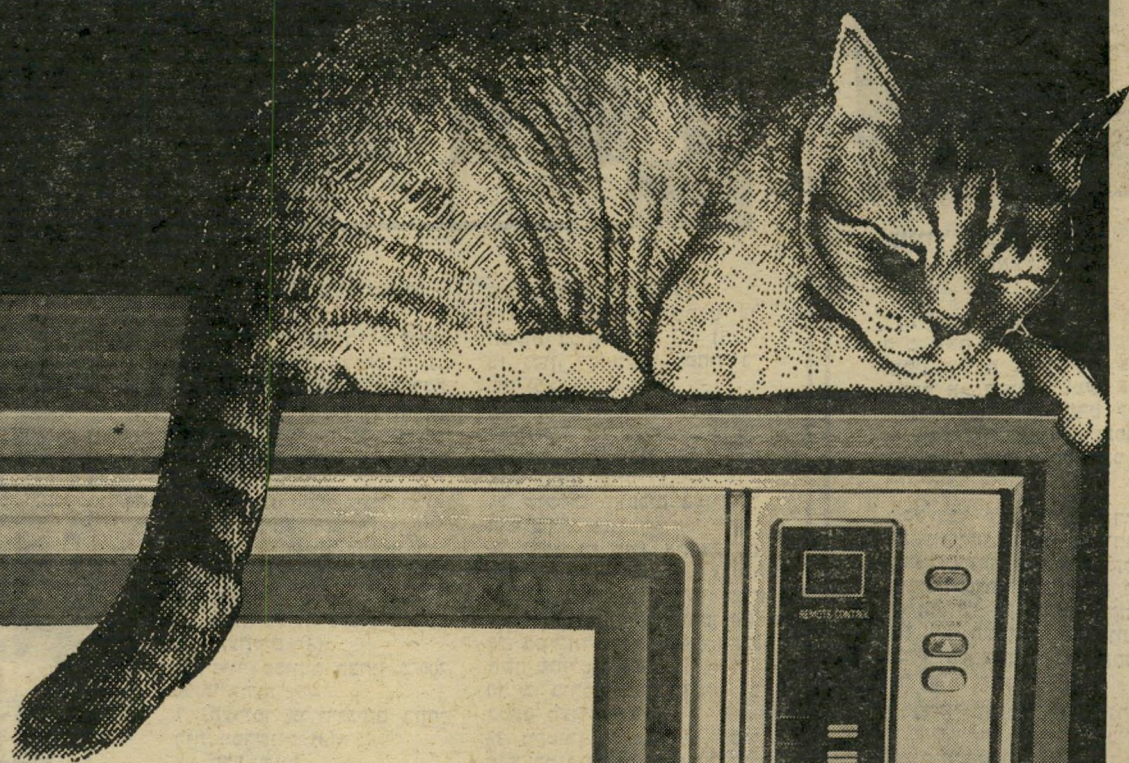
תל-אביב יודפת 4 ליד דיונוגוף 190 226066 229388

רחת-גן הרצנ 86 מול בנין אואזים "סלון אוה"

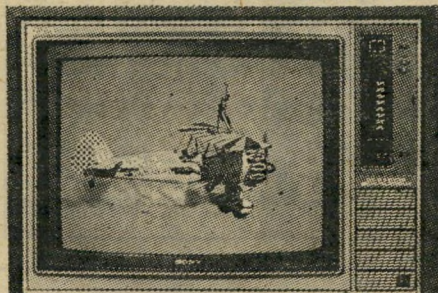

תן טרמפ לחייל

למה לך לקנות "חתול בשק" כשיש **SONY**®...!?

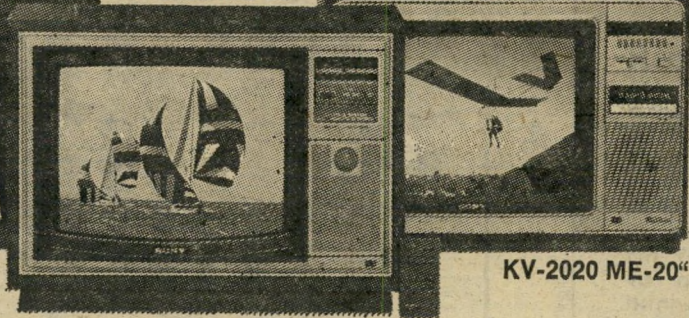

CVM-2711 PS-27"

רק בטלוויזיות הציבעוניות של SONY תמצא את השיטה הבלעדית המקרינה את התמונה בעזרת תותח חד-קנה וטכניקת מסך משוכללת, המאפשרת קבלת תמונה חדה ובעלת בהיקות גבוהה בצבעים טבעיים.

KV-2032 ME-20"

KV-2020 ME-20"

דגמים נוספים: KV-2024E-20" ; KV-1400 E-14"

SONY

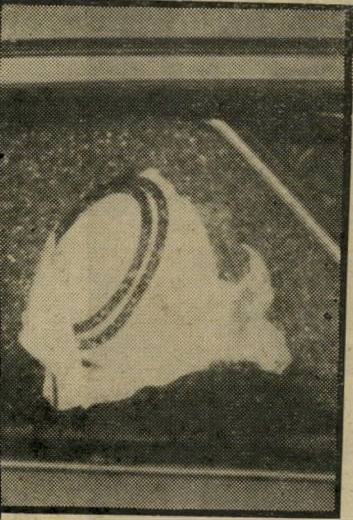
פרסום מולטיק| רפאל טיראן

רצח השייח'

הבדואים בנגב אינם רוצים שרצח ח"כ חמאד אבו-רביעה ינוצל למטרות מיפגתיות.

רצח זה עורר תדהמה וזעם בציבור היהודי והערבי. אולם, לצערי, עוד לא הסתיימו 40 ימי האבל ומנסים כבר לעסוק בסחר פוליטי עם רצח מזעזע זה.

ודוגמה: אחרי הקבורה הז' מין השייח' מוסה אל-עטאונה לשאת דברים את הנשיא יצחק נבון, את סגן ראש-הממשלה שימחה ארליך, את יו"ר מיפ-

שייח' אבו-רביעה צוואה ?

לגת העבודה שימעון פרס ואח ח"כ משה דיין. באותה מידה הזמין את ח"כ תופיק טובי לשאת את דבריו, ושמעו אותו כולם בתשומת-לב, פרט לער רך-הדין אורי שטנדל, שהפריע בצעקות „אתה מנהל תעמולת בחירות“.

כשדבר שטנדל הוא הדגיש שהשייח' ח"כ חמאד אבו-רביעה השאיר צוואה ומישאלתו היתה „רשימה בדואית נפרדת“, בצד דק התחילו אז צעקות בקהל: „וזה לא תעמולת בחירות?“ דבריו של שטנדל לא התקבלו יפה.

ככדואי ותושב הנגב גראה לי שיש לקחת לתשומת-לב את בקשת השייחים שלנו. תנו לנו כעת לחיות עם האבל שלנו. לחיות עם הכאב שלנו וזה יהיה לטובת כולם.

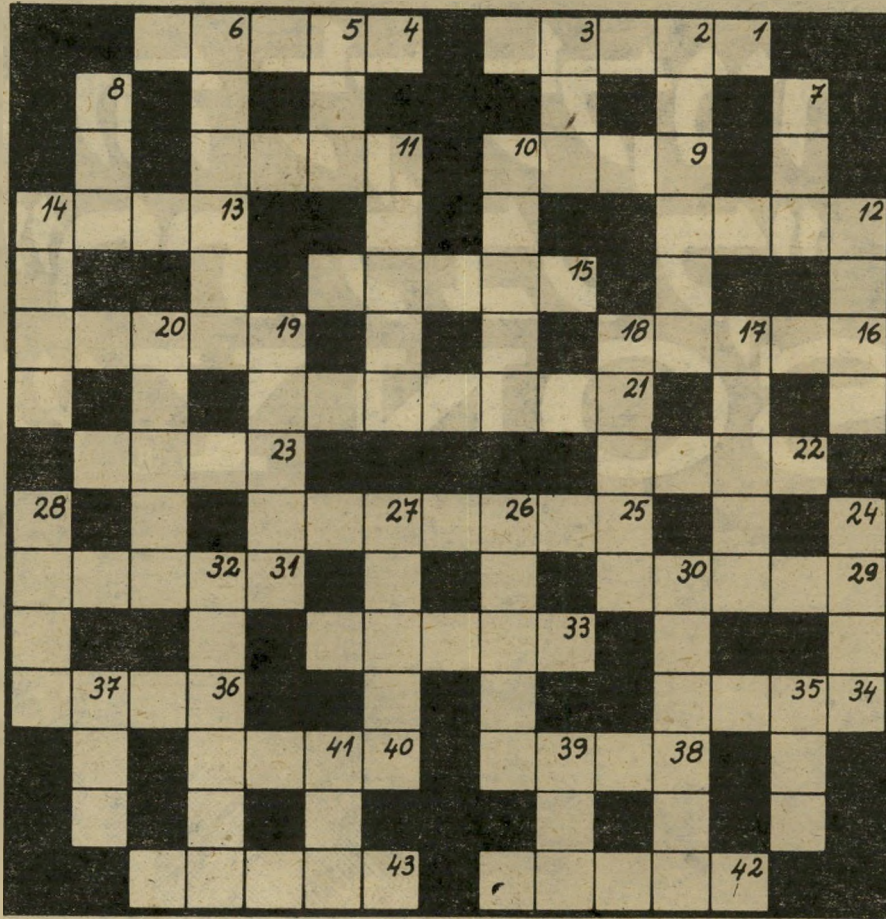
לכן ביקשתי מאנשים כמו אורי שטנדל: אל תהיו נציגי גיבס שלנו ודוברים שלנו ואל תמסרו עלינו ידיעות לא מדויקות. עם תום האבל של גו נחליט לאן דרכינו, כחלק מהמיעוט הערבי במדינת ישראל, על בעיותינו המשותפות. שחדי רביעה, באר-שבע

לנוזים

הקוראת מעבר לים מת-ריעה על טעויות בכתבה על ג'ון לנו (העולם הזה) 2259.

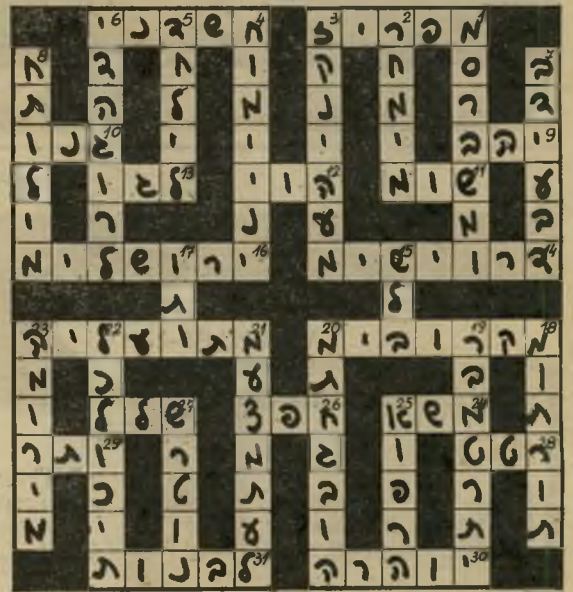
הטעויות הצורמות ביותר היו ה"שיר אלינו רנב, שמסתים, לדב" רי הכותב, בשאלה „לנוזים" במ" יוחד: „כל האנשים הבורדים...“ אכן שאלה יפה, אבל דווקא את השיר הזה כתב פול מקרטני גם את השיר כשאהיה בן 64 לא כתב (המשך בעמוד 8)

מאת נדיב אבידן

- מאוזן:
1. על-פי השמועה גודע, כי הרוקה (הצעירה?) הגיעה הנה כדי לרדות את צמאונה במשקה חריף (5).
 4. זבנית מפורסמת (5).
 9. מדוע מוסיפים (בגרמניה) משקה כזה לקוקטייל? (4).
 11. כן, כן, זה בהחלט משחק ילדים עבור יהדות אירופה (4).
 12. מכשיר חקלאי אוכסן במ" חיצתן של גוויות ממוצא אנגי-לירסטי (4).
 13. הזהב שהרקיב הוטמן בגי-רב (4).
 15. כרטיס-משחק נשמעים כ" בהרות-שמש (5).
 16. ממרום-מושבו כחש המל-מד את הגרגר החי (5).
 19. שם מקף בלתי ברור ולא הבחין בו בגלל ראייה לקויה (5).
 21. ממרה צמחי, נמצא באופן קבוע במעגן-הסירות (7).
 22. מנכ"ל ידוע הואשם בפיט-פוט מיותר (4).
 23. המאור המעורפל של ה"קיסר בשעת הפסקת-השכל (4).
 25. לוחמהג"ד מכיל אירוע חשוב לבנייהדת הנוצרית (2).
 29. חוסר סבלנותה גבר, אך היא עדיין סוחבת (5).
 31. לגלוג ספרותי עלול לעורר תגובה אלימה (5).
 33. למתרה יש אפשרות לת" מוך בתקרה (5).
 34. קדם איכשהו לפעולת הליי-טוש (4).
 36. מחברים כאלה לא תצמח טובה (4).

בחרון חשבץ 2263

38. חרץ מזה נתגלה חוסר-סב"לנות ליד-הדלת (4).
40. מכשיר עינויים מוסיקלי, משמש לשמירה עלי-הסדר (4).
42. הכניסה למקום ההגדלה, שובצה באבנים צבעוניות (5).
43. מיני-מאפה הגורמים ליי-קויי-בריאות (5).
- מאונך:
2. כתובה מסרו גינוי חריף, אם כי מקוטע (6).
3. שמענו שניתן למצוא בה-מה מקרינה זו בעיר-נמל עתי-קה (3).
5. תלה מעילו על קרס עם שני-העתקים (3).
6. סירור מסוקים הבחין ב-200 את-הירחצה (6).
7. הערימו על-יריביהם בתח"רות מפרשיות (3).
8. סלע שזוף (3).
10. מצליח להתגבר גם ללא עזרת הקוסם (5).
11. איך שלא תסתכל על זה, זקן נכבד, מחר שבת (5).
12. כשלון חרוץ - נובע מ-צרות מוחין (4).
14. לא קיבל את הטיפול הני-
17. מחמת-הבושה השתלט על המקום בכוח-הזרוע (מ) (5).
18. נכון, יש משהו מפחיד ב-שק (5).
19. המס כלל את מחיר-העמוד, כך תוכנו ע"י בעל-מקצוע (5).
20. מר שני המבולבל לקח אותי תחת חסותו (5).
24. שוקלים והופכים בענין ב-ארץ מדיו (4).
26. שינה גם שינה את מערכת בגדיו (5).
27. קטן מאוד אך ארסי, כמ"עט גרם לנצחון קומוניסטי (5).
28. בשל-הדמגוגיה יצאו בהכ"חשה מוחלטת (4).
30. ב. בורג למשל, מצטיין גם בטעם מעודן (6).
32. מקטרון דר-מטרתי, לשיי-מש במזג אוויר סוער (6).
35. מאידך, בן-המשפחה עלול להרעיל (3).
37. אחי-שם היה תמים ומבול-בל (3).
39. בהגדלה חוזרת קיבל חרב כפרס (3).
41. עולם הפוך ועכור (3).

מי שטורח בערב שבת,

אוכל טוב בשבת בין הפותרים נכונה את התשבץ יוגרד פרס: ארוחה זוגית מלאה (וכרד יין) במיסעדה ה"טייקת", רחוב הר-ברט סמואל 80, ת"א. את התשבץ הפגור יש לש" לוח למערכת „העולם הזה" עם חותמת דואר של לא יאוחר מיום חמישי, שבוע אחרי הופעת הגליון. הפית-רונת הנכונים, שיגיעו למע-רכת עד יום רביעי שבועיים אחרי פירסום התשבץ, ייכנסו להגרלה. ההודעה על הזוכים תפורסם ב„העולם הזה" 4 שבועות אחרי הופעת התשבץ.

לכן מייפץ כל מומחה ובקיא: „אכול בטיילת - זה רווח נקי !!!“

הבורסה עולה - שימחה וגילה!
הבורסה נופלת - בכיה מיללת!

הטיילת לאוהבים...לאכול

רחוב הרברט סמואל 80, תל אביב, טל 656992

על לחם או לחמניה
שוקולד למריחה,
כמו עוגה מן התנור
לא השארתי אף פירור...
הממרחית הכי הכי
של עלית!"

„בהפסקה אני צריך
לאכול את הכריך,
אמא שמה בילקוט
הפתעה של מתיקות...
הממרחית הכי הכי
של עלית!"

„אמא לא יודעת
שאני גומר את הממרחית
כבר בדרך לבית הספר”

זמרים לנון ואונו
מי כתב זה?

מכתבים

(המשך מעמוד 6)
ג'ון לנון אלא סול מקרטגי, בהיותו בן 16, לפני הקמת החיפושיות. מיכל רובי, לונדון

קנאים וקנטריים

בהגנה תקיפה על הדיילת שזכתה, מיכל אדר, יוציאים הקוראים, המוחים על המיכתב שפורסם בגנותה במדור זה ("העולם הזה" 2261).

אנו, חבריה הקרובים של מיכל אדר, רוצים פעם אחת ולתמיד לשים קץ למסע ההשמצות הגלולו נגדה. אנחנו, חבריה, עברנו איתה מקרוב את התקופה הקשה בחייה, אשר בה עמדה באומץ לב.

מיכל אדר עוסקת במקצוע זה, הנתון לביקורת וזילזול מצד קנטריים וקנאים. אל נשכח כי עקב מקצועה היא חשופה מזה שנים לעיתונות, והפירסומת הלא-מכובדת

רייקת אדר
אמיצה

היא תוצאה ישירה מקשריה של מיכל עם קברניטי-הזהב עקיבא פרסמן, הלואי שהרבה נשים היו עומדות לצד גברי-חיהן כפי ש-עשתה זאת מיכל אדר. אנו פונים ומבקשים: אנא, הרפו ממיכל אדר ותנו לה לחיות את חייה בשלווה. **חבריה הקרובים ביותר של מיכל אדר**

מה רוצה עקרת הבית מרמת הרון המשמיצה את הדוגמנית מיכל אדר? מיכל אדר היא לידי אמתית. הלואי שכל הנשים היו מתפקדות כמוה במצבי לחץ. **נריבה אדער, רמת-גן**

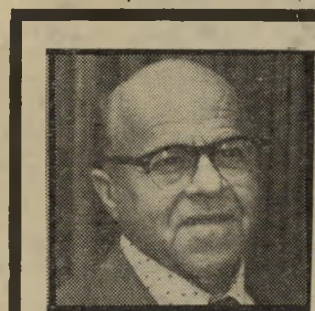
עושה על פירסום

במיכתב גלוי לראש-הממשלה שלה טוען סרבן שירות, כי יש תקדימים רבים לסיורב לשרת בשטחים הכבושים.

... סרבני שטחים רבים ממשיים כים ליהנות מן הפטור החלקי ש-קבלו, וגם פאציפיסטים השוללים מילחמה בכל הנסיבות מקבלים פטור. חלק ניכר מקבוצת ה-27, עליה נמנה גדי אלגזי, זכתה לפ-טור "פסיכיאטרי".

למשל, המקרה שלי: התגייסתי לצבא הסדיר באוגוסט 1973. באמצע השירות הגעתי ל-מסקנה שאינני יודע בשביל מה אני משרת ומאז שחרורי סירבתי לשרת במילואים. מאז אפריל 1978 אני מנהל התכתבות עם שילטונות הצבא בבקשה לפטור כולל משירות צבאי.

ב-11 מיכתבים ובארבעה ראיו-נות אישיים הבהרתי חזר ובהבהר, כי לא אשרת בצבא כל עוד זה"ל מחזיק בשטחים שנכבשו ב-1967 וכל עוד לא הוחל חוק השבות גם על העם הפלסטיני. הסכמתי לשרת שירות אורחי ונשלחתי לגדנ"ע, "מתוך התחשבות במצב", כפי שכתבו לי ב-17 באוגוסט 1980 סירבתי לצאת לאימונים בנשק, ו-מאז אותו אירוע לא קיבלתי שום

ד"ר סיוון
קוצה של ר'

סופרים ועיתונאים, צעירים ומוכשרים, שקיבלו נראה הר-בה "טוב, מאד"ים" בבית-הספר המטילים את המאד' הקיטע שלהם בכתבותיהם או בכתורות העיתונים, ולפעמים - כך נמסר לי - הם מוח-קים את ה' הזאת של מאוד-מכתבי-יד שהם עורכים. (ד"ר) **ראובן סיוון**, ירושלים

ו' מאוד חיונית

שוב מאוד לא למעוד במאד.

אני מחזיק טובה לעצמי שהצלחתי להשפיע על עורך "העולם הזה" ועל כמה מ-סופריו לתקן את הכתיב ה-אינפאנטילי, מאד' ולהחזיר את עטרת ה' ליושנה: מאוד! ה' הזאת חיונית ב-מלה מאוד ממש כשם שהיא חיונית באחיותיה: יאר, שאול, שאור, מאור (פנים), שאון (העיר), גאון (השח-מט)...

בהזדמנות זו פניתי אישית אל כמה עיתונאים ועורכי עיתונים ולשמחתי נעניתי ב-חיוב. עורך עיתון יומי חשוב כתב לי: אני מודה לך מאוד, מאוד, מאוד! אבל יש עוד כמה וכמה

מבצע בריאות במלון גלי זוהר ים-המלח

190 שקל • מע"מ לאורח
בחצי פנסיון, כולל:

- קפה ועוגה בשעה 4 אחה"צ
- בידור, ביגו, קולנוע, דיסקוטק ווידאוטייפ
- 6 כרטיסי כניסה חיים לבריכות הגוכרית לאורח השוהה לפחות 6 לילות
- חוספת לפנסיון מלא - 30 שקל • מע"מ בלבד!

גלי זוהר ים-המלח

להזמנת חקומות: ת"א שד' רוטשילד 66

טלפון 03-615398

ים המלח מלון גלי זוהר טלפון 057-90851

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (ניקנים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים. בשמירה על בריאותך ורכושיך

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל 05-790114 רש"מס'2 עסק 481/75
ירושלים-664015, אילת-3012-059

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל

אבן גבירול 110 תל-אביב
(פנינת אנטווקולטקי)
טלפון 227118, 772118

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת
ד"ר מרדכי זיידמן
הוצאת רשפים

מפעל הכרות

ת. ד. 921 ת"א

- ★ על בסיס אנושי-תרבותי לא מסחרי!
- ★ בשיטה מקורית-יעילה המונעת ביזבוז בזמן, עצבים, אנרגיה וכספים בגלל הכרויות סרק!
- ★ שלחני גלוייה לשם קבלת פרטים מלאים.

שיגעון!

בחרוזיו יוצא הקורא להגנת כבוד השפה העברית.

האופנה היא כמו מחלה מדבקת,

בקצה העולם ובקצהו הא-חר חובקת. אך ישנה אופנה חדשה שיגעון של מילים, כזו מין, ששברה את כל הכללים.

חמודה שיגעון

- מה שלומך חמודה? —
- שגעון!!!
- מה נשמע חבובה? —
- שגעון!!!
- איך היתה המסיבה? —
- שגעון!!!
- אם שגעון זה טוב ונהדר, אזי עולם עקום ומהופך זה ישר.
- וגם: מכשלה, היא ממ-שלה,
- שרים סוררים, הם צדיקים גמורים,
- ורק אמיץ חלב, לוחם ב-פשע
- הוא אבן נגף וגם פגע.
- המורים המסורים,
- הם סתם עקשים ורודפי-בצע,
- ואריסטוקרטיה, היא דמו-קרטיה.
- יאיר שמחאי, פתח-תיקווה

מתקדמים. תקדימים יש לרוב. הת-ביעה חששה מפירסום תקדימים אלה ומפירסום עצם האפשרות ל-ס-רב ולהיענות. גדי נענש על פיר-סום, ולא על סירוב. **גדי היימן**, באר-שבע

השעה 23.30 ואתה תקוע בבאר-שבע, בלי גרוש...

חייל, עם כרטיס כספומט יש לך 200 שקל בכיס!

עם כרטיס כספומט אתה יכול ליהנות משירותים נוספים, להפקיד שיקים, לתת הוראות שונות לבנק, לברר יתרה ו-3 פעולות אחרונות (כאשר הכספומט מקוון)

לקבלת כרטיס כספומט, פנה לסניף בנק לאומי או בנק דיסקונט בו אתה מקבל את משכורתך הצבאית.

בכל הארץ בכל שעות היממה*

כספומט

סוף סוף אתה בדרך הביתה. הטרמפים לא מגיעים ובא לך לחטוף משהו לאכול. גם אם "ינערו אותך" לא ימצאו אצלך גרוש...

אם יש לך כרטיס כספומט בכיס, אין לך בעיות. 100 כספומטים ומכשירי "שירות בנק אוטומטי" עומדים לשירותך בכל שעות היממה בכל רחבי המדינה מקרית שמונה בצפון ועד אילת בדרום.

אתה מגיע לכספומט הקרוב ושולף מהמכשיר עד 200 שקל מיידית במקום.

בנק לאומי. בנק דיסקונט

בנק אגוד. בנק פרקליס דיסקונט. בנק ערבי ישראלי. בנק עליה. לאומי

המפדג מסריח מן הראש

מעניין שראש-צורים ואלון-שבות יושבים על חורבת זכריה — אחד משלושה מקומות הקשורים בשמו של זכריה, הנביא שניבא את חורבן ישראל, ועליכן נרצח בידו היהודים, בעזרת הכהנים, ביום כיפור שחל בשבת. דמו לא נח ופיעפע עד ששחט נבוזראדן 70 חכמים על גווייתו.

ביום החמישי, ה-29 בינואר 1981, הצבתי מול האלון העתיק (בן 580 שנה) שבאלון-שבות מיזבח ופאטיש העשויים בול-עץ (קדוש), טלית קטן, אדמה ותיל. עליהם הנחתי דג קרפיון (600 גרם) מסריח, ואת המינשר הרצוף בזה:

מזבח נסך למים חיים. ברקע אלון עתיק. האם קדוש האלון? ירבעם בן-נבט, אני חושב... גם ההתנחלויות על כל גיבעה רמה. הנסגר המעגל? גוש-עציון, בית-ספר וסמל להתנחלויות ונישול. המפדג מסריח מן הראש. אלון שבות, אלון גוש. אלון גוש, אלון אמונים. אדוני משתעל, אלון מתנחל. אלוני ממרא, אלון מורה. אלון מורה — אלון כיסא. אלון אריק — אלון תותח. אלון יהוה, אלון שבות. אלון יהוה, אלון חורבן. אלון חורבן, אלון בכות. אלון גולה... אלון סוף.

יגאל תומרקין, חלי-אביב

דג קרפיון מסריח (במרכז) — 600 גרם חשקף על אלון-שבות

תרבות הדיור בבית השלישי

לאור הנסיון שהצטבר על תרבות הדיור של העם היהודי בבית-לאומי ריבוני, סביר להניח ששום חברת-ביטוח רצינית לא תהיה מוכנה לבטח את הבית השלישי מפני תאונה היסטורית. הרקורד שלנו מוכיח שבית כזה הוא נכס ברי-סיכון, ושפילו כנגד פרמיה גבוהה יחסית, תחשב עיסקת-ביטוח כזו לבלתי נבונה. עיון במקורות מראה שקיבלנו צו פיננסי מהבית הראשון, אותו קנינו במחיר דמים כבד. וגם את הבית השני שרכשנו בקורבנות רבים, הרסה הרשות העליונה בטענה של ניוון חברתי ומוסר לקוי. אחרי שנדדנו תקופה ארוכה והתגוררנו במקומות ארעיים שונים, החליטה אותה הרשות לתת לנו צ'כסה נוספת, ולהרשות לנו לבנות בית שלישי ואחרון. היסודות החברתיים והכלכליים של בית זה עובריים לאחורנה ועזועים קשים.

תהליך הקמתו של הבית השלישי היה בעייתי, אולי מפני שבמישפחה התרגלו לחיות אצל אחרים בתנאי שכירות, אבל בעיקר בגלל השאלות החוקיות שהתעוררו עם בעל הבית הקודם, בקשר לשטר הרכישה של הקרקע.

אנו חשבנו שנמק מספיק אנרגיה, שיהיה אור לנו ואור לגויים. והאמנו שניצור פה בית למישפחה ולאחים — פינה חמה שנוכל לאהוב ולהתגאות בה. ענינו הרואות שסטינו, ואנו מתרחקים יותר ויותר מהציפיות שתלינו בעצמנו ושארירים תלו בנו, ושאלנו חוזרים על אותן טעויות גסות, חברתיות ומוסריות,

שום חברת-ביטוח רצינית לא תהיה מוכנה לבטח את הבית השלישי מכני תאונה היסטורית

שבגינן איבדנו את בתינו הראשונים. מה שמוכיח שהמור נשאר חמור, ואפילו יעברו אלפיים שנה הוא לא ילמד מהנסיון.

האל, ארץ-אפיים ורבי-חסד, שהתקשר אתנו בחוזה ארוך-טווח על הר סיני, הכניס בין פרקיו היבשים

של התנ"ך כל מיני סיפורים פיקטיביים, שברבים מהם יש מוסר השכל. באחד מהם הוא מספר, שכשרצה למנוע קטסטרופה מעיר לבנטינית קטנה על גדות ים המלח, ביקש מאברהם אבינו למצוא עשרה צדיקים שבגללם יימנע שבטו מסדום. הסיפור ידוע לכל ברי-בי-רב, וגם ההגיון שבאנקדוטה זו איננו קשה להבנה. אם קיים בחברה גרעין קשה של כמה צדיקים, אפילו מתגלות בחברה כולה תופעות של רכרוכיות וחולשה זמניים, קיימת אפשרות סבירה שניתן לשקם אותה. בסיס קטן של אנשים מוסריים ומימסד תקין, מסוגל לתמוך בפרימדיה חברתית מעוותת שקיומה תלוי על בלימה.

אילו הכרח היה, מסיבה כל שהיא, למצוא צדיקים בחברה הישראלית, היתה זו בוודאי משימה קלה

בחשבון הנפש כדאי לבדוק מתי התחיל הדיור לקלקל את הבית, ומתי הפכה לזונה קריה נאמנה

ופשוטה, מכיוון שכל אדם ישר, הגון ושומר חוק מהווה „צדיק“. אפילו מעשה סדום או אונס קבוצתי, שבגללם קצף המקום על הערים החטאות, ושהם מעשה של יוס-יום בגן העצמאות בתל-אביב או בחוף הים בנתניה, אינם מהווים את שיא התגלמותו של החטא בכיעורו, כפי שהיה אז. חטאיה הבסיסיים של הארץ כפי שהם משתקפים בעיתונות כיום, והזועקים מן האדמה ומשוועים לשינוי, מקורם במחדליו ואי-תיפקודו של המימסד; ביוורקריה בדגם שביסס הסולטאן מאיסטנבול, פער חברתי קשה, מפלגות מסואבות המאפשרות להנציה פרוזיטיות של אנשים ומוסדות, ולגלגל כסף באופן לא הגון ולא חוקי. על חטאים אלה ואחרים לא יכול לגונן הרוב הדומם וחסרי-האונים של האנשים ההגונים בארץ זו.

בחשבון הנפש כדאי לבדוק מתי התחיל הדיור לקלקל וללכלך את הבית, ובאיזה שלב של תהליך יצירתה הפכה קריה נאמנה לזונה. ובכן, בראשית ברא אלוהים את האדם כפרט, ואיתו יצר את האגואיזם. אחר-כך, כשנולדו יותר ויותר אנשים, נוצר קונפליקט ברור בין דרישותיהם השונות של בני-אדם כציביליזציה ובין דרישותיו של כל אחד ואחד מהם בנפרד. אוראז נוצרה החברה, המורכבת מהתחברות רצונית של בני-אדם כפרטים.

קודקדה של אותה חברה הוא המימסד. כשהראש בסדר, החברה בסדר, הכל בסדר. נפש בריאה בגוף בריא. מצד שני, כשיש בעיה צורמת, צריך למצוא את הסיבה באחד מכמה גורמים; באופיו המיוחד של האדם הישראלי; ביכולתם של הרבה יהודים לחיות ביחד בתרמוניה בציבור תרבותי, או במימסד שאיבד את דרכו, ושבטעויותיו הוא הורס לנו את הבית.

חייב כל אחד, לפני שהוא מוציא לעז ושם רע, להיות מליץ ישר ולדבר בזכותם של ישראל. נקיים מצווה זו. פעם, בשנותיה הראשונות של המדינה, כשבאמת היינו מעטים מול רבים, היו שטענו שנצליח לשרוד במזרח התיכון בגלל איכותו של האדם הישראלי. כיום, מסתבר שאיכות זו היא טכנולוגית בלבד, כאשר הפער המוסרי והאידיאולוגי בין הישראלי והאחרים הולך ונעלם.

אמנם על הר סיני הוכרזו כ„עם הבחירה“, אבל מידת הענווה דורשת שנכיר בכך: כציבור איננו פחותים ואיננו עולים משום בחינה על שום ציבור אחר. ככל העמים אנחנו.

בתקופת חטיפתו של אורון ירדן ז"ל, הושמעה באמצעי-התיקשורת כמה פעמים המילה היוונית „קטור“ זיס“. זוהי מילה שמתמשים בה בדרך כלל אינטלקטואלים ממושקפים, אבל החריפות שבה הרג המעשה

הפער המוסרי והאידיאולוגי בין הישראלי והאחרים הולך ונעלם

מנורמות מקובלות הצריך מילים שאינן בשימוש יום-יומי.

למי שכבר שכה כדאי להזכיר, שהמונח מגדיר כי סבל רב לגוף ולנפש מביא את האדם לחשבון נפש, הזדככות וכפרת עוונות העבר. יש מגדירים קטרוזיס, כהיטהרות בהלם. את ההלם ספג המימסד כמה פעמים, ביום-הכיפורים של '73 ובבחירות האחרונות של '77. את ההיטהרות המתחייבת מההלם לא ראינו. להפך, המצב מתדרדר והולך במהירות. השחיתות הפוליטית וההסתאבות המוסרית במימסד מגיעים לממדים ש-מעולם לא חשבו שנגיע אליהם.

ניתן להניח שגם הקדוש ברוך הוא מתלבט והוא עצמו איננו יודע מה לעשות עימנו.

ד"ר עמירם לנדמן, תל-אביב

שקט

קומה שנייה:

- 3 חדרי שינה לילדים עם יחידת שירותים
- שלמה הכוללת מרפסת ■ חדר להורים עם יחידת שירותים נפרדת וחדר ארונות צמוד.
- 2 מרפסות הפונות לגן.

מענק של 40,000 שקל, משכנתא נוחה וגדולה, תנאי תשלום נוחים. כפי שאמרנו עסקה טובה!

קומה ראשונה:

- הול כניסה ופינת אוכל ■ חדר דיור (סלון) ■ חדר עבודה (סטודיו) ■ מטבח וחדר משק הכולל בתוכו מקלחת לחוזרים מן הים
- יחידת שירותים לאורחים ■ כניסה דרך פאטיו ים תיכוני ■ גינות בחזית המבנה ובהמשך לסלון.

רמות אילת

בימים אלה כשאתה שומע על עסקה טובה, אתה בוודאי חושב על מניה מצליחה או צמודים. אבל אם אתה בעל חזון ומעוף, אתה בוודאי יודע שזוהי רק השקעה לטווח קצר. מה גם שהיא טומנת בחובה סיכונים לא מעטים.

עסקה טובה באמת, עסקה לכל החיים, עסקה כזאת ממתינה לך ברמות-אילת.

רמות-אילת היא שכונת קוטג'ים חדשה שהולכת ונבנת באזור יוקרה באילת, רמות-אילת נועדה להיות שכונת מגורים בלתי שגרתית עם רמה ואיכות חיים מעולים ביותר ובגישה ארכיטקטונית חדשה: כל קוטג' כולל 2 קומות ומקלט תת קרקעי!

חב' לבניה ועבודות ציבוריות בע"מ
 משרד מכירות: תל-אביב: ליפסקי 5 טל' 446930
 אילת: מרכז תיירות החדש, בנין 3 טל' 059-74767
 פתוח כל יום בין השעות 8.30-13.30 ומ' 17.00-19.00. ביום שישי עד 12.00.

בנק לאומי

הועלה סכום ההפקדה עם זכויות ותק
מ-15,000 שקלים ל-24,000 שקלים
(הסכום שניתן להפקידו בשנת מס אחת)

500,000 חברים
ו-11,7 מיליארד שקלים.

האם אתה צריך המלצה טובה יותר
על קופות הגמל של בנק לאומי?

זהו מספר החברים הגדול ביותר וסכום הכסף הגבוה ביותר שהצטבר בקופות גמל של בנק אחד. נתונים אלה אינם מקריים היות והנסיון הרב-בניהול, עושה את ההשקעה בקופות הגמל של בנק לאומי לכדאית ביותר, ואנשים יודעים זאת. לכן, כשאתה מתלבט, לאיזו קופת גמל כדאי לך להצטרף, קח נתונים אלה בחשבון. "עוצמה", "שיאון", "תעוז", "קופה מרכזית לפיצויים", "קשת", "צור", ו"רימון".

בנק לאומי

חיים בניהוי

לאבא אבן

הקאריירה

חשובה כמו

עתידי המדינה

נולד בתאריך 2.2.1915 - השמש בצמידות לאוראנוס במזל דלי, הירח במזל בתולה.

אפשר להגדירו כגאון, נואם בחדש עליון. בעל רטוריקה שרק מעטים יוכלו להתמודד עימו. גם הוא עצמו יודע את ערכו, ולפעמים מחשיב אותו יותר מהאחרים. הוא מתמוגג מנחת כשהוא יכול להפגין את בקיאותו הרבה בכל שט שבו הוא מפטל.

יש לו זיכרון נפלא וידע רב, גם הסביבה, אך בעיקר הוא, נהנים מלשוננו העשירה. השפה והלשון מקבלות בפיו מימד מיוחד, אחר לגמרי. אך בגלל שאיפתו להפגין את ידעו העשירה בפה, מתקבל לעיתים הרשע, שהקליפה החיצונית המבריקה חשובה לו יותר מאשר התוכן. בעניין זה הוא מזכיר את ד"ר יוסף בורג - שניהם בני אותו מזל, אם כי לבורג יש יותר שניות וידיעות ביהדות, שממנה הוא דולה את מקור השראתו העיקרית.

אבא אבן שואב בעיקר מהסיפורת העולמית שבה הוא בקיא, בחרשה כב"עתיקה. בורג מושרש בתוך העם ובה ממוכר, קיימת לגביו תמיד ההרגשה "בתוך עמי אני יושב", ואילו אצל אבן מתקבל הרשע שהוא קצת תלוש מהמ"מ

ציאות הישראלית. מרחף מלמעלה - יושב מעל העם, לא בתוכו. לא מרגי שים את הישראליות, למרות שהוא שנים בארץ. הוא הטיפוס האינטלקטואלי החי את חייו, ולא את חיי העם. יש לו מבט רחב על כל המתרחש בעולם, מבט רחב מאוד.

הוא יונה בח"א הידיעה. זה גם נובע מכך שבשכילו הארץ "לא יושבת בדם", כמו אצל אחרים. הקאריירה חשובה לו לא פחות מאשר עתיד המדינה. הוא שואף מאוד להיות אחד משליחי העם, ומרגיש במחויבותו כלפי העם. הוא לא

הוא נזקק לעולם כבמה - הוא משחק כל חייו

יסתפק בתפקיד פנימיאראצי, ויעדיף לי התנועע בין גדולי עולם. רק זה יספק אותו. הוא צריך את העולם כבמה. כי למעשה הוא שחקן כל חייו, ובמה ארצית קטנה למידותיו. הוא רוצה להוסיף לפני אנשים רמימעלה, מדינאים, מדענים ומי שלא יהיה. הוא כעין שחקן ששואף לרמה עליונה של מישחק.

הקאריירה אצלו קודמת לכל - הוא שאפתן ללא-סייג וללא-רהיעה. הוא לא כל-כך חביר ולא כל-כך מופלג. יש בו כמיהה ליחסי ידידות קרובים עם אנשים רבים, אך אשורתו אינה מאפשרת לו להגשים כמיהה זו. כבן דלי גורם לו דבר זה סבל מה. על-מירוב מעריכים את יכולתו, וישתמשו בו כל עוד יזדקקו לו. אך הוא אינו מצליח לקשור קשרי-ידידות. אין לו גיבוי, ואין מי שעומד מאחוריו. כל מה שהשיג השיג בזכות עצמו. הוא קצת תלוש מהמציאות, בנוי על

תיאוריות, אך די גמיש כדי להתאים את התיאוריות אם הן מתאימות לו. לפעמים הוא גמיש לנוחיותו. לא ייהרג על דעה מסויימת, אם ראה שיוכל להפיק תועלת משינוי דעותיו ומוותיקור על דעותיו מהעבר. יש בו כושר מנהיגות וצורך בעצמאות. התפקיד שהוא יקבל על עצמו חייב להיות בעל סמכות

אבא אבן, הפיק תועלת משינוי דעות

ועצמאות. חשוב לו שינתן לו חופש פעולה.

מעריכים אותו גם בשל העקשנות המאפיינת אותו, לאו דווקא בדעותיו, כי אם בדרכו, שאותה הוא אינו משנה. הוא בעל אופי טוב, איש תרבות וסיפיות ומאוד אינדיווידואליסטי. הולך בדרך ויעקבי בה. נחוץ לו לעבוד בחברה ולמענה.

ניתן לראות את הכישרון הרטורי שלו בצורה בולטת במפה האסטרוטולוגית, בצימודות שיוצרים מרקורי ויופיטר עם

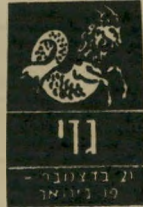
ראש הדרקון. מה שמראה על יעודו, ושהביא לו מופלגות ופרסום כללי-עולמי. כידוע, כוכב מרקורי מסמל כל מה שקשור ללשון, היינו: צחות-דיבור, כושר-שיכנוע ושליטה בשפות. ואילו יופיטר גרם לו פרסום כל-עולמי. בתקופה זו - כוכב אוראנוס קורן בצורה שלילית לעבר כוכב יופיטר, וגורם לו לחוסר-שקט והתעקשות על עמדות. בימים אלה הוא מלא חששות באשר ליחסיו עם חבריו, ובודק את קשריו אלה בשל השוני בין עמדתו לעמדות סביבתו. למרות-זאת יש לו תקופות שבהן הוא מלא התלהבות ורעיונות לי-דרכים חדשות ומקוריות. אך עליו להשיג תדל להביעם בוהירות המירבית, שהמאפיינת אותו בדרך-כלל, מכיוון שהנטיה להימצא בעמדה מבודדת מתגברת בתקופה זו.

דווקא כעת סיכויי טובים להבטיח לעצמו מעמד נכבד, שאליו הוא שואף. קשה לומר שהוא אחוז על ראשי מיפ-לגתו, כיוון שנדמה להם שהוא נטע זר, ושהוא אינו משתלב בצורה המצופה והמקובלת. יחד עם זאת צפויה לו תקופה טובה בשנתיים הקרובות, אשר מתחילה כבר עכשיו. הוא מתחיל להיות יותר מעודד, כוחות חדשים ממלאים אותו, הוא נכון לפעולות.

כיום מקרין כוכב שבתאי קרינות טובות על שורת כוכבים, שבמרכזם עומדת השמש שלו (דלי). דבר שיתן לו כוח מחודש, מרץ ועינות רוחנית. הנסיבות יביאו לכך שיוכל לבטא את עצמו. יהיה קשה, אך יוכל להשיג את מטרותיו. יש נטיית יצירתיות גבוהה, ורצון לכונן אחריים בדרך אינטלקטואלית ולהשפיע על אנשים רבים. הוא יזדקק לסבלנות רבה, ויתמודד עם מאבקים לא מעטים, אך לבסוף יגיע, למרות כובד האחריות.

מבחינה בריאותית תהיה לו תקופה טובה. התנאים מאפשרים לו לננות את עצמו מחדש, לאחר עיכובים שהיו מנת-חלקו בארבע השנים האחרונות, אשר נגרמו על-ידי שני שליטי מזלו (דלי) - אוראנוס ושבתיאי.

במקומות שבו אתם עובדים מתרחשים דברים סמויים, העלולים לגרום לשינוי, ואולי אף להזיק ל-שימכם ומעמדכם. ה-אופטימיות והרצון ה-טוב שמאפיינים את אישיותכם, אינם אמו-רים להביא כל תוע-לת ברגע זה. כדאי ל-השגיח בשבע עיניים, להפעיל את האינטו-איציה וגם ידידים בעלי חוש בלשי. אם ידידיכם הם מבני מזל עקרב, הרי שזו ההגנה היחידה שלה אתם זקוקים.

אהבה, אהבה ושוב אהבה - יש מנגינה הערבה יותר לבני-אמאנים ממילה זו? אם לא עכשיו אימתו? נצלו היטב את ההפוי-גה במתח ובדאגות ש-היו מנת-החלקכם לאחר-רונה, והשתעשעו בכל מה שאהבו עליכם ב-זמנכם הפנוי. חיזהרו מפייסותים מיותרים לא כל מלה המושמעת בתקופה זו מובנת כ-הלכה. רגישות להצני-נויות עלולה לרתק אתכם למיטה, ואם רצונכם למנוע זאת, השגיחו על הבריאות.

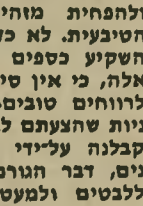
לא קל לעודד את בני מזל סרטן בתקופה זו. מצב-הרוח גורם לכם למחשבות נוגות, והדאגות, שאותן אינכם מסוגלים להסביר לקר-בים אליכם, גורמות ל-מתח ביחסים ביניכם. עדיף לפתח יחסים ט-בים עם ידידים שאותם הזנחתם, הם יוכלו לע-זור לכם בצורה מע-שית. בענייני כספים - יש לשיטיל ולהיזהר מכל עיסקה חדשה ש-אותם אתם מתכננים. בשטח הרוחנטי אין לסמוך על הבטחות הנאמרות בהתלהבות.

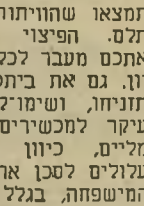
הרגשת בלתי-מודרים גורמת לכם למצבי חרדה בלתי-מוגזרים. נסו להתעלם מ-מחשבות כאלה, דווקא כעת אתם קוסמים ל-בני המין השני, וה-מופלגות שלכם נה-צאת בעליה. שימור-לאלה המעוניינים ל-התקרב אליכם, אך חוששים מתגובותיכם. במקום שבו אתם עו-בים או לומדים יו-מינו אתכם למדיניות-ולמקומות שבהם יושם הדגש על פני-לות ציבורית וחברתית. תהנו מכך.

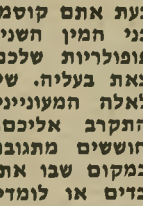
ההתלהבות והשימחה וכמו-כן המחמ-אות הרבות, המתקבלות בימים אלה, עלולות לבלבל אתכם ולהפחית מאזינותכם הטיבעית. לא כדאי ל-השקיע כספים בימים אלה, כי אין סיכוי רב לרווחים טובים. תוכ-ניות שהצעתם לא תתי-קבלנה על-ידי הממו-נים, דבר הגורם לכם ללבטים ולמעט סוב-כה. שימרו על לשונכם ונסו לא לספר מאומה לאיש. רכילות ולשו-הרע עלולים לגרום נזק רב.

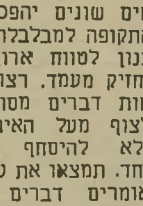
בני המין השני יעסיקו אתכם בימים הקרובים, אתם תהיו מוכנים אפילו לוותר על רצונותיכם למענם. תמצאו שהויתור מש-תלם מעבר לכל דים-יתיע אתכם מעבר לכל דים-יון. גם את ביתכם אל תזניחו, ושימור-לב ה-עיקר למכשירים חש-מליים, כיוון שאלה עלולים לסכן את בני-המישפחה, בגלל נטיי-תם להתקלקל בתקופה זו, ובגלל נטייתכם להזניח ולהתעלם מ-סכנה זו. חפצים שתדקקו להם ייעמרו.

כדאי להיזהר משותפים לעבודה ולעסקים, כיוון שיש להם תוכניות הנסתרות מעי-ניכם, התנהגותם עלולה להטעות. היזהרו והק-פידו על בירור כל ה-נקודות השנויות במח-לוקת. גם בענייני ה-כספים המצב רגיש ה-מייחוד, אם לדבר על אפשרות של הפסדים, זו התקופה המסוכנת. אתם עובדים קשה, ו-פיצוי תוכלו למצוא ב-מקומות עבודתכם. שם תפגשו באנשים מעניינים, שיתרמו לביטחונכם-העצמי.

אם התכוונתם לחתום על חוזה או להיכנס לחתיבות לטווח-ארוך, רצוי לדחות את העניין ו-להמתין מדיספר שבו-עות. הדיברים יראו אחרת בעוד זמן מה, ואתם תווכחו לדעת מהי האמת שאותה אין באפשרותכם לר-אות ברגע זה. יש לה-שוש מאיבוש של חפ-צים קטנים ונחוצים דווקא במקום עבודת-כם, נסו לשמור על הרכיבו. אל תמהרו להאשים ידידים וקרובים, כוונתם טובה.

חברים, שלחם הקדשתם מזמנכם ושלחם עזרתם מעל ומעבר למה שנדרש, ייגרמו לכם לאכזבה. יתכן ש-לא באשמתכם, כי אם בגלל הדרך הלא נכונה שבה אתם מפרשים את דבריהם וכוונותיהם. אם יבקשו מכם לשמש כ-עורבים, רצוי לשקול היטב ולבדוק אם אינ-כם נכנסים לתיסובות שממנה לא קל יהיה ל-השתחרר מאוחר יותר. האהבות המלוות את התקופה הן בעלות אופי מיסטריוז ומזר, אולם דווקא קוסם

חברים יעסיקו אתכם, תימצאו בנטיעות עצרות לצורך ביקור ועזרה לידידים. אתם חשים במתח ב-אוויר ומתכוונים להפ-תעות שאינכם יודעים מאין יגיעו. אתם צוד-קים! הן אכן קרבות ובהות. העבודה תדרוש מכם והספת התמדה ואחריות, עומס חדש יוטל עליכם, אך התי-נחמו בכך שזה רק לי-זמן קצר. ידידות חד-שה עשויה להוביל לרומן משגשג ומרגש. בני דלי קוסמים לכם בתקופה זו.

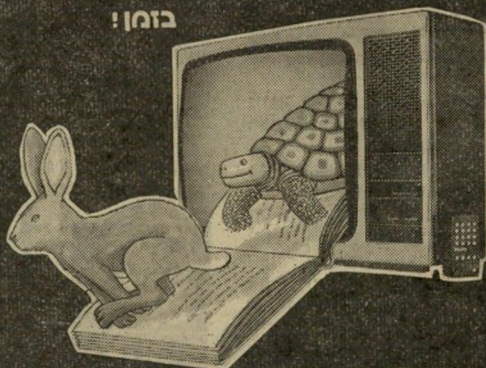

עכשיו יותר מתמיד.

יואל אביטל עיצוב. coby walter

צדקו כאשר אחרוני:
לא צריך למהר צריך רק לצאת
בזמן!

הישגים שאפשר להוכיח

כל השולח תלוש זה עם כוונות רציניות
יקבל שי: אדוק לבסוף קטן נושא מפתחות.

לוח הצעות רכישת טלוויזיה "פלמה" 20" בלי שלט רחוק.

מועד אספקה	מועד אחריות	סה"כ המחיר כולל אחריות למסך ולחלקים ל-5 שנים	מס' תשלום חודשי	מס' תשלומים	מזומן	מס' הצעה
כעבור 3 חודשים	3	7,600	700	3	5,500	1
כעבור 3 חודשים	3	7,900	1,300	3	4,000	2
כעבור 3 חודשים	3	8,200	1,900	3	2,500	3
כעבור 4 חודשים	4	7,700	550	4	5,500	4
כעבור 4 חודשים	4	8,000	1,000	4	4,000	5
כעבור 4 חודשים	4	8,300	1,450	4	2,500	6
כעבור 5 חודשים	5	7,800	460	5	5,500	7
כעבור 5 חודשים	5	8,100	820	5	4,000	8
כעבור 5 חודשים	5	8,400	1,180	5	2,500	9
כעבור 6 חודשים	6	7,900	400	6	5,500	10
כעבור 6 חודשים	6	8,200	700	6	4,000	11
כעבור 6 חודשים	6	8,500	1,000	6	2,500	12

תלוש שי

לכבוד:

בית מ"ן: רח' מודיעין 19 בני ברק מיקוד: 51263

אני מעוניין לדעת יותר על אפשרויות רכישת טלוויזיה צבעונית במחיר מינימלי, ובירצוני לקבל פרטים על תכניות הרכישה של "מק צבע 81" 20" □ 22" □ 26" □ עם שלט רחוק □ כלי שלט רחוק □ בירצוני לדעת היכן נמצא סוכן "מק" הקרוב לביתי.

שם: כתובת:

טלפון בבית: טלפון בעבודה:

לוח הצעות רכישת טלוויזיה "קפרי" 26" עם שלט רחוק.

מועד אספקה	מועד אחריות	סה"כ המחיר כולל אחריות למסך ולחלקים ל-5 שנים	מס' תשלום חודשי	מס' תשלומים	מזומן	מס' הצעה
כעבור 3 חודשים	3	11,400	1,300	3	7,500	1
כעבור 3 חודשים	3	11,800	2,100	3	5,500	2
כעבור 3 חודשים	3	12,200	2,900	3	3,500	3
כעבור 4 חודשים	4	11,500	1,000	4	7,500	4
כעבור 4 חודשים	4	11,900	1,600	4	5,500	5
כעבור 4 חודשים	4	12,300	2,200	4	3,500	6
כעבור 5 חודשים	5	11,600	820	5	7,500	7
כעבור 5 חודשים	5	12,000	1,300	5	5,500	8
כעבור 5 חודשים	5	12,400	1,780	5	3,500	9
כעבור 6 חודשים	6	11,700	700	6	7,500	10
כעבור 6 חודשים	6	12,100	1,100	6	5,500	11
כעבור 6 חודשים	6	12,500	1,500	6	3,500	12

המחירים בשקלים-כולל מע"מ

המחירים בשקלים-כולל מע"מ

מבצע "אמצע הדרך" - אתה יכול להקדים ולקבל את הטלוויזיה במחצית הדרך כאשר יתרת התשלומים צמודה למדד.

להשיג במרכז "מק" מודיעין 19 בני-ברק מיקוד: 51263 ואצל סוכנים מורשים של "מק" בכל רחבי הארץ

מרכז "מק" פתוח בחוצאי-שבת ה-6:30 עד-10:30

דרום-אפריקה: להכות בסיגנון ישראלי

אירלנד, טרי קארלין, הגדיר את מדיניות התעסוקה של מרגרט תאצ'ר כ"נפשעת". תאצ'ר הנהיגה מדיניות כלכלית המעודדת אבטלה בכל בריטניה. הפכה ערים תעשייתיות רבות באי הבריטי למוקדי מצוקה כלכלית חברתית מסוכנים ביותר. את צפון-אירלנד הוניהח הממשלה השמרנית עוד יותר. התעשיות המסורתיות של

40 מיליארד דולר, השפיע לרעה על מצב התעסוקה בגרמניה. שר הכלכלה הגרמני, הבנקאילשעבר אוטו לאנסדורף, אף הזהיר את הגרמנים שעיון החיים הקלים חלף לו, לפחות לזמן הקרוב. אין להתפלא, לכן, שהגרמנים הסירו את הבלמים על תעשיית-הנשק. עיסקת הסנקים הגדולה עם סעודיה היא רק ההתחלה. לא רק שימעון פרס יודע שקל מאוד לייצא נשק.

קשיי דו"ר. ההתמרמרות ההולכת וגוברת בגרמניה הביאה לשתי הפגנות גדולות ואלמות בפרנקפורט ובי מערב-ברלין. הסיבה הרישמית להפגנות היתה, בעיקר, מצוקת-הדו"ר, אבל המוטיבציה היתה שמאלית, והסיס" מות נשאו אופי אנטיאמריקאי מובהק. כתב הארץ בגרמניה, דניאל דגן, ועמיתו במערב-אירופה מדווחים שהכרזות האווירה הכללית הזכירו את האווירה האנטי-אמריקאית ששררה בגרמניה בשלבים האחרונים של מלחמת ויאטנאם. בעיקר מחו המספנים על הסיוע המאסיבי שגיישה ארצות-הברית לכת השלטת, הרצחנית, באליסאלודור שבמרכז יבשת אמריקה.

מעניין ואופייני שהארץ מלגלג על המחאה נגד זוועות אל-סאלודור. בכותרת המישנה של הידיעה על ההפגנות האלימות בגרמניה נאמר:

מחאה על קשיי דו"ר ועל... הדיכוי באליסאלודור. בכך הגיעה לשיא קרתנותו של העיתון, האמור לשרת את השכבות האינטליגנטיות, המבוססות, בציבור הישראלי.

קריין רדיו יוהנסבורג בשפה האנגלית נשמע מרוצה מאוד מעצמו. זה עתה חזרו כוחות דרום-אפריקה בשלום לבסיסם, אחרי פעולת-תגמול רצחנית בפרברי מאפוטו, בירת מוזמביק השכנה. הקריין הגדיר את המיבצע כפעולה

לתעמולה הדרום-אפריקאית בישראל גוסף בשבועות האחרונים נכס ראוי לשמו. יורם המזרחי (38), כתב הארץ ורשות-השידור ביוהנסבורג, הציף את ישראל בחומר מגמתי מובהק ואוהד לממשלה הגיוענית בפרט, סוריה, השואבת השראתה מהנאצים. המזרחי הוא דמות די אפיינית לעידן רפול בצה"ל. בצעירותו התנדב לצנחנים, לא סיים את שירותו ביחידה, ובוודאי שלא היה בקורס קצינים. אף על פי כן הפך אותו רפול, או אלוף פיקוד הצפון, לקצין בכיר, בשל קשריו עם סעד חדאד המפוקפק מדרום לבנון.

מצורע בינלאומי. השבוע דיווח המזרחי על חומר

עיתונאי יורם המזרחי (עם רביסרן חדאד) קשרים מפוקקים

תעמולה של אש"ף שנתפס עליידי הצבא הגיועני בפשיטה שלו על מחנה תנועת השיחור, הקונגרס הלאומי האפריקאי, במוזמביק, כן סיפר העיתונאי הישראלי, שמדריכים מטעם ה"מחבלים" אימנו את לוחמי הקונגרס.

המזרחי לא הבין, כנראה, שהוא מנהל תעמולה פורי אש"ף. סיוע למתקוממים השחורים נגד מישרת ה"אפרטהייד" מהווה תעודת-כבוד פוליטית ואנושית. לעומת זאת מהווה העזרה הישראלית לגיוענים בפרטוריה לא רק חיפה מוסרית, אלא מקור ניצחי לבעיות ביחסי מדינת-ישראל עם רוב מדינות העולם, המתייחסות, ובצדק, לדרום-אפריקה כאל מצורע בינלאומי.

אין ספק שהשחצנות הדרום-אפריקאית גברה בעיקר בגלל עידן רונאלד רגן-אלכסנדר הייג בארצות-הברית. ההכרזות התוקפניות של שני המדינאים בנוסח שנות ה-50, עודדו את תוקפנות ממשלת פיטר בותא בפרטוריה. בותא רואה בצעם עליית רגן לשלטון את הסנונית הראשונה, המבשרת על שינוי באקלים הפוליטי במערב, בכיוון נוח יותר לדרום-אפריקה. הוא הזהיר את ראש ממשלתה המרכסיסטית של מוזאמביק, סאמורה מאשל, שהתקפות צבא דרום-אפריקה יימשכו, עד שיגורשו כל מנהיגי הקונגרס הלאומי האפריקאי. מאשל אף נדרש להפסיק כל סיוע לתנועת-השיחור.

הפעולה במוזאמביק היא רק חלק ממעשיית-תוקפנות שיטתית, המכונים, "פעולות עונשין", נגד אנגולה, זאמביה וזימבאבואה. פעולות אלה מכוונות בעיקר נגד המחתרת הנאמבית, שוואפ, שהוכרה על-ידי האו"ם ועל-ידי רוב מדינות העולם, כמייצג הלגיטימי היחיד של העם בנאמביה.

מערב-גרמניה:

חזרה לוויאטנאם

יתכן שכמה עיתונאים ישראליים, שכתבו כימעט באקסטזה על התקופה השמרנית החדשה, על אמריקה היפה ועל המיפנה הימני בכל המערב, הקדימו לשמוח. ההכרזות השחצניות של רונאלד רגן, חידוש סיגנון המיל"חמה הקרה, וסיום האוריינטציה על זכויות-האדם בעולם השלישי, כבר החלו לעורר תגובות-נגד.

אין לשכוח שבשתי הארצות האנגלו-סכסיות הראשיות, ארצות-הברית ובריטניה, שורת אבטלה גדולה. המיס"פרים הרישמיים של המובטלים הם 8.5 מיליון בארצות-הברית ו-2.4 (3 מיליון עד סוף 1981) בבריטניה. גם בגרמניה עולה מיספרם של מחוסרי-העבודה, ממיספר נמוך-יחסית של 767 אלף מובטלים במאי 1980, הגיעו הגרמנים השבוע ל-1.4 מיליון. גם חשבון הדלק, שהגיע

ראשי-ממשלה תאצ'ר מדיניות נפשעת באירלנד

בשנת 1932 היה עיתון קרתני מדווח על הפגנה אנטי-נאצית בצרפת במילים: "מחאה על קשיי-דו"ר ועל... הדיכוי בגרמניה."

צפון-אירלנד:

אבטלה וטירור

ששת המחוזות האיריים של צפון-אירלנד (אלסטר) מהווים מקור פורענות מתמיד עבור שילטונות בריטניה. המדיניות המכוונת של טיפוח הרוב הפרוטסטנטי וקיפוח שיטתי של המיעוט הקתולי, קצרה פרי מר של שינאה, טרור, פצצות, מעשי-רצח יומיומיים.

מיום ליום גוברים בבריטניה הקולות הדורשים את הסתלקותה החד-צדדית של בריטניה מאלסטר. נראה שהתהליך ההיסטורי יביא, לבסוף, לאיחוד האי ארי כולו, ולהגירת תושבים פרוטסטנטיים רבים לבריטניה. אך עד ששתי החברות בשוק האירופי המשותף, בריטניה והרפובליקה האירית, יגיעו להסכם שיתקבל על דעת המחוגים בשני הצדדים, עוד ישפך דם רב בצפון-אירלנד. אך בעיית הטרור איננה היחידה המעסיקה את תושבי צפון-אירלנד. פוליטיקאים איריים רבים סבורים, שהמצב הכלכלי החמור ובעיקר האבטלה הגוברת והולכת, מוניהם את האיריגונים הקיצוניים משני הצדדים בכוח אדכ צעיר, נושא מלא מרירות.

העיתונאית מארי הולנד מדווחת השבוע מבלפאסט, שירות מ-17 אחוז מכוות-העבודה בצפון-אירלנד הוא עתה מובטל מאונס. עד סוף השנה יגיע שיעור המובטלים ל-21.5 אחוז. עד לפני כשנה היו רוב המובטלים באלסטר קתוליים, כיום התפשטה האבטלה בכל אזורי אלסטר ופגעה גם בפרוטסטנטים רבים. הפעילי החיבי. ראש האגודים המיקצועיים בצפון-

אלסטר, בעיקר המספנות, שבתו כמעט כליל מעבודה, מהעדר הזמנות השקעות, גם תעשיית הטכסטיל נפגעה. 9,000 עובדים הועסקו בתעשייה זו ב-1974. השנה ירד המיספר ל-2500 וממחים צופים ירידה נוספת כבר בחודשים הקרובים.

מדיניותה החדשה של תאצ'ר מהווה נסיגה בולטת מהשיטה שנוקטה על-ידי כל הממשלות הקודמות בבריטניה. בעשר השנים שקדמו לתאצ'ר היתה מדיניות של העדפה ברורה לאלסטר, כדי לנסות להגיע לייצוב ולמנוע את נהירת הנוער לאירגוני הטרור משני הצדדים. ה"ליברליזם" הבלתי אחראי בנוסח תאצ'ר שלל מראש כל אפשרות לשיקול פוליטי-חברתי כנידב-ייסוד למדיניות כלכלית. את התוצאה — טירור, שפיכת דמים ללא תקדים, מרירות וניכור נוראים — יקצור העם הבריטי כולו.

מאלי:

אוכל ופרוטקציה

הבמאי הבריטי פיטר טיילור, שהפיק סידרת סרטים בשם הפוליטיקה של הרעב, עבדו להחלפת יתר על של הבייבי-טק, פנורמה, אינו נוהג להתרגש יתר על המידה מתופעות חריגות שבהן הוא נתקל בעבודתו. מאלי הצליחה להפתיע גם אותו. טיילור נתלחה למישלחת של ועדת וילי ברנדט, במיסגרת השלמת הסקר

בראש ישראל

ישראל ממש מכבדת בספר חדש שיצא לאחרונה בארצות הברית בשם "מכירות נשק בעולם המודרני". לאורך כל הספר המפורט והמרתק מוזכרת ישראל, תעשיית-הנשק והתעשייה האווירית שלה, עשרות פעמים. עיון מדוקדק באינדקס מוכיח שה" מחברים, סטאפני ניומן ורוברט הרבני, הזכירו את ישראל 70 פעמים. לשם השוואה מוזכרת בספר מעצמת-החל בריט-המועצות, רק 62 פעמים. רק ארצות-הברית של אמריקה עולה על ישראל בשטח זה.

כך קרם עור וגידים חזונו הסוציאלי-דמוקראטי של יו"ר מיפלגת-העבודה, ח"כ שימעון פרס, הגאה על כך שהניח יסוד לייצוא נשק כנדבך יסוד בכלכלה הישראלית.

על הפער הכלכלי בין הצפון התעשייתי לדרום החקלאי. ראש המישלחת הוכיח לו, בעזרת מיספרים רישמיים שקיבל משילטונות מאלי, שדמי השכירות של לילה אחד, במלון הפאר אחיטי בבירה, הם כפולים מהכנסתו השנתית הממוצעת של אורח הארץ האפריקאית. גם יתר מימצאיו של טיילור לא היו מחמיאים ביותר למאלי. שליטי הארץ, למרות הרתוריקה הסוציאליסטית שלהם, קיבלו סיוע מערבי, בעיקר מארצות-הברית. מומחיה-הסיוע האמריקאים הקציבו למאלי, מאז 1973, סכום של 10 מיליון דולר, להרחבת שטחי הדוחן, שהוא המאכל הבסיסי של איכרי מאלי. השילטונות העבירו רק 20 אחוז מסכפי הסיוע לנזקקים באמת. בכפרים הנידחים של מאלי, שאר הכסף הוקצב אמנם לגידול דוחן, אבל זה הועבר ישירות כדי להאכיל את 60 אלף הפקידים והשוטרים למיניהם, המאכלסים את המנגנון הממשלתי. אלה מהווים את האוכלוסיה הפוליטית של מאלי, את המרכז החברתי והכלכלי. בהעדר חדייה פוליטית ממשית לפריפריה, לא טרחה הממשלה להזין כראוי את רוב האוכלוסיה, הסובלת מחרפת רעב ממשית.

זוהי דוגמה קלאסית למצבן של כ-40 מדינות עניות באמת בעולם. סיוע חוץ קטן, בלתי מספיק, וחלוקה פרוטקציונרית, בלתי צודקת.

חסכלולי החסכון החדשים והמהירים של בנק דיסקונט

בפברואר
1981

חידושים

תקרות חסכון גבוהות יותר

200,000 שקל
במסלול חד פעמי של
"יתרון רב תכליתי"
100,000 שקל
במסלול החודשי של
"יתרון רב תכליתי"
150,000 שקל
במסלול החד-פעמי של
"יתרון ברירה דולרית"
75,000 שקל
במסלול החודשי של
"יתרון ברירה דולרית"

מבצע הסבה ממטבע חוץ

ללא עמלת המרה
*
זיכוי בריבית המלאה
*
לתכניות החסכון "יתרון רב-תכליתי"
"יתרון ברירה דולרית"
"יתרון לחיילים"

מענקים מוגדלים וצמודים

22% אחרי 6 שנים.
12% אחרי 5 שנים.
9% אחרי 4 שנים.
ברירת הצמדה בין המדד לדולר (לפי הגבוה שבהם).
פטור מלא ממס
*
בתכנית החסכון "יתרון ברירה דולרית"

הצמדה מלאה לאחר 3 שנים

ריבית צמודה
*
מענק
*
פטור מלא ממס
*
שי לכל פותח חשבון
*
בתכנית החסכון "יתרון לחיילים"

הצמדה מלאה לאחר שנתיים

5% צמודה
*
בשנתיים הראשונות
*
פטור מלא ממס
*
חסכון מ-2 עד 7 שנים
*
בתכנית החסכון "יתרון רב-תכליתי"

הצמדה מלאה כבר לאחר שנה

מענקים מודרגים מתום שנתיים (על כספים שיבואו לפדיון בסוף פברואר)
*
פטור מלא ממס
*
בתכנית ההמשך

טוב לעבוד עם

בנק דיסקונט

הצד האנושי של החטבע

אנשים בעולם

נובמבר 1958 — הכלה, ג'ואן בנט, מבורכת על-ידי גיסה, העתיד להיות נשיא, ג'ון ג'ואן עם ילדיה, טדי הבן וקארה, באחוזת המישפחה

ג'ואן וטד קנדי:

אין נשיאות

ואין נשואין

לא היה כל מקום לספק בי ייחס לנישואיהם של ג'ואן וטד קנדי — כל עת שנשאר פתח לתקווה כי אדוארד (טד) עשוי להיות נשיא, היה טעם לאחד בכוח את מה שנקרע מזמן. אבל משהתנפצה האשלייה, ור הנשיא החדש איננו לבית קנדי כי אם לבית רגן, יכלה ג'ואן לארוז את מיוודותיה, ולחזור לבוסטון. שם היא חיה בגפה מזה חמש שנים. הילדים מת-גוררים עם אביהם בווישינגטון. לידתם של קארה, הבת הר-בכורה, וטד, הבן, שנה אחי-ריה, היו בימים הראשונים של האושר היחסי בבית טד וג'ואן. ההידרדרות החלה בסידרה ארו-כה של אסונות: 1963 — היי-רצחו של הנשיא ג'ון קנדי (שאהב מאוד את גיסתו, לעומת אמו, רוז, שתמיד בזה לה). שיבעה חודשים אחרי-כן נפצע טד בתאונת-מטוס, ובמשך זמן רב עזרה ג'ואן בשיקומו. עד שעמד על רגליו.

המישפחה הגדולה: ג'ואן מאחורי בעלה, היושב ליד ג'אקי, כשהשבט בהרכב מלא, כולל ההורים רוז וג'וזף

ביוני 1968 נרצח בובי, וב- עוד המישפחה כולה מלקקת פצעים וטד ממוטט נפשית, הגיי-עה בשורת איוב חדשה: טדי הבן, ילד בן 12 לקה בסרטן וב-1973 נקטעה רגלו. שוב היתה זאת ג'ואן ששמרה על קור-רוח ועליצות בשיקום בנה. 1969 — באה פרשת טביעתה המיסתורית של מרי קופצינה בצ'אפאקדיק וסטרה על פניה של ג'ואן, שעמדה לימין בעלה בלוות הצעירה, למרות הייאוש והבושה. היא ברחה לאלכוהול, והצליחה לה-גיח ממנו לבדה כשהיא מתמס-רת ללימודי מוסיקה. היא לא תהיה אשת נשיא ארצות-הברית, אבל אולי תהיה מאר-שרת יותר כמורה לפסנתר ו-בלי סלון בבית הלבן.

האכזבה הגדולה: בחזרה לבוסטון אחרי הפירוד

האשלייה הגדולה: עם ג'ימי קארטר במירוץ

אנשים בעולם

סושירו הונדה ומארסל דאסו: קיסרי המיכון התאחדו

היתה זאת יוזמתו של מישל פונטיאקובסקי — להביא לארמון האליזה עשרה מגדולי האימפריה התעשייתית של יפן, ולהפגישם עם הדרגים המתאימים בתעשייה הצרפתית. כימייה מיידית נוצרה בין התעשיין היהודי, מארסל דאסו, לעמיתו היפאני, סושירו הונדה, החולש על תעשיית המכוניות הונדה. למרות היותו מלך-הגלגלים, הוא התפעל מן המכונית המעופפת, פאר יצירתו של דאסו, הלא הוא מטוס המיראז'. אפשר לצפות לגירסה יפאנית של הציפור הצרפתית המעופפת, אם לשפוט לפי מיטב מסורת החיקוי היפאני בתעשייה, ואולי אפילו לכמה שיפורים.

שארלוט ראמפלינג: תקר במעליה

לא, אין זאת הפסקה בורם החשמל. זהו תקר שיגרתי ועליו במעלית שבתוך דירתם של השחקנית שארלוט ראמפלינג והמוסיקאי ז'אן מישל ז'אר. הם נהנים להשתעשע בעתיקות כמו במעלית זאת מ-1925, מכונית-מוסיקה משנות החמישים, ומכשירי סטיריאו משנות השמונים.

אנרי ד'אורליאן:

אף חדש

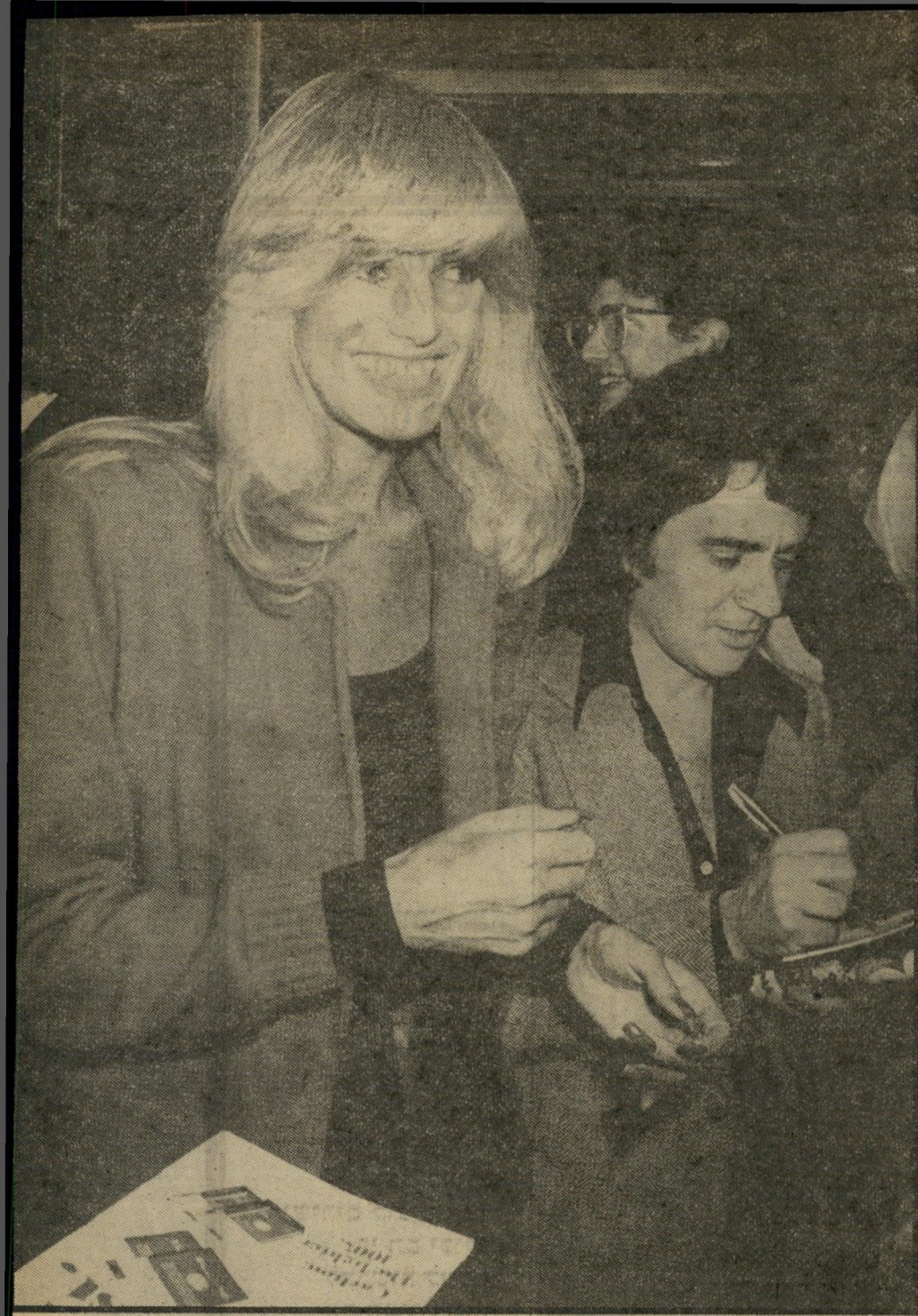
בעולם הבשמים

אפשר להיות בן אצילים ולהזדקק לעבוד לפרנסתו, עובדה — אנדרי ד'אורליאן, בנו הבכור של הדוכס של פאריס, נאלץ לעבוד לפרנסתו, תו, פעם בשטח הציר, פעם במוסיקה ופעם בגאסטרונומיה. הפעם הוא מתפרנס מהיותו „אף” רגיש. כלומר, טועם מיקצועי של בשמים, בשרות ידידו פול לו סוליצר, שייצר בושם חדש, בהשראתו של ד'אורליאן, כדי לשוות לו ייחוס, נקבע מיכלו לבקבוק קריסטל יקר, ומחירו — 2150 פראנק צרפתיים. לכסף, כנר-אה, יש ריח חריף מאוד ב-מיקרה הנ"ל.

רקס האריסון: הסוף העצוב

כך גראה הצמד רקס האריסון ורחל רוברטס לפני תשע שנים, כשעדיין היה צוחק ומאושר. אחר-כך באו תשע שנים של פרידה שנסתיימו, לפחות לגבי רחל. היא נמצאה מתה, לאחר שבלעה רעל, ויש סבורים כי הדבר נבע מכך שהבינה שאין ביכולתה להשיב אליה את בעלה לשעבר.

לארי הגמן: המנוצח עולה לישראל

לארי הגמן, כוכב הסידרה הטלוויזיונית דאלס, מצטלם על רקע פירסום לתחרות רודיאו בדאלס — המקום שבו מתרחשת הסידרה שהביאה לו מזל כה רב בקאריירה, ולרשת השידור טי-בי-אס את הסידרה הפופולארית ביותר לשנת '80. בקרוב יראו גם הישראלים את השחקן מספר 1 בתודעת הקהל האמריקאי.

סוזאן אנטון: אני גבוהה ממנו, אך הוא משכמו ומעלה

איש לא שיער שדווקא הקומיקאי הבריטי נמור-הקומה וחד-האף, דאדלי מור, עשוי להפך לסימבול מיני. אך עובדה: אחרי שהיה יריד נפש של ג'יין סיימור היפהפיה, חברה הפרטי של אלי מקגראו ובעלה לשעבר של טיוסדיי וולד, הגיעה בו דרך והפכה אותו כ-10 למאהב מס' 1. היום הוא נהנה מאהבתה הבילעדית של הכוכבנית והדוגמנית סוזאן אנטון, הגבוהה ממנו בעשרים סנטימטרים בערך, אבל מודיעה מגבה: „הוא הגבר שהצליח להצחיק אותי יותר מכולם. וזה כבר עושה אותו משיכמו ומעלה.“

מארי כריסטין בארו: האהבה האמריקאית

מאז שהתה מארי כריסטין בארו בארצות-הברית לצורך הסרטת סירטו האחרון של וודי אלן, אבק כוכבים, דבק בה החידק של מנהטן. „מעולם לא יצאה נפשי אחרי עיר כמו אחרי ניו-יורק“ היא מודה. ואמנם, תמונותיה מן הארכיון הפרטי שלה, כשהיא משוטטת בסביבות ברודוויי, זוהרת מאושר, מעידות על אהבתה.

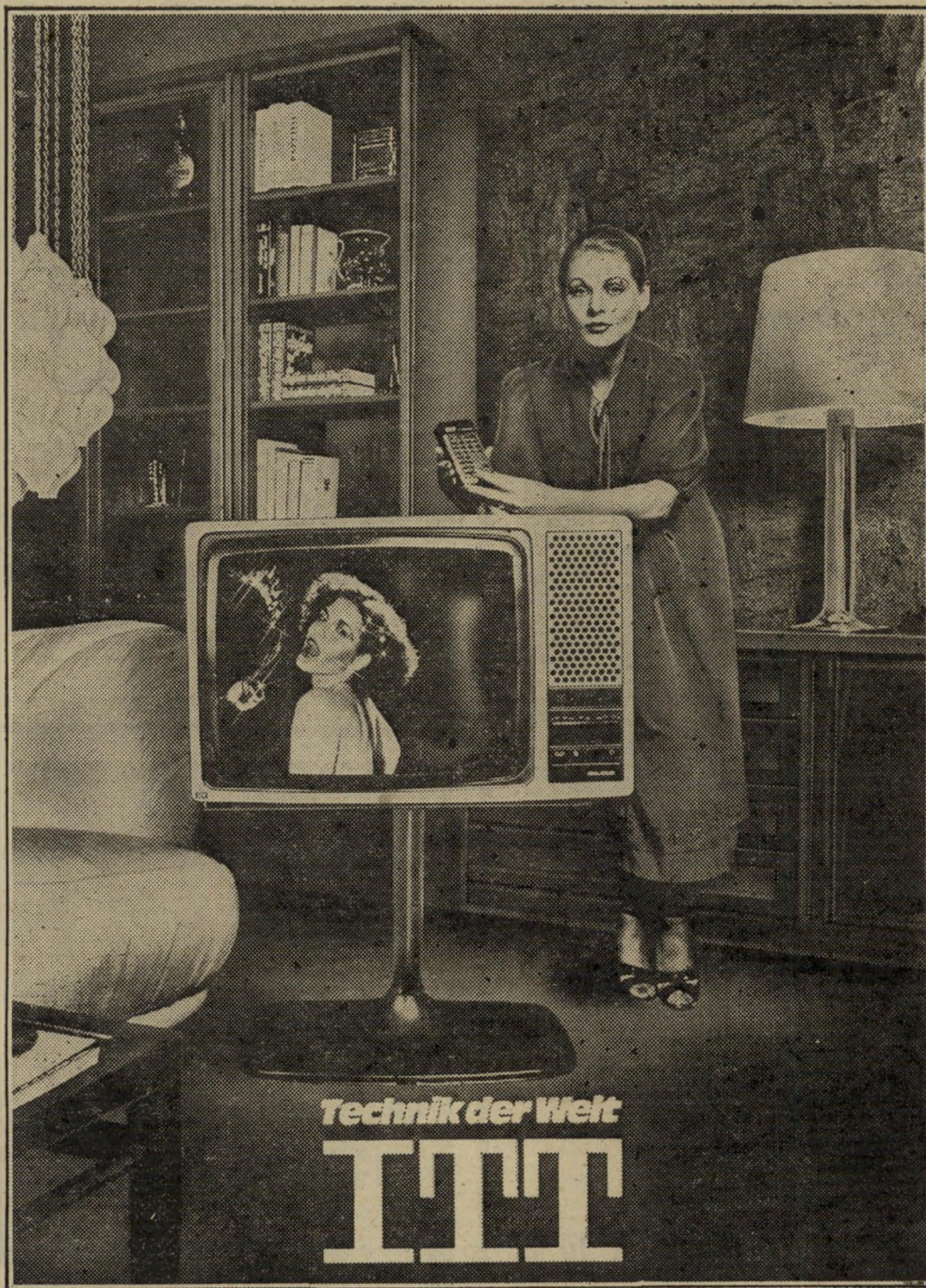

מייקל ג'קסון:

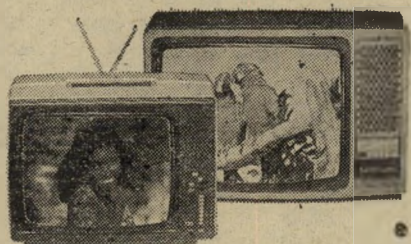
להיטים לוחטים

שני הכושים היפים האלה שייכים לעולם המוסיקה כמובן. הצעיר בין השניים הוא מייקל ג'קסון, לשעבר אחד מחמשת האחים שהיו יחד להקת ג'קסון חמש. מייקל (22) זוכה היום לקאריירה מוסיקלית מזהירה לבדו. אלבום הקלטותיו האחרון, הנושא את השם מעל הקיר, נמכר ב-1980 ביותר מ-ארבעה וחצי מיליון עותקים. ארבעה להיטים מתוך האלבום הזה הוטבעו בנפרד בתקליטור נים קטנים, וכל אחד מהם הגיע לצמרת מיצעדי-הפיוזמונים בארצות-הברית בין עשרת הי ראשונים. לא פלא שהמוסיקאי צ'אק בארי בא לברך אותו ב- אופן אישי.

10% מהאנשים
הקונים IIT - שאוב לורנץ הם עשירים.
90% הנותרים הם - נבונים.

IIT שאוב לורנץ היא
 טלוויזיה צבעונית יקרה,
 אולי גם
 היקרה ביותר בשוק.
 כולם יודעים כי
 IIT שאוב לורנץ
 הינה
 הטלוויזיה הצבעונית
 הטובה בעולם.
 העשירים קונים אותה
 כי הם יכולים
 להרשות לעצמם
 את הטוב ביותר.
 הנבונים קונים אותה
 כי הם יודעים
 שאינם מספיק עשירים
 כדי לקנות טלוויזיה
 זולה.
 IIT שאוב לורנץ היא
 טלוויזיה אמינה
 וללא תקלות.
 לכן ההשקעה בה
 מחזירה את עצמה
 באיכות
 לאורך שנים.

דהשיג בחנויות האלקטרוניקה המובחרות

היבואן הבלעדי פנורין
 בע"מ

רחוב פרץ 4, תל-אביב, טלפון: 621984 624193

IIT

שאוב-לורנץ

הטלוויזיה הטובה בעולם.

ורק בנקיהדם מוכן לתת ערבות לממשלה

הכספים באים אנשים שיש להם דרישות, ומאחר ולא ניתן להם להפיע, יושבראש הוועדה, ח"כ שלמה לורנץ, התלבט ושאל את נציג המערך בוועד, דה, ח"כ עדי אמוראי, מה לעשות. אמוראי היה דווקא בעד הופעתו של אלבין בוועד, והוא הופיע.

בכנס של עובדים, שהתקיים בעכו, אמר יושבראש האיגודים המיקצועיים בהסתדרות, ישראל קיסר: "ייגאל הרביב יעץ תמיד לפועלים לשמור על מקום עבודתם, אך הוא עצמו מסתיר בב ימים אלה מובטל, אחרי שלא הקפיד לשמור על מקום העבודה שלו."

בערב-ראיונות נפגשו ח"כ משה שחל ואיש הטלוויזיה יעקב אחימאיר,

על האוניה אלטלינה ביוני 1948, ויש התולים בכך תיקי וות לגבי ההתמודדות הצפויה לממשלת-המערך עם גוש-אמור גים. אולם ההנחה אינה נכונה. ברילב אמנם הובא ערב ההתמודדות על-ידי מפקד-החטיבה שלו, נחום (סרגיי) שריג, לתלאביב — אך בי שדרות רוטשילד גרם שריג לתאונה, כאשר מכונתו התנגשה באוטובוס. ברילב נסע קל בראשו וברגלו, ובשעת הקרב על האוניה לא היה כשיר לפעולה.

סיפור משעשע על חבר הכנסת השייח' ג'אבר מור' עדי, אבי החשודים ברצח קודמו בכנסת, סיפר אחד הר"כים שהשתתפו עימו בשע"ח במישלחת פרלמנטרית באירופה. חבריהמישלחת לנו לנתביניים בציריך, וכל אחד מהם קיבל ממזכירות-המישלחת

אצלו אם הוא רוצה לקחת את היצירה. דיין השיב כי אין לו זמן לכך. לישנסקי, שנשארה עם הפסל, פותחת בימים אלה תערוכה מפרי עביר דותיה. היא הזמינה את הח"כ שיבוא לצפות, ואולי ירצה לקחת את הפסל. היא מתכוננת להעניק לו אותו כשי.

באסיפה של פעילים מיפלגתיים אמר שרה-אנגיה, יצחק מודעי, למאזינים: "מה אתם רוצים? ערבות כהן קאת שהממשלה תתפקד ככה? לכה? העיר על כך הח"כ לשעבר ירידיה בארי: "היא אם תמצאו איזשהו בנק שיתן לכם ערבות כזו? אמר ח"כ יחזקאל פלומין: "כן, בנקיהדם!"

רבים משוכנעים כי היום ברילב הוא האיש שיקד על הכוחות שפתחו באש

כחים בוועדה איך היה הי גאום. כשהשיב לו המאזין: "זה היה מהמם ומעניין!" אמר צדוק: "אני קונה את ההגדרה הזאת."

על יעקב לווינסון מת-לוצצים כי אמנם יש לו המשרת כורת הכי נמוכה בבנק, אך לעומת זאת יש לו החליפות היקרות ביותר.

לפני יותר משנה נתן ח"כ משה דיין ראיון לשבועון הגרמני שטרן. כבר אז הסביר דיין לכתב השבועון בארץ, שבג'אבי טל, כי לשם הדבקה חלקיהחרס בחפצי-העתיקות שלו, הוא משתמש בדבק מיוחד מתוצרת גרמניה בשם יוא, ובקיש מטל שיש לח לו דבק כזה, אם יוכל. הדבק הזה אמנם נמכר בארץ בשפופרות קטנטנות, אך דיין זקוק לכמות עצומה. טל דיין מעורר-החונן של שטרן, כלאוס לירקה, שישלח לו כמה פחים של דבק, אך מעיר גם לא הסתדר העניין. עתה, כשבא העורך הראשי של שטרן, פטר קון, לישראל, הוא הביא לו כמה פחים של דבק מסויים זה. צוות כתבי שטרן ערכו ביקור בבית דיין בצהלה, והביאו לו את הרבב, דיין כל-כך שמח, שהעניק מתנה לכתבת השבועון לענייני המרחב, ויפקה ברונס — כך עתיק ואגרסל עתיק, שעליהם חתם את שמו.

בתוכנית-הרדיו שאלות אישיות שוחחו על מצבו הפיזי של דיין והעלו סברות מתי ואם יתייצב ברשימה נפרדת בבחירות לכנסת. אמר על-כך ח"כ דויד גלאס: "איוה מין מחזה זה? זה מדי כיר לי את המלט — ירוך או לא ירוך, להיות או לא להיות יות. זה מחזה קצת פאתטי וקצת ציני, המלמד על המוסר הפוליטי של הבחירות האלה."

הפסלת בתיה לישני סקי פיסלה, לפי הזמנה, את ראש אביו של משה, שמואל דיין, אך איש מן המישפחה לא בא לקחת את הפסל. היא פנתה לידידים ובקשה שיתקשרו אל משה דיין, ויבררו

שותל הלבבות, הד"ר כריסטיאן ברנארד בארצה לארבעה ימים בלויית שיבעה מדענים נוספים מדרום-אפריקה, כדי להשתתף בסימפוזיון על אימונולוגיה, שהתקיים במכון ויצמן ברחובות. הוא שהה שלושה ימים במכון, ולפני עזבו לתלאביב אמר: "אני עובד כבר שנים רבות עם מכונים מדעיים בדרום-אפריקה, הייתי מאחל לעצמנו שיהיה לנו ראש-מכון כמו הפרופסור מיכאל סלע (נשיא מכון ויצמן) ובעיקר — אשה כמו שרה סלע."

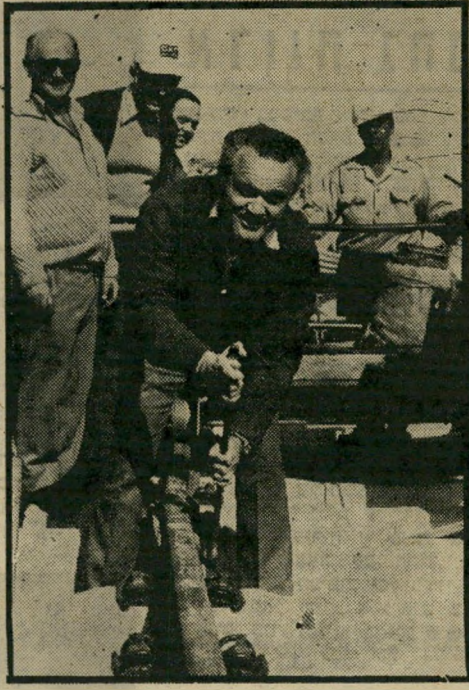
בתלאביב התיידד ברנארד עם בעל מוסדה סינית, אישה-עסקים אבי אברמור' ביץ. לאבי סיפר הרופא כי יש לו שתי מיסעדות אטל-קיש בקייפטאון בשם לה ויטה. הוא התפעל מן היין הלבן מתוצרת ישראל, ואת חוכמת-החיים שלו למד מסופיה לורן, שאמרה לו פעם: "אף פעם לא תבכה על דברים שאינם יכולים לבכות עליך."

כאשר נשאל הרופא האם הוא סובל עדיין מדלקת-סרקי, שבגללה נאלץ לוותר על ניתוחים, השיב: "סבלתי אמנם גם מדלקת-סרקים במשך כמה חודשים, אך זה עבר לי לפני שבועיים ביצעת השתלת-לב ראשונה בגופו של כושי והוא חלה במחלה שאצל יהודים היא שכיחה ביותר, בעוד הכושיים סובלים ממנה לעתים נדירות אוטם-לב."

תוך כדי כך התגלה ברנארד כמחזר חרוץ, הקדיש לכך חלק ניכר מזמנו.

למחרת היום שבו נאם בוועידת מיפלגת-העבודה, טס מנכ"ל בנק הפועלים לשעבר, יעקב לוינסון, לניריווק. במילגה התלוצצו כי לווינסון, הבורח באמצע-ההתיקשרות, חשש כנראה שאחרי הי נאום שלו הוא יזמן להופיע בתוכנית הטלוויזיה מוקד, ויחליט לוותר על כך.

אחרי נאום, שעסק בי מצב הכלכלי בארץ, שאל חיים צדוק את אחד הנרי

מנכ"ל רכבת ישראל, נוכח בחנוכת מסילת-הרכבת בחלץ. כאשר הבחין בצלם נזכר שלא חבש כובע-מגן לראשו, עצר לרגע ואמר: "אי-אפשר לצלם אותי בלי כובע-מגן. זה לא נראה אמין." הוא חבש כובע, עמד שוב בפוחה הרצויה, והצטלם שוב.

צ'י צפריין

דמייכים. כשחזר אותו ח"כ בלילה למלון, מצא את מיעדי במצב מיואש. מסתבר כי יצא מהמלון כדי לאכול המבורגר, ונדרש לשלם עבורו 100 דולר. המוכר סבר, כנראה, כי הי שייח' בעל הלבוש הערבי הוא איל-נפט סעודי. מועדי הנדהם שילם את המחיר שנדרש, ולי אחר מכן ביקש דמייכים נר-ספים, מכיוון שנשאר בחוכר-כל.

יעצו של ראש-הממשלה לענייני תיקשורת, דן פתיר, החליט להראות סוף-סוף את קאהיר לאשתו יעל. השבוע נסע במכונית עם אשתו ועם הד"ר איתמר רבינוביץ, ראש מכון שילוח, ואשתו אפרת, לכמה ימי-חופשה בירח מצריים.

כאשר רצה מיקי אל-בין, הנציג בישראל של איש-העסקים שאול אייזנברג, להופיע בפני ועדת-הכספים של הכנסת, בהמצח ח"כ אבר'הם (אברשה) שריד, ולי ספר מדוע החליט אייזנברג לוותר לטובת הממשלה על האופציה שלו לקנות את מניות פ9, התנגדו לכך נציגי הארץ. הצענה היתה שאל ועדת-

עורך היומון הארץ השתתף בסיור ועדת-העורכים בעיירה הבדואית רהט, צפונית לבאר-שבע. במאהל הבדואי ישב שיבה מנירחית עם מארחיו, והקשיב לדברי-החסבר. שוקן, שהוא איש מכוונס מטיבעו, נראה נחנה מהישיבה הלא שיגרתיית.

נשיקה לבואי
מעניק עמוס לבאי לעוזי פרס. לבאי שיחק בתפקיד בינוני בסרט של עוזי, ובמסיבה היה מלא תישבחות לדרך עבודתו. "בלי עצבים ובלי מתח"

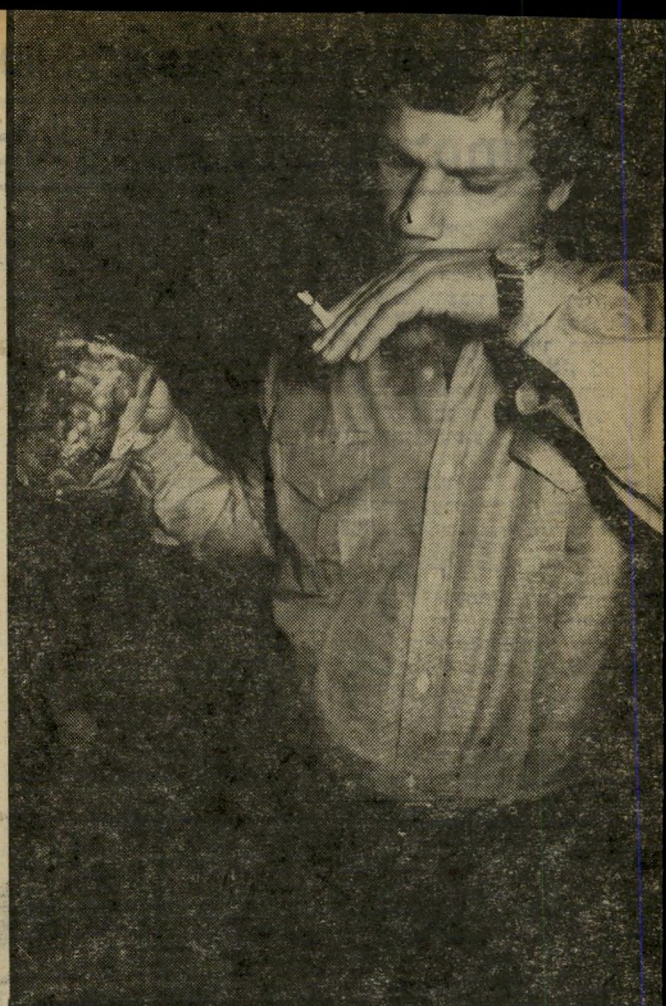
מרק בונפו שבא עם אשתו. מוז' ניק, ועוד כמה, שגם כן רצו לר- אות את הסרט המעולה הזה ●●● למסיבה של נעמי באה, בין היתר, מושבניקית בשם תמר יהלומי, שגדלה בבית דתי ושהביאה עימה חיה — נחש פיתון. היא קיבלה אותו, ולא ידעה איך מטפלים בו. אחד האורחים, מדען-חיות, הסביד לה שהנחש זקוק לחום של 30 מעלות מינימום, והיא התפשטה והצמידה את הנחש לגופה ●●● הבירה זרמה חופשי אצל עוזי פרס. שסיפר כי אביו רואה כל סרט שהוא מביים, בעוד שדוד שמעון

(ג'יג'י) פרס, הקבלן ואחיו של שיימון פרס, סיים את צילום מי סרטו הרביעי. אחותו, רות, עזרה לו לביים. "רותי היא במאית" סרטים בזכות עצמה. היא למדה קולנוע בתל-אביב, בעוד שאני למדתי קולנוע בפאריס", אמר פרס הצעיר. שחקנים צעירים, שזיהיתי אותם מכמה סרטי-טלוויזיה שראיי חן לאחרונה, באו לשם כדי לחגוג ●●● השגריר היפאני הזמין ל- הקרנה כמה מעמיתיו השגרירים, וראיתי שם את סמואל לואיס, שגריר ארצות-הברית, שבא עם אשתו, סאלי. את שגריר צרפת,

**שר-הביטחון
הבא צפה
בסרט מילחמה,
'יפאני מהלם',
וגם אצל
אדווה נהנו**

וגנחה במסיבה שנערכה לכבוד סיום צילומי הסרט ●●● לקול- נוע גורדון בתל-אביב הזמין השגריר היפאני, נאגאו יושידה, כל מיני חשובים להקרנת הסרט הי- יפאני קאגמושה, שזכה השנה ב- פרס הראשון בפסטיבל-הסרטים- בקאן. לטרט המלחמה בא, בין ה- יתר, רב-אלוף (מיל.) חיים כר- לב, מי שעתיד להיות שר-הביט- חון הבא של ישראל ●●● אצל אשת הבהמה נעמי אדווה עדיין המשיכו בהגינות הסילווסטר, ש- התחילו ב-31 בדצמבר ונמשכו עד עצם השבוע הזה. בהתחלה זו היתה מסיבה של חובבי-חיות, כי נעמי היא ידידתם של הכלבים והחתולים שנרדפים עד מוות על-ידי פקחי- החיות של עיריית-תל-אביב. אחת האורחות, שבאה עם חתול, רק התחילה את הסיבוב של בעלי ה- חיות שבאו לשם, איש-איש כש- בקבוקו בידו וחייטו בחיקו ●●● עוזי פרס, בנו של גרשון

נהגו של רפול
הוא השחקן אסי הנגבי, בן ה-33. אסי גילם את תפקיד מפקד הטייסת בסרט הטלוויזיה על ענן שחור — על טייס ישראלי שצנח במידבר-סיני. בקרוב הוא נוסע לברלין כדי להשתתף בעוד סרט קולנועי.

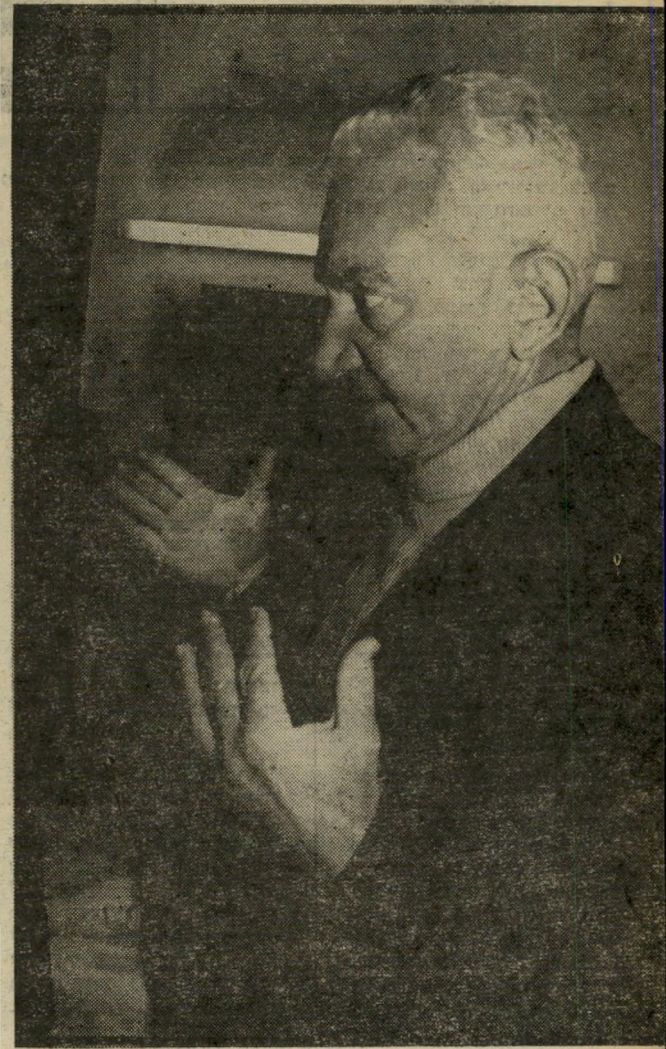
נהג שלו במשך שנה וחצי, ואז, במהלך של קרב, עצר רפול זחל והעלה עליו סמל מיצרי, נתן לו לאכול ולשתות ודאג לו כל זמן שהיה ברשותו. סיפר לי השחקן אסי הנגבי, שהשתתף בסרטו של הבמאי הצעיר עוזי פרס,

"אני לי יודע למה חושבים שהרמטכ"ל שלנו אינו מתייחס ב- אהדה לשבויים. אני הייתי עד לכך שרפאל (רפול) איתן הציל שבוי מיצרי. זה היה בשנת '67, כאשר רפול היה אלוף-מישנה ו- מפקד חטיבת הצנחנים. הייתי ה-

היפאני, שהוא סרט מילחמה, זכה לביקורות מצויי- נות בכל העולם. הלוחם הבכיר ביותר שנוכח ב- הקרנה היה חיים בר-לב, מי שהיה בעבר רמטכ"ל ועומד להיות שר-הביטחון הבא, בממשלת המערך.

יד לסמוראי
מגיש שגריר יפאן ב- ישראל, נאגאו יושידה. הוא אירח את המוזמנים לבדו, כי אשתו נסעה לביקר בטוקיו, אך החיוך לא מש מפניו. הסרט

דיין ואנטי־דיין

במסיבת הסילווסטר הארוכה אצל נעמי אדווה (באמצע). מימין: יגאל תומרקין, שאינו מעריץ נלהב של משה דיין, ומשמאל: אודי דיין, בנו האמצעי של חבר־הכנסת, שבה למסיבה מנהלל והביא אגוזים.

לא רואה את כולם, אבל את אלה שראה, אהב ●●● אצל השגריר־היפאני חילקו כריכים קטנטנים לפני שהתחיל הסרט, ומסיבת־קוקטייל התנהלה בלובי של בית־הקולנוע, כשהברי־כנסת משוחחים על פוליטיקה ונשותיהם, שבאו עי־מם הפעם, פוגשות במקרות ותיקות שלהן ●●● אודי דיין, בנו של מלכה דיין, בא למסיבה של נעמי אדווה מנהלל, והביא אתו חבילות

חגיגה מתמשכת

נערכה אצל נעמי אד-ויסקי ענקי, וזה כמה מן החוגגים ליד בקבוק

שתרם למסיבה יצחק צבי מחיפה. תמר יהלימי, בעלת הנחש, בלבוש חווה (מימין), לידה נעמי ו־לצידה שושי בר, דוגמנית צעירה ויפהפיה.

שגרירה נשארית היא סאלי לואיס, אשתו של השגריר סמואל לואיס. משמאל: אמנון מטלון ואשתו, טלי.

שדה באה היא תמר ברילב אש-תו של חיים ברילב, שחיה סבתא לנכדה בת שש, באה בחברת בעלה.

מדוע צעקו לחנה מרון שהיא שרמוטה?

ואיך זכה צ'יצ' בשם שלו

אילנה גור יצרה פסל זה לפי הזמנה של ארכיטקט עבור בניין בלוס-אנג'לס. מאחר והבניין עדיין לא גמור, החליטה אילנה להציג את הפסל בתערוכה מעבודותיה, שתתקיים בעוד שבוע באוסטריה. אילנה, שהיתה במשך שנים רבות בלונדון, החליטה לחזור לצבע-השער הטבעי שלה, שחור. לפני נסיעתה לאוסטריה קפצה לביקור קצרצר בישראל.

בסוף הצגה חפץ על הבמה. אך נותר שוכב בין שוליי הבמה והמסך. אחת השחקניות צעקה: "מישהו זרק לי טב" עת יהלומים!" אך כאשר הצ" ליה אחד השחקנים לקחת את החפץ, תוך כדי זחילה מתחת למסך, התגלה שהיתה זאת הפיסת שוקולד.

בדבריה הזכירה מרון את עמיתה, השחקן יוסי ירין, ולפתע הפליטה: "הוי, נזכרתי פיתאום - הוא גם היה הבעל שלי."

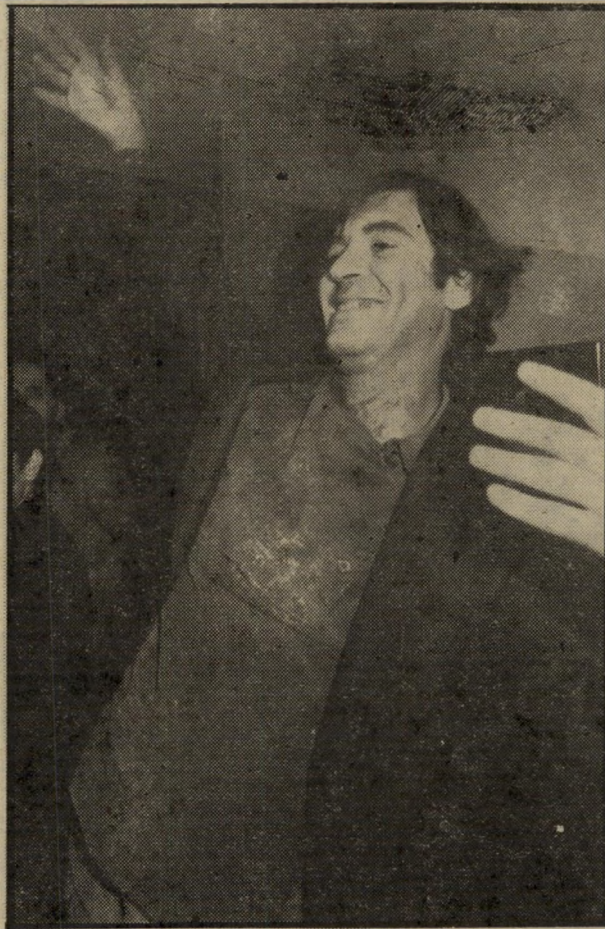
בעת ביקור בבסיס צבאי סיפר אחד האנשים לחנה מרון שבשעתו הלך לראותה בהצגה. תה הראשונה אחרי פציעתה. האמת היא שרציתי רק לר-

אות איך את הולכת". סיפר החייל, "אבל אחרי כמה דקות התחלתי לשמוע מה את אור מרת, ומאז אני הולך באיפן קבוע לתיאטרון."

כל מי שמטלפן אל מישרדו של ראש עיריית תל-אביב, שלמה ("צ'יצ'") להג, ומבקש את צ'יצ', נענה על-ידי המזכירה שלו: "אתה מתכוון למר להט, לא כן?" אך צ'יצ' עצמו ביקש השבוע, בערב-ראיונות, לקרוא לו בשם צ'יצ'. הוא גם הזכיר כיצד נולד כינוי זה. פעם, כשהיה ילד, פיקד על קבוצת מושכיי חבל. המדריך דיבר אידיש ואמר: "צ'י! צ'י!" (משוך! משוך!) צ'יצ' חזר על פקודה

לקרוע את כתביהיד של המי אהב שלה, בהתקפה של נקמ' נות. כשעשתה זאת קפצה אשה מקומית וצעקה: "יא שרמוטה!" בפעם אחרת נזרק

העיתונאי דידי מנוסי זכה ב-11 בקבוקי-ויסקי. הסיי פור הוא מסובך: לפני ששה שבועות התערב עימו המיס' עדן אלי רונן, איש-אמינו

יותם ראובני הסופר, הכותב בעיקר על בעיות ה" הומוסקסואלים בישראל, חזר מי שהיה בת שנה בארצות-הברית. כאשר ביקר בלוס-אנג'לס הוצג בפני השחקן יפה-התואר רוברט דרפורד, ונתבקש עלייו לכתוב הסריט לסרט שאותו עומד דרפורד לביים. ראובני כתב את התסריט, והוא מצפה עתה לתחילת העבודה על הסרט החדש.

סאלי סטראטרס השחקנית האמריקאית, המשחקת את גוריה בסדרת-הטלוויזיה "הכל נשאר במישפחה", באה לקונצרט שנתנה הזמרת הישראלית חווה עמרני בלוס-אנג'לס למען האירגון "ילדים העוזרים לילדים". סאלי וחווה שייכות שתיהן לאותו אירגון ופעילות בו באירגון מופעים בהתנדבות. עימה בתמונה: בעלה של סאלי, ביל רידר.

כרמליטה
סנגרייה
זה מה
שהייה חסר
אצלכם
בהגיגה

היפכו את כרמליטה למשקה אישי העשוי בסגנון שלכם, לאנשים שאתם אוהבים. שתו והגישו כרמליטה סנגרייה קר או חם, לכה, בזוגות, במסיבה ובכל מקום.

כרמליטה פונש חממו את הכרמליטה בסיר עמוק, הוסיפו פלחי פרי הדר טבעי. פירות העונה וקינמון לפי הטעם.

כרמליטה קר הוסיפו לכרמליטה קוביות קרח. פלחי לימון, או פרי הדר אחר. פלחי תפוחי עץ וקינמון לפי הטעם.

של אהרון אבי-הצירא, כי קצין-המיטרה בנימין ז'ינגל יושעה מתפקידו עד ה-15 בינואר, בעיקבות גילויים שעמד רונן לגלות עליו. בחיר ההתערבות: המישה בקבוקי-ויסקי. כאשר הגיע המועד וזי גל לא הושעה. העלה רונן את המהיר ל-10 בקבוקי-ויסקי, בתנאי שזיגל יושעה עד ה-1 בפברואר. הגיע גם תא-דין זה, וזיגל לא הושעה. רונן סיפק את 10 בקבוקי-הויסקי, אך דידי זכה בבקבוק נוסף: הוא התערב עם מישהו אחר על בקבוקי-ויסקי אחד כי רונן אכן ישלם את ההז' ערבות.

ההלצה האחרונה של מנוסי: המניות של מיג'ל-שלום בכורסה עומדות בסימן "קופצים בילבד".

בערב ראיונות עם איי תן דנציג סיפרה השחקנית חנה מרון כי לפני כל הצ' גתי-כורה היא נוקטת אמצעים להרמת המוראל. בין השאר: היא קונה שימלה חדשה, מב' לה שעה ארוכה באמבטיית-קצף וקוראת את כל המחזה מחדש.

כשנשאלה על תקריות שאירעו לה במהלך הקאריירה שלה, סיפרה מרון על הצגת מחזהו של הנריק איבסן, הדה גבלר, בעירת-פיתוח נידחת. במחזה נדרשת מרון

אזכרמל מזרחי

ייגאל הורביץ וגייעון פת בשבוע האופנה

זו, ותוך שיבושו גולד השם. נציב-שירות-המדינה הר- שורש, איתן יעקובסון, נז- כה באחת ממסיבות-הפרידה שערכו לו, ושמע את כל ה- שבחים על עצמו. הוא העיר: "אני מרגיש כמו בסיפור על אם ובנה. כאשר קוברים את ראש המישפחה הם מאזינים להספרים עליו, המהללים או- תו, אומר הבן לאמו: "בואי נפתח את הקבר, אני לא מא- מין שזה באמת אבא."

דרך להרפית מתחים בעבודה מצא לו מנהל תיאטי רון החאן הירושלמי, דני שלם. כל יום, בשעת הצה- ריים, הוא נועל את משרדו ועוסק במשך חצי שעה במדי- טציה. השחקנים, המבקשים

שעמד במרכז סיכסוך כאשר שידר ברדיו כתבה על אורי דייוויס האנטי-ציוני, ש- היתה שמאלנית מדי לטעמם של עורכיו, חזר לעבוד ברדיו, עוסק כיום בתשדירים למנועת תאונות-דרכים. בימים אלה מכר את המכונית שלו כדי לממן תקליט שמוציאה הזמרת קורין אלאל.

לראותו, נענים בסירוב על-ידי מזכירתו הנאמנה, שרה שרף, שאינה נותנת לאיש מהם להיכנס. בטענה שהבוס עסוק ביותר.

באחת מכיתות ג' ב- בית-ספר בראשון-לציון סיפר העיתונאי לעניינים כלכליים, עמירם פליישר, להלמידים על בעיות הבורסה. אחד היל- דים שאל אותו: "האם ההנ- פקה החדשה של חברת של- רינה שתתקיים בבורסה, תמי- שוך משקיעים רבים?" אמר לו פליישר: "אתה יודע בכלל על מה אתה מדבר?" סיפר לו הקטן: "כן, בכל יום לפני שאני עושה שיעורים עם אבא הוא מסביר לי על כל הפעור- לות שהוא ביצע באותו שבוע בבורסה."

ראש עיריית גבעתיים, יצחק ירון, אירח את ראש מועצת כפר-קאסם, עבד אל-רחים עיסא, בבית ה- עיריה. כאשר סיפר לו עיסא

חאג' אמ'ין הנוראי

עוד בשיחתי הראשונה עם סיד חמאמי ז"ל, שליח אש"ף בלונדון, שנערכה בתנאים כימעט-מחתרניים (אם כי הודעתי עליה, מייד לאחר מכן, לראש-הממשלה יצחק רבין) הסכמתי עימו על כלל יסודי: לא נדבר על ההיסטוריה. אני לא אנסה להפכו לציוני, והוא לא ינסה להפי כני לאנטי-ציוני.

רישמית דבקנו שנינו בכלל זה עד שנרצח. בידי קיצוניים שליחי-עיראק, ביגלל שיחות אלה. בהמשך שיי חותינו לא עמדנו תמיד במיבחן. בשיחות בין אויבים שוררת, בדרך הטבע, סקרנות רבה. כל אחד מן שנינו ביקש לתור במיסד תרי המוח של זולתו, כמו סירת בנוף בלתי-ידוע. כך גם התגלגלה פעם ה שיחה אל חאג' אמ'ין אל-חסייני, המופתי של ירושלים.

המופתי

כמו כל בני-דורי היי הודיים בארץ, למדתי לשר נוא את המופתי למן הר גע שבו שמעתי עליו לראשונה. לגבינו היה שטן-על-ארמות, דמות מיפצלתית, רוצח נתעב, מין היטלר שני.

גדהמתי לשמוע מפי חמאמי הערכה שונה לגמרי. המופתי היה איש טוב, אמר. הוא היה פטריוט אמיתי. נכון, הוא היה בעל אופק צר והבנה מוגבלת, איש דתי קנאי, אבל הוא היה המנהיג הפלסטיני היחיד בתקופתו שלא היה מושחת, ושלא דאג רק לעצמו. הוא היה נאמן לעמו, ולכן אנו מקוריים את זיכרו.

נזכרתי בהערכה זו — ששמעתייה לאחר-מכן גם מפי פלסטינים נאורים אחרים — בהקשרי לדברים שנאמרו על המופתי בסידרה עמוד האש, חששתי מאוד. לא האמנתי כי משהו ברשות-הישידור יעז לנסות ולטפל באופן אויבי-קטיבי באיש זה, שהפך סמל-שינאה כה מובהק.

הופתעתי לטובה. עורכי הסידרה הציגו את המופתי כפי שהוא נראה בעיני החוקרים האויבי-קטיביים: מנהיג לאומי פלסטיני. אולי היחיד שחזה מראש את ההתנגדות הבלתי-נימנעת בין הציונות ובין התנועה הלאומית הפלסטינית. בשעה שהאוקלוסייה הפלסטינית היתה עדיין רדומה, מבלי להבין את הסכנה לקיומה הלאומי שמת גבשת והולכת לנגד עיניה, ניסה המופתי לעורר ולארגן תנועה-התנגדות.

חשוב מאוד שבין את מניעיהם של הערבים באותה תקופה, כשם שחשוב שהערבים בינו את הגורמים הנפשיים והמעשיים שהביאו את הציונים לכך שניהגו כפי שנהגו. פיתרון מדיני אינו זקוק דווקא להבנה הדדית, אך שלום אמיתי מחייב הבנה כזאת. משום כך גם חשוב להבין כיצד רואים הפלסטינים את חאג' אמ'ין.

המופתי היה, מבחינות רבות, דמות טראגית. הוא מצא את עצמו בראש ציבור מפורד, שחסר לו אירגון חברתי יעיל, ושעמד לפתע מול תנועה היסטורית מורדנית ונחושת-החלטה. בתנאים אלה, נגזר עליו כישלון מראש.

אגדות רבות נקשרו לשמו. חלקן נוצרו לשם תעמור לה, ונותרו כאמיתות היסטוריות. למשל: יחסי של המופתי עם הנאצים. רבים משוכנעים עדיין כי המופתי הוא ששיכנע את היטלר לבצע את השואה, ושמיאל תפי קיד חשוב בניצוח על רצח המוני זה.

יש בכך מעט מאוד אמת. המופתי ברח בימי המילימה לעיראק, כאשר השתלטה שם תנועה לאומית, שזכתה אל-מיתכת הגרמנים. כמו רוב הערבים — וביניהם אנואר אל-סאדאת — ראה המופתי בגרמנים בעלי-ברית פוטנציאליים, על פי העיקרון האומר ש"האויב של אויבי הוא ידידי". הגרמנים לחמו בבריטים ובצרפתים, שני הגורמים הקולוניאליים השנואים ביותר במרחב באותם הימים. בעיראק, כמו במצרים ובארץ-ישראל, ציפו הערבים לבוא הגרמנים כדי שצפחה לגאולה.

קל יותר להבין זאת אם זוכרים כי גם פטריוט ציוני קיצוני כמו אברהם שטרן, הוא יאיר, היה מוכן בהחלט להעזר בנאצים כדי לסלק את הבריטים מארץ-ישראל. אחרי כישלון המרד הלאומי בעיראק, ברח המופתי לגרמניה. שם התקבל בקרירות רבה. הנאצים לא ראו בו בעל-ברית בעל-ערוך. היטלר זילזל בו, ולמעשה לא היה למופתי שום תפקיד. כמו שליחיהם של עמים מדרום כמים רבים, שביקשו להיעזר בגרמנים, בילה את זמנו בגרמניה באפס-מעשה. לגרמנים היו או דאגות אחרות. יתר על כן, מכיוון שהנאצים התייחסו ברצינות רבה לתורת-הגזע, שעל פיה הערבים שייכים לגזע השמי הנחות, גם לא היה בסיס אידיאולוגי לתמיכה אפשרית של היטלר בשום עזרה אידיאולוגית או מעשית. שינוי אחר-הצדקה ליהודים היתה לאין שיעור יותר עמוקה ושוורשית מאשר ההתנגדות של הפלסטינים לציונים, שמניעיה היו לאומיים.

גם בדיעבד אין המופתי הופך דמות סימפאטית, ואיי ננו חייבים לסלוח לו את שיטותיו. הנקבות הרתית, ש ציינה אותו כשם שהיא מציינת את הזומים לו במחנה שלנו, ראויה לגינוי. אך טוב שנעשה מאמץ להבין את

מניעי אויבינו, בעבר ובהווה. הדבר דרוש כדי לבנות עימם עולם חדש בעתיד, ויש לברך את עורכי עמוד האש על נסיונם הכן בכיוון זה.

שיעור

הסופר חיים באר, בעל נוצות, רמז לא מכבר בשיחה בשניים בטלוויזיה שהוא חובש כיפה מתוך דווקאונים. הוא הישוה את עצמו לערבים המסתובבים בתחנת המר"כנית בתל-אביב כשהם חובשים כפייה, ביודעים שהם מעוררים על עצמם בכך שינאה, ושם יהיו הקורבנות הראשונים של זעם ההמון אם יתפוצץ במקום מיטען של חומר-נפץ.

היה זה הסבר מעניין למיצוזה הדתית לכסות את הראש. על-ידי נשיאת סימני-הכר בולט, המבדיל בינו ובין סביבתו, מכריז האיש הדתי בכל רגע: "הנני!" אין הוא יכול לברוח מדתיותו. הוא נאלץ להפגין אותה יום-יום ושעה-שעה. הוא נציגה הבולט. הדבר מעלה את עוצמת המוטיבציה שלו.

פעם התארחתי אצל ליברל יהודי בעיר בולטימור.

האיש, אדם אמיד ומכובד, הוא אב לבן בגיל האוניברסיטה. הצעיר היה מגדולי-שיעור, בעל זקן ארוך ופרוע. מדי יום הסתבך ברחוב ובאוטובוס בתקריות, כשאנשים מטיחים בפניו דיברי שינאה ומשטמה. היו אלה ימי מיל-חמתי-ואי-טנאם, והשינאה לרדיקלים הצעירים, שונאיי המילחמה וחובבי-הכושם, היתה רבה. קולנית ואלימה. שאלתי את הבחור מדוע אינו מסדר את שערו ומתי גלח. אחרי הכל, אמרתי, אם רצונך להשפיע על בני-אדם ולהנהיג להם את השקפתך, מדוע לעורר את התנגדותם האינסטינקטיבית כבר ברגע הראשון, בשל דבר של מה-בכך?

תשובתו נחרתה בזיכרוני: "אני מנסה להזדהות עם הכושם, אני שואל את עצמי: מה מרגיש אדם שצבע-עורו מכריז על היותו בן-מיעוט, שכל האנשים מתייחסים אליו, למן המבט הראשון, על פי ציבעו? יש הרבה אנשים השונאים יהודים, אך את רוב היהודים אי-אפשר להכיר במבט ראשון. יהודי הנהוג ככל אמריקאי קאי יכול להיטמע בקהל של נוסעי-אויטובוס, ואילו הכושי אינו יכול להסתתר לו להיטמע. הוא כושי בכל רגע של חייו."

"לכן אני מגדל את שיערותי. זה מזהה אותי מן המבט הראשון. זה הופך אותי מידי אויביקט לשינאה, כך אני מרגיש מה שהם מרגישים." אתה היהודי האמיתי ביותר שפגשתי מימי."

המטרו האחרון

ברמאללה

סרטו של טריפו, המטרו האחרון, המוקרן עתה בארץ, נפתח בסצנה שהיא, לדברי הבמאי, אוטו-ביוגרפית. ילד הולך ברחוב בפאריס. הוא עובר על פני חייל גרמני. בתנועה אנושית פשוטה פורע הגרמני את שערו של הילד, בחיבה, ואולי בעגועים לילד שלו. אמו של הילד, הרואה זאת, גוערת בו ומורה לו ללכת ולחפוף את שערותיו, כדי לנקות אותם ממגע הגרמני. נזכרתי בכך כאשר סיפר לי ידידי, המשרת ברמאללה, על מיקרה דומה שקרה לו.

כשאנחנו חושבים על הכיבוש הגרמני באירופה, עומדת לנגד עינינו התמונה הנוראה של השואה, אבל הגויים לא ראו את הגרמנים כפי שראו אותם היהודים, ובוודאי לא הצרפתים.

כאשר כבשו הגרמנים את צרפת, בקיץ 1940, הם יצאו מגידרם כדי להתנהג ככובשים נאורים, ידידותיים. אדולף היטלר אמנם בו לצרפתים, אבל הוא היה מעוניין ביחסים טובים עימם, לפחות כל עוד נמשכה המלחמה. ולגבי הגרמני הממוצע, צרפת הייתה ארץ של תרבות גבוהה יותר, נשים יפות יותר, אורח-חיים קוסם יותר, הדבר נראה היטב בסרט הכן והאמיתי של טריפו. החיילים הגרמניים מטיילים ברחובות, מתערבים באו"כ לוסיה, מפרטטים עם הבנות, יושבים בבתי-הקפה, מבקרים בתיאטרון, משתתפים במסיבות. כאשר גיבורת הסרט מבקרת במפקדה הגרמנית, היא נזכרת לדעת כי קציני הממשל הם נטימנטליים ומופרעים ככל האדם.

במשך חמש שנות הכיבוש זה השתנה בהדרגה. המחזרת החלה פועלת. פעולותיה היו מצומצמות, אך פעולות-העונשין של המימשל הצבאי היו פרועות. ככל שהפך השלטון נוקשה ואכזרי יותר (היו שם חכמים שהטיפו למדיניות "היד הקשה"), כך גבר כוחה של המחזרת. נוצר מעגל-הקסמים הקלאסי: טרור וטרור-נגדי, כאשר כל סיבוב מגביר את שינאת האוכלוסיה לגרמנים ולצרפתים ששיתפו עימם פעולה. ככל שבגרה השינאה, כך גברו ממדיה ויכולתה של המחזרת.

בסרט נושט השחקן הראשי בסופו של דבר את התיאטרון ומצטרף למחזרת. כמוהו עשו במציאות רבים וטובים.

המושלים הצבאיים הגרמניים לא היו מטומטמים. רבים מהם היו חיילים מיקצועיים, אנשים הגונים, שלא היו נאיביים. המפקד של פאריס הוצא להורג כאשר נתגלה הקשר נגד היטלר. אך הדבר לא עזר להם: החוק הפנימי הטמון בכל כיבוש פעל בעל כורחם ובניגוד לרצונם. לבסוף הם נראו בעיני הצרפתים כמיפצלות.

אומרים שאין אהבות שמחות. אין גם כיבוש ליברלי. יש רק דרך אחת להשתחרר ממעגל-הקסמים של הכיבוש: להסתלק ממנו בעוד מועד. לפני שמאחרים את המטרו האחרון.

חוק ההיצע והביקוש

בשעתו ספרתי במדור זה על ידידי הלבנוני הצעיר בקאהיר, שניבא לפני שנה, על פי שיקולים מסחריים טהורים, כי האיית-אללה רוח-אללה חומייני ימכור את בני-הערובה האמריקאיים ערב הבחירות בארצות-הברית, כשהמחיר יהיה גבוה ביותר. היה נדמה כי נבואה זו תתגשם בדיוק, אך המשא-המתן נמשך עד לרגע האחרון של ממשלת קארטר, והנבואה התבררה.

עוד מסתבר כי ידידי צדק בכל זאת. הגילויים על מהלך המשא-המתן מראים כי המנהיג האיראני שינה את עמדתו לפתע בחודש ספטמבר, כחודשיים לפני הבחירות האמריקאיות. אז נפתח משא ומתן מזורז, שעמד להסתיים תוך ימים. אך דווקא באותם הימים פרצה מלחמת עיראק-איראן, שאיש לא ציפה לה, ממשלת טהראן שותקה והמשא-המתן נעצר.

כפי שציפה ידידי, היו תוצאות המשא-המתן על גורל ה-52 תלויות בתנאי השוק — חוק ההיצע והביקוש. למחרת הבחירות ירדו המניות של בני-הערובה באופן תלול. אחרי שקארטר הפסיד בבחירות, ירד הביקוש לבני-הערובה באופן דראסטי. איראן, שתבעה תחילה 24 מיליארד דולארים, נאלצה לרדת ל-7.9 מיליארד. מה שמוכיח שוב לכל המשחקים בבורסה: צריכים למכור ברגע הנכון.

כדאי לך עברית טובה

ראיתי את היססמה, ולא האמנתי למראה עיני. מי יגול עפר מעיניך, ברל? שלט גדול ניצב לצד הכביש, ועליו התנוססה בגסות בעל-ברית הקריאה:

"כדאי לך הסתדרות חזקה!" איני יודע מי המציא את הפסוק המיפצצתי הזה. אבל אני מקווה שיעשה לו מה שהוא עושה לשפה העברית.

מושק

אפשר לומר: "דרושה לך הסתדרות חזקה." אפשר לומר: "הסתדרות חזקה כדאית לך." ואם תר-צו: "כדאית לך הסתדרות חזקה." נוסח זה אינו פאר היצירי רה הלשונית, אך נסבל. רוצים משהו יותר "עמי" משובש? נסו: "כדאי לך שהסתדרות הית חזקה." או אף: "כדאי ש'תהיה לך הסתדרות חזקה." אפשר, איכשהו, בקושי, אך בשום פנים ואופן אין השפה העברית סובלת את הנוסח "כדאי לך הסתדרות חזקה." והי פשוט שגיאה גסה. ואיני מעלה על דעתי שאירגון-עובדים כלשהו בעולם יבחר בסיסמה ראשית שכולה שגיאה לשונית פשוטה. ואם אצטרף לבחור בין הסתדרות חזקה ובין שפה בלתי-משובשת, יהיה עלי להחליט מה כדאי לי יותר.

אם זהו אל"ף - מה יהיה ב"ת?

אפרסק בריבוע

הזמנה. מקום ריאלי ברשימת המועמדים לבא-כוחו. אין בעיות.

מצדיקי הסעיף דיברו, כמובן, בשם הציונות. גם הפעם שימשה הציונות המיסכנה אמתלה נוחה לשתי תות. "יש לנו תנועות גדולות בגולה", הם אמרו. "איך אפשר למנוע מהן להשתתף במאמצינו בארץ?" בקיצור: תחי הציונות! תחי השחיתות!

אם מותר למפלגה לקבל סכומי עתק מחו"ל, בלי כל הגבלה - מדוע היה צורך בהקמת אל"ף? הרי המיליונרים של שימרון פרס יכלו לתת את "התרו" מות" שלהם למפלגתו? הדבר היה דרוש מפני שיש בחוק גם מיגבלה על ההוצאות.

בהצדיק את בקשתם לממן את פעולות מפלגותיהם בכספי הציבור, מבלי לומר על "תרומות" הבאות (כביכול) מחו"ל, פייסו המציעים את הציבור בטענה פשוטה: לא חשוב כמה ייכנס לכיס המפלגה. במילא לא תוכל להוציא את הכסף. כי לפני חוק זה, מותר לכל מפלגה להוציא במערכת הבחירות סכום מוגבל בלבד. לכל מפלגה המקבלת מימון מקופת הציבור מותר להוציא במערכת הבחירות רק את הכסף שזכתה בו מידי המדינה. בתוספת סכום השווה לשליש מכסף זה. יש מחסום, מותר למערך להוציא הרבה - אך יש לכך גבול מסוים וברור. והנה כא הדבר ששמו אל"ף.

אל"ף אינו מפלגה. אין הוא מקבל מימון מקר פת"המדינה. זהו אירגון מתנדב של אורחים מתנדי"ים, העושה פעולות בתנדבות. אין חלות עקרי שום הגבלות.

המערך יקבל מימון מפלגתי, בלי עין הרע, ויוציא אותו כיד המלך. הוא גם יקבל תרומות, ויוציא סכום השווה לשליש נוסף. ביגלל האינפלציה קשה לדעת מה יהיה הסכום הסופי, ויש להניח כי ינוע בין 200 ל-300 מיליון לירות.

זהו סכום עצום? בהחלט. אך לא בעיני מפלגה הרוצה לזכות ברוב מוחלט, ושהמנהיג החדש שלה - שימרון פרס - רוצה להוכיח לעצמו ולעולם שהוא יכול לנחול ניצחון אשר יאפיל על כל הישגי דויד בן גוריון ומנחם בגין גם יחד.

הוא זקוק למאות מיליונים נוספים. מניין הם יבואו? מאל"ף. איך אפשר להוציא אותם? באמצעות אל"ף. אל"ף לא ישתתף במערכת הבחירות. לא ולא. הוא רק יהלל וישבח את שימרון פרס. יעלה על נס את תכונותיו הגאוניות, יתאר את אושרה של מפלגה אשר זכתה ואיש נדיר כזה עומד בראש.

אפשר ליהנות מתחבולה. אלוהים, שציווה על עמו "בתחבולות תעשה מלחמה", ציווה על מיי"לגתו "בתחבולות תעשה בחירות".

אך מה שמתגלה כאן לעינינו אינו רק תחבולה בלבד. נפתחת כאן דלת לשחיתות בממדים העוצרים את הנשימה.

המערך מעז לצפצף על יסודות המוסר הציבורי, טוהר-המידות ורוח החוק בעצם הימים שבהם הוא מבקש את אמון הבוחרים. איך הוא יתנהג כשהיה בשירות?

אני בטוח שיש מיליונרים טובי-לב, המוכנים לתת מיליונים לאדם המבקש להיות ראש-הממשלה, פשוט כדי לשמח את ליבו. בוודאי שיש. אלא שאני עצמי לא פגשתי הרבה מיליונרים כאלה. כימעט כל המיליונרים שאני מכיר - ואני מודה שאין הם רבים - דואגים מאוד-מאוד לכסף שלהם. אין הם נותנים דבר, מבלי לקוות לתמורה. קל וחומר כשהם עושים בארץ עסקים של הרבה-הרבה מיליוני דולרים.

אחת מסידרות הטלוויזיה, שהוקרנו בארץ, הראתה קבוצה של מיליארדרים אמריקאיים, שבחרו בעסקן קטן כבמועמד לנשיאות ארצות-הברית, כדי לחלק ביניהם את השלל.

רוצים ליצור אפשרות כזאת בארץ? האם תקום בארץ ממשלה, שלראשיה תהיה התחייבות מוסרית מראש (אם לא יותר מזה) לקבוצה של מיליארדרים, שמימנו את בחירתם? האם יתחלכו בעור למ אליהוון אשר יחשו כי ממשלת-ישראל מונחת - פשוטו כמשמעו - בכיסם? ובכיסם? ואם זהו אל"ף של ממשלת-פרס, מה יהיה ב"ת?

המפלגות להודק לעיסקות מושחתות? לשון אחרת: האם לא כדאי שכספי-המדינה יבואו כמקום כספי-שוחר למימון המפלגות?

ה עוקץ הוא במילה, במקום. כספי-המדינה כמקום כספי-שוחר - הרי זה שינוי לפוכה. כספי-המדינה נוסף על כספי-שוחר - הרי זה שינוי דרעה.

הדבר היה ברור מן הרגע הראשון. מציעי-החוק ניצלו את הגילויים שלנו על השחיתות המיפלגתית, והפכו אותם קרדום לחפור בו. הם אמרו בגלוי: יש לפטור את המפלגות המיסכנות מן הצורך להיות מושחתות. החוק החדש ישים קץ לשחיתות. כיצד?

בשתי צורות: הן על-ידי הגבלת ההכנסות, הן על-ידי הגבלת ההוצאות. למפלגות יהיה אסור לקבל "תרומות" מגופים כלכליים. ואסור יהיה להן להוציא כספים העולים על סכום מסוים. התחבולה ששמה אל"ף באה להערים על שתי המיגבלות כאחת.

רטפל תחילה בעניין ההכנסות. הצעת-החוק המקורית אסרה, כביכול, על המפלגות לקבל כספים מגופים כלכליים, והתירה להן רק לקבל תרומות מיחידים. הכוונה המוצהרת: מכיוון שגוף כלי לא יתן תרומה מבלי לקבל תמורה, הרי זה למעשה שוחד למפלגה המסוגלת להעניק לו הטבות מקופת-הציבור.

משום כך אמר סעיף 8 בנוסח הסופי, שנתקבל בי קריאה השלישית: - "לא תקבל סיעה, במישורו או בעקיפין, כל תרומה מתאגיד בארץ". פשוט? לגמרי לא. כי יש בחומה בצורה זו פירצה שגם פיר יכוד לעבור בה. פיר? שכטן שלם של פוידם, זה לצד זה!

החור טמון במילה "בארץ". הגשתי לסעיף זה הסתייגות פשוטה: להוסיף את המלים "ובחוץ לארץ". היא נדחתה כימעט פת-אחד. ההצבעה הסופית על הסעיף היתה 73 בעד, 4 נגד. לפי סעיף זה, יכולה מפלגה לקבל כספים בלתי-מוגבלים מחו"ל. כלומר: כל מיליונר ישראלי, הרוצה לקנות לעצמו חלק בממשלה הבאה, יכול להקים חברה בוואדון ולהזרים באמצעותה עשרות מיליוני לירות למפלגה שתבטיח לו את מבוקשו - רשיון, זיכיון, מענק,

את השערוריות הגדולות ביותר בתולדות ה"מדינה הולכת ומתפתחת לנגד עינינו. מבלי שמישהו יתרגש מזה - למרות שזהו אפרסק בריבוע.

יש לפרשה זו חשיבות כפולה ומכופלת, מפני שזוהי השערוריה הראשונה של המישטר הבא - ממשלת-המערך. היא סימן לבאות. היא מתקשטת באות הראשונה של הכתב העברי: אל"ף.

חסידור של שימרון פרס מצדיקים את קיומו של אירגון מזור זה - "אורחים למען פרס" - מול פני ההתנגדות הרבה, שקמה לה בתוככי המפלגה. ההתנגדות אינה עקרונית, חלילה. (במערך, שום דבר אינו עקרוני.) היא מעשית. עסקני המפלגה הוששים מפני היווצרותו של מוקד-עוצמה חדש, עצמאי ונפרד, שלא יהיה נתון לשליטתם, ושיש בכוחו לרוקן את מוסי-דות המפלגה מתוכנם.

כנגד זה טוענים חסידיו פרס שאל"ף היא המצאה גאורנית. בעזרת תחבולה זו ניתן יהיה לגייס כספים בלי הגבלה, וגם להוציאם בלי מיגבלות. ואכן, בוויכוח זה בין חסדי-עקרונות צודקים אנשי פרס. אל"ף היא תחבולה מתוחכמת כי יותר.

בשנות ה-60 המאוחרות מלאה הארץ גילויים על השיטות הנלוות שבהן נקטה מפא"י למימון פעולותיה.

עד אז היה השבועון העולם הזה הגורם היחיד שר חשף שיטות אלה. עם כניסתי לכנסת השישית, כנציג תנועת העולם הזה, השתמשתי בדוכן הכנסת כדי להניח חיל ציבור מושגימה על המתרחש מאחורי הקלעים. השיטה, שהופעה בניצוחו של שר-האוצר פינחס ספיר, היתה פשוטה ותכליתית: כל מי שרצה משהו מן הממשלה, היה צריך להפי"יש חלק מן הרווח הצפוי לקופת-המפלגה.

במדינת ישראל אין אישי-עסקים שאינו זקוק לחסדי הממשלה - עכשיו כמו אז. הממשלה חילקה ביד נדיבה זכויות ורשיונות, הענקות ופטר מס. הזמנות ומעמד של "מיפעל מאושר", רשיונות למטבע זר והלוואות. כל מי שרצה לקבל חתיכה מן העוגה הענקית הזאת, היה צריך לשלם מעין מעשר לקופה הסמוייה של המפלגה. עיקרון זה לא פעל רק במישור הממלכתי. לצד העיר גה הממלכתית היו מצויות עוד כמה עוגות גדולות: העיר גה של הסוכנות היהודית וההסתדרות הציונית, שחילקו מדי שנה עשרות מיליוני דולרים, העוגה של ההסתדרות, על "משק העובדים" הענקי שלה, העוגה של הרשויות המקומיות. כזו מן שרצה בחזק - שים.

הגילויים תכפו, התמונה התבררה, וזה לא מצא חן בעיני מפא"י. עד שעלתה בליבו של מישהו מחשבה גאונית: מדוע לא לנצל את כל הגל הזה לטור בת מפא"י עצמה?

וכן, בשלהי 1972, הונחה על שולחן הכנסת הצעת-חוק, ששנאה את השם הגראנדיוזי, הצעת חוק בחירות לכנסת ולרשויות מקומיות (מימון, הגבלתן של הכנסות והוצאות וביקורת) תשל"ג-1972.

היתה זאת הצעת-חוק פרטית של חברי-כנסת, וחתמו עליה נציגי הקארטל המקצועי של מפלגות-המימסד: יוחנן באדר, מחרות, משה ברעם ממפא"י, שלמה רוזן ממפ"ם, יצחק גולן מהליברלים העצמאיים ויצחק רפאל מהמפד"ל - האיש שיצא בשן ועין מפרשת-השחיתות הגדולה של תל-גיבורים (תשלום למפד"ל תמורת קבלת עבודות בבניין בית-חולים ממשלתי).

ימי זהב בים התיכון לאיטליה, יוון והאיים

על הסיפון, ליד הבריכה, עם כוסית "מרטיני" ביד ונופים נהדרים שעוברים מולך, כזו היא חופשה על הים.
הצטרף להפלגות על סיפון של אוניות הנוסעים, "אריון" (לשעבר ה"נילי") ו"ורגינה" (לשעבר ה"דן"), ותיהנה מבילוי נפלא: בריכות שחיה, ריקודים, תאים מרווחים, חנות פטורה ממכס, צוות ארוח מקצועי ועוד...
בדרך תעגונה האוניות בנמלי הים התיכון ותוכל לרדת ולבקר באתרים נוקסימים.
האם יש דרך טובה יותר לבלות חופשה?

אונית הנוסעים

ARION

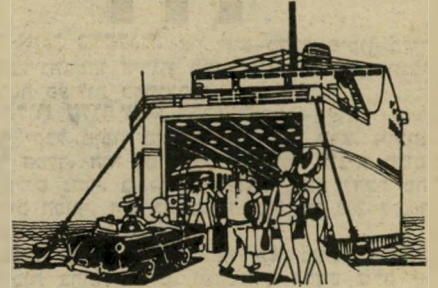
קו ליוון: קשר שבועי ליוון והאיים לנוסעים ומכוניות בכל יום ראשון. שילוב של הפלגה מלאת חוויות וביקור בקפריסין רודוס ופיראוס (אתונה). המחיר החל מ-**\$ 145** בכורסאות מטוס.
שיט חופים: — "CRUISE": שבעה ימי בילוי וחוויות בנמלי הים התיכון. בדרכה תעגון האניה בקפריסין, רודוס — אי הפרפרים והשושנים, אתונה הקלאסית והאי לסבוס בעל הנוף המלהיב המחיר נמוך במיוחד: החל מ-**\$ 360** ליחיד כולל תא זוגי ממוזג עם שרותים צמודים וארוחות מלאות.
נופש באי לסבוס: שילוב של שיט מהנה ובילוי שבוע נופש במלון לחופו של הים, כולל סיורים וביקורים באי ששמר על צביונו המיוחד.

אונית הנוסעים

VERGINA

קו איטליה: התחל טיולך באירופה בהפלגה נעימה ובדרך תוכל לבקר בקפריסין, כריתים, פיראוס (אתונה) ובהגיעך נינוח לאיטליה כל אירופה פתוחה לפניך.
המחיר החל מ-**\$ 160** בכורסאות מטוס.
שיט חופים: — "CRUISE": תשעה ימי חוויות בנמלי הים התיכון עם עגינה בקפריסין, כריתים, פיראוס (אתונה) וברינדיזי (איטליה).
המחיר החל מ-**\$ 460** ליחיד כולל תא ממוזג עם שרותים צמודים, ארוחות מלאות ומיסי נמל.
נופש בכריתים: הפלגה לכריתים, האי הקסום והמרתק שעדיין אינו נוכר לישראלים ובילוי של חופשה נהדרת באי.

עם מכוניתך לאירופה —

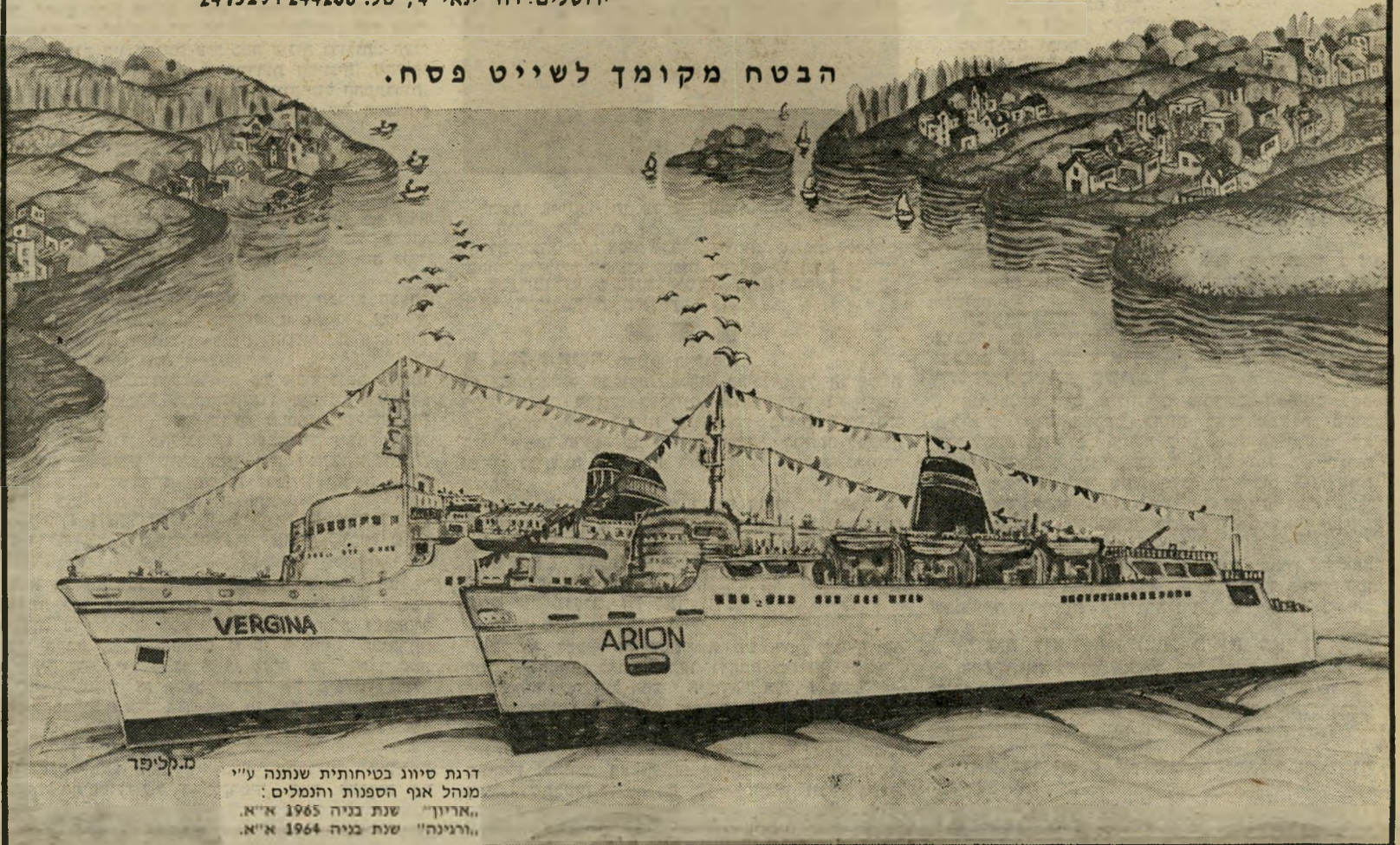

הפלג עם מכוניתך לאירופה ותהנה בדרך מהאתרים המקסימים ביותר בים התיכון. בהגיעך ליוון או איטליה אתה נוהג במכוניתך היישר מחניון האוניה אל כל יעד שתחפוץ באירופה. ובדרך חזרה העמס את המתנות והקניות במכוניתך ונהג ישירות לחניון האוניה וממנה היישר הביתה. המחיר מפתיע במיוחד החל מ-**\$ 120** למכונית, הפרש של מאות דולרים בהשוואה לשכירת רכב.

פרטים נוספים אצל סוכני כספי הנסיעות בישראל ואצל:
70 שנה בקוי הים התיכון-עלינו אתה יכול לסמוך

חיפה: רח' קייזרמן 1, טל. 640093, 663026
תל-אביב: רח' לילינבלום 25, טל. 651412, 654366
ירושלים: רח' ינאי 4, טל. 244266, 247315

הבטח מקומך לשיט פסח.

מ.קליפר

דרגת סיווג בטיחותית שנתנה ע"י מנהל אגף הספנות והנמלים: "אריון" שנת בניה 1965 א"א. "ורגינה" שנת בניה 1964 א"א.

בהתקרב יום השנה

ה־33 לעצמאות המדינה,

היא רומה

לקאריקטורה אנטישמית

בכמה מקומות עבודה גדולים הותקנו טלפונים ציבוריים ליד חדרהאוכל, כדי שהעובדים יוכלו לטפל בענייני הבורסה שלהם בי הפסקה.

באונברסיטות, במישרדים, ובי כמה מקומות גם בבתי-הספר, הצי טיירו אורחים צעירים וקשישים בטרנזיטורים, כדי להקשיב לחי דשות הבורסה.

עירכיהחדשות עצמם הבליטו את הידועות, ביודעם שהן מעניינות עתה את הציבור יותר מאשר חדר שות מדיניות וביטחונות, ואף מחדשות הספורט. כמה מהדורות חדשות ברדיו נפתחו בידיעות מן הבורסה, והן הגיעו גם לראש העמודים הראשונים בעיתונים.

כל זה קורה במדינת-ישראל, לקראת יום-השנה ה־33 לעצמאות-ה. המצב דומה לקאריקטורה אנטישמית — הגשמת כל הנבואות הלגלגניות של שונאי-היהודים ש' הושמעו עם לידת הצינונות.

מה נשמע? שאל השבוע מורה את אחד מתלמידיו, בחצר בית-הספר. "מוכרים בילבד", השיב הנער בן ה־11.

הכנסת

חוק מהביטחון

תקציב-הביטחון הפך

מדור מישחק בין

עסקנים כשהקצינים

הפכו לזבי פודיטי

ועדת-החוק-הביטחון של הכנסי סת היא בעלת יוקרה רבה ויתכן מועט. כל חבריה-הכנסת רוצים לי היות חברים בה, מכיוון שזוהי חבר-רה של "מכובדים". אולם אין לי וועדה כלים כלשהם לחקר עצמאי של הבעיות, והיא חיה מפיחם של קציני צה"ל. לרוב יודעים חברי-הוועדה פחות מאשר עיתונאים יודע-ידבר.

הרעיון שוועדה זו תקבל החלי טות ביצועיות יכול היה להיות אבי-סודי — לולא המצב שהשתרר בצמרת המדינה. אין שרי-ביטחון. סגדה-השר מנוטל במיה רבה. ה"רמטכ"ל מכהן עתה כשרי-בפועל. מנחם בגין משתמש מאחוריותו, הן כשרי-ביטחון והן כראש-הממשלה, ואינו מתערב במעשה בוויכוח ה"טוש בין משרד-האוצר ובין ה"רמטכ"ל על תקציב-הביטחון.

גותר חלל ריק — ולתוך החלל הזה נכנסה הוועדה המכובדת, ה"חובבנית.

הון פודיטי. שבוע האחרון התייר שרי-הביטחון לרמטכ"ל להיר פגש עם שרי-האוצר ולנהל באוזניו תעמולה להגדלת תקציב-הביטחון. אולם השר יורם אירידור הוא חדש בתפקידו, ואין הוא יכול בשלב כה מוקדם לפעול נגד עצת היוצי צים המיקצועיים של מישרדו. ה" החלטה של הקיצוצים לא השתנתה.

עכשיו קורה דבר חסר-תקדים בי ישראל, אם כי הדבר מקובל באר צות-הברית: ראשי הצבא עוסקים ב"לוביאינג" — גיהול מערכת-תע מולה במישרדונות הכנסת. הכו"נה הגלויה: להשפיע על חברי-הוועדה, וביניהם אנשי האופוזיציה. לשנות את התקציב המוגש עליידי הממשלה.

במצב של ערבי-בירות זהו מצב מסוכן כפליים. קשה מאוד לאנשי האופוזיציה לעמוד בפני הפיתוי

כן זה יראה באמריקה: ישראל מנעה שיחרור בני-הערובה הרפתקה בוינה

נון של סרט-טלוויזיה קולקל: "ב-משך ביקורי בווינה הייתי ער מאוד לכך שהעיר נחשבת כבירת הריגול האירופית". צ'ארני ואני סיפרנו לכל כי אנחנו סתם שני עורכדין אמריקאים במסע-עסי קים, אך הנחנו כי יריבינו, שביקשו להתחקות אחרי מעשינו, פיקו פקו בכך.

"מעולם לא דיברנו על תפקי-דנו האמיתי בחדר של בית-מלון

ליפשוץ התקשר עם סונדרס כדי לקבל הוראות. סונדרס אמר שיבוא בדברים עם סירוס ואנס, ויודיע את התשובה תוך כמה שעות. בינתיים חזר צ'ארני מישראל, הוא סיפר כי בבואו לשם קיבל אותו עזר וייצמן עצמו בנמלה-ת-עופה, ואילו השגריר האמריקאי, סאם לואיס, שהה בשארם-אל-שייח, במסע-דייג. (מוסיף ליפשוץ: יתכן כי לואיס נעדר בכוונה תחילה,

היהודי-אוסטרי, קארל כהנא). אחרי שקיבל אישור מהנשיא קארטר, שרה-חוקי סירוס ואנס ור עוזרו, הארולד סונדרס, טס ליפשוץ, בלוויית צ'ארני, לווינה. הי לום בין ישראל והפלסטינים". ליפשוץ אמר שאינו יכול לדבר עם איש אש"ף (כימעט והוסיף: אלו-הים ישמרו!).

גישות חשאיות — בירת הריגול של אירופה" — סוכ"נים הנפגשים במחתרת כשהם מי שוחחים תוך הסתרת פיהם בידיהם, כדי שקוראי-שפתיהם לא יוכלו לי פענח את הדברים — אינטריגה בינלאומית — מיסודות כאלה אפשר לבנות מוחחן בינלאומי, סרט ריגול, טרא-גדיה או קומדיה. השבוע פירסם יועצו של גימי קארטר לשעבר,

וייצמן

ערפאת עם קרייסקי

סארטאווי

או בטלפון או במונית, או במיסי-עדה, כאשר סברנו כי יש צורך דחוף להתייעץ, מחוץ לשגרירות האמריקאית או בטלפון בטוח, עשינו זאת בטרקלין של בית-המלון, כשידינו מסתירות את תנועת-שפ"תותינו". גם טיב השיקולים היה, כנראה, ברמה זו.

המסקנה של ליפשוץ: גם בי משבר זה שמרה ארצות-הברית אמונים להתחייבותיה לישראל ו-סירבה לשאת ולתת עם אש"ף, אף שהיי בני-הערובה היו תלויים מנ-גד. ליפשוץ מזכיר זאת כדי להלל את קארטר כאיש נאמן.

ושק לאוטי-שמים

הקורא האמריקאי המצוי עלול להסיק מן הסיפור הסנסציוני מסי-קנה שונה לגמרי: שממשלת אר צות-הברית נכנעת לישראל עד כדי כך שהיתה מוכנה לסכן את חייהם של בני-הערובה, ולפחות להשאירם בשבי במשך שנה של מה נוספת, כדי שלא להרגיז את הלובי היהודי בווינגטון, אחרי שקיבלה אולטימטום מעזר וייצמן. הדבר יספק תחמושת חדשה לאנטי-שמים ולשונאי-ישראל.

כיום מכהן ליפשוץ כשותף בי-מישרד של עורכדין יהודיים בי-אטלנטה, במדינת ג'ורג'יה, אחרי שגימי קארטר, גם הוא איש ג'ור-גיה, סולק מן השילטון — למרות התערבות האישית של עזר וייצמן. מה, שהשתתף במסע-הבחירות של קארטר על פי עצתו של — לאון צ'ארני.

כדי שהאיראנים לא יחשבו שמא מתאמת אמריקה את מהלכיה בפ"רשה זו עם "האוייב הצינוני". כסיספר צ'ארני לווייצמן על תור-כן השיחות בווינה, הגיב השר הישראלי בצורה חמורה ביותר. הוא אמר שכל מחווה אמריקאית כלפי אש"ף תתפרש בישראל כי "כניעה" אמריקאית וכהפרת הת-חייבותה של ארצות-הברית שלא לשאת-ולתת עם אש"ף. הדבר ינ-חית מכת-מוות על תהליך-השלום של קמפ-דייוויד.

מסקנת צ'ארני היתה כי וייצ-מן דורש שכל פעולה אמריקאית, "תעבור דרך ישראל", לא כדי לי-קבל היתר מישראל, אלא כדי למ-נוע אי-הבנות בין אמריקה וישר-אל. צ'ארני גם התרשם שאם תפי-על ארצות-הברית כפי שהוצע בי-ווינה, תבוא תגובה ישראלית קיי-צונית וממשלת ישראל תנקוט פי-עולה דראסטית כדי לאחד את העם הישראלי הנתון במצב מעורער. (הרמוז הברור: ישראל תגיב בפ"עולה צבאית).

כתוצאה מכך הודיע סונדרס לי-ליפשוץ כי יש לחסל את הפרשה. ארצות-הברית תקיים מגע עם אש"ף רק בניגוד אחר, שנקבע קודם לכן, והידוע לישראל, לא תהיה מחווה לטובת אש"ף. יש לי-נתק באדיבות את המגע ההדוק עם קרייסקי.

ליפשוץ חזר לווינגטון, ושם דיווח לנשיא אישית. הוא גם ישן בלילה בבית הלבן (וציין בדיוק בי-איה חדר-מיטות בילה לילה היס"טורי זה).

על הילדותיות של הנציגים הי-אמריקאיים אפשר לשפוט על פי-התיאור של ליפשוץ, המספר בסיג-במילחמת עיראק-איראן וכלה בי-איום האטומי החדש על ישראל. אך לא הקאליציה, לא האופוזיציה ולא הקצונה מציגה הערכת-מצב מחודשת, שעל פיו ניתן היה לגזור תקציב-ביטחון סביר.

כמו כל נושא בישראל, ירד גם נושא זה לדרגת חומר-תעמולה לבחירות.

קרייסקי הציע לליפשוץ להיפגש עם הדי"ר עיצאם סארטאווי, נציג אש"ף, שהוצג על-ידו כ"אדם הי-מסכן את חייו למען השכנת הש-לום בין ישראל והפלסטינים". ליפשוץ אמר שאינו יכול לדבר עם איש אש"ף (כימעט והוסיף: אלו-הים ישמרו!).

צ'ארני אמר שהיה רוצה לדון על העניין עם עזר וייצמן. קרייסקי הטיס אותו במטוס מיוחד לישראל, ושם כינס וייצמן התייע-צות מיוחדת של יועציו הצבאיים כדי לדון באפשרות של שיחרור בני-הערובה באמצעות מיבצע צב-אי. לצ'ארני ניתן להשתתף לפחות בחלק של דיון סודי זה (1). בסופו הודיע וייצמן כי לדעת המומחים הישראליים, אין למיבצע זה סיכוי. למחרת היום נפגש ליפשוץ עם אמרי, שבא מביירות. אמרי הציע שנשיא ארצות-הברית יפנה במישי-רין או באמצעות אדם מוסמך לי-ערפאת ויבקש את עזרתו. הפניה תוכל להיעשות דרך קרייסקי.

צעד זה חשוב לאש"ף, כדי לי-הוכיח כי ארצות-הברית נעזרת בו לשם פיתרון בעיה חשובה. לכן זה צריך להיות אקט נשיאותי גלוי וחד-משמעי. אחרי פניה כזאת יפ-על ערפאת לשיחרור השבויים.

אולטימאטום ישראלי

תסריט זה היה מבוסס על התור-צאות של שיחות שהתנהלו במשך הויכוח בין קרייסקי, אמרי וסארט-טאווי ושיחות טלפוניות בין סארט-טאווי וערפאת.

תמונה חדשה. מעל לויכוח כולו מרחפת עובדה: אף אחד מן הצדדים המתווכחים אינו מציג תפי-סה ביטחונית חדשה, המצדיקה את הירדתו או העלאתו של תקציב-הביטחון.

המצב הביטחוני של ישראל השי-תנה בשנים האחרונות תכלית שיי-נוי — החל בשלום המצרי, עבור

רוברט ליפשוץ, סיפור שהתיימר להיות סקופ עוצר-נשמה, אך ש' היה, בעיניהם של יודע-ידבר, קר מדיה זולה.

הנפשות:

ברונו קרייסקי, ראש ממשלת אוסטריה, רוכבט ליפשוץ, יועצו של הנשיא קארטר. עיצאם סארטאווי, חבר הי-מועצה הלאומית הפלסטינית, איש-עוזר של יאסר עראפאת.

עזר וייצמן, שרי-הביטחון של ישראל. ג'און צ'ארני, מיליונר יהודי-אמריקאי, עורך-דין וסוחר-נישק, ידיו ואיש-אמונו של עזר וייצמן שנכנס ויצא בבית הלבן. קארל כהנא, מיליונר יהודי-אוסטרי, ידידו ואיש-אמונו של קרייסקי, איש-עסקים בינלאומי, הרברט אמרי, השגריר האוס-טרי בביירות.

מילטון ויק, יהודי, השגריר האמריקאי בווינה.

העלילה:

שלושה ימים אחרי תפיסת בני-הערובה האמריקאים בטהראן התי-קשר צ'ארני עם ליפשוץ וסיפר לו כי קרייסקי הודיע לו שהוא יכול לפעול למען שיחרורם. הוא הציע לו לבוא לווינה, בלוויית איש הי-מוסמך לשאת ולתת בשם הממש-לה האמריקאית.

(האמת היתה הפוכה: צ'ארני הוא שהתקשר עם קרייסקי וביקש את התערבותו, באמצעות ידידו לעשות מצב זה הון פוליטי, להת-ייצב לימין הקצונה כדי להבאיש את ריח הממשלה. במצב כזה על-לה ועדת-החוק-הביטחון לעסוק בכל, חוק מהביטחון.

אך התוצאה עלולה להיות הרת-אסון: עירעור נוסף על המרות האזרחית המעשית על הצבא, הפי-כת הצבא למדינה בתוך-מדינה.

בריאות קוסמטית

חוק הבריאות המוצע

הוא טכניסי-בחירות,

ומכני שינויים שיטחיים

דויד בן-גוריון פירק את הפל-

(המשך בעמוד 30)

(המשך מעמוד 29)

מ"ה. הוא טען כי מטה הפלמ"ח בצה"ל מהווה, למעשה, פיקוד צבאי נפרד, הכפוף למיפלגות השמאל. בן-גוריון גם חיסל את "זרם העובדים" בחינוך, וצירף אותו ל"זרם הכללי. תוך פשרה עם הדתיים. לא פירק את הזרם הדתי, אך כפף אותו, להלכה, למערכת החינוך הדתית.

לעומת זאת לא ביצע בן-גוריון את הרפורמה השלישית שהתבקשה עם הקמת המדינה: הקמת שירות-בריאות ממלכתי, כמו בבריטניה, תוך הלאמת קופות החולים. מחדל זה מעיק על המדינה מזה 32 שנים. השבוע הוא צץ מחדש. נטישה המונית. הוא נולד במיקרה.

ראשי מפא"י, ששלטו בהסתדרות או כמו היום, חששו שמא הערבת קופות החולים לידי הממשלה תביא לנטישה המונית של ההסתדרות עצמה. רבבות חברים, כך סברו, שייכים להסתדרות, רק ביגלל קופת החולים. אם לא יחוייבו להיראות חברי ההסתדרות תמורת קבלת שירותי הקופה, יעזבו את אירגון העובדים. בכך תונחת מכה קשה על יכולת העובדים להגן על ענייניהם.

כתוצאה מכך נוצרה בארץ אג"דרלמוסיה של מוסדות-בריאות. יש בתי-חולים השייכים לממשלה, יש השייכים להסתדרות, יש השייכים לרשויות המקומיות ולגופים אחרים. הדבר גרם לא פעם לתקלה, ובכל פעם נשמעה הדרישה להקים שרות-בריאות ממלכתי אחיד. זירה לתעמולה. כל ממשלות

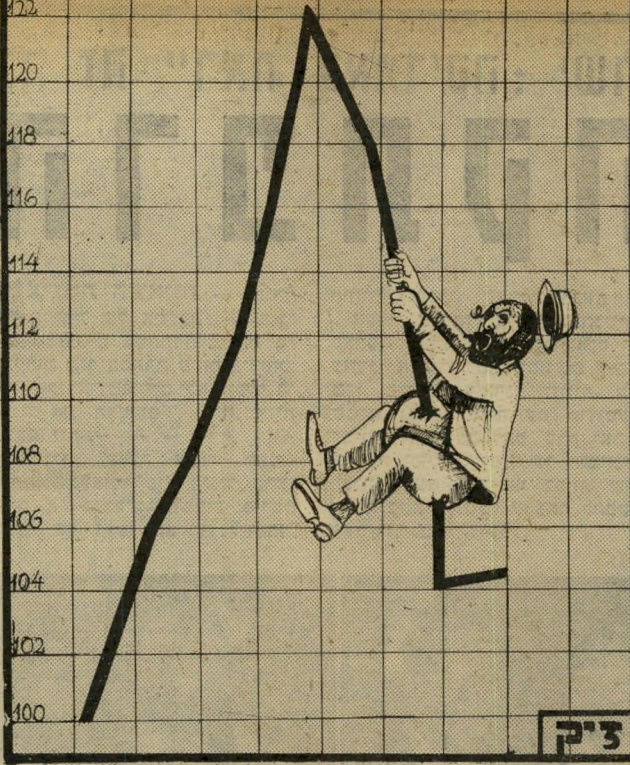
מפא"י, בגילגוליה השונים, התגודדו לכך. כאשר הגיע הליכוד לשלטון, אפשר היה לחשוב כי עתה הגיעה השעה. אולם במשך ארבע שנות קיומה של ממשלת-הליכוד לא נברר קטה כל יוזמה כזאת. גם הליכוד היה מוכן להשלים עם המצב הקיים, שבו משגשגות גם קופות החולים שלו: קופת מכבי, הקרובה לליברלים, והקופה הלאומית, הקרובה לחרות.

עכשיו, לפתע, צץ הרעיון מחדש. בצורת הצעת-החוק ממשלתית. היא הגיעה לשולחן הכנסת יחד עם הצעת-החוק לפיזור הכנסת — סמיכות-תאריכים שאינה מקרית.

כי ההצעה לא נועדה לשום צורך רציני, ואינה אלא תכסיס-בחירות נוסף של הליכוד. גם יוזמה יודע-עים כי אין שמץ של סיכוי כי תעבור בכנסת הנוכחית, או אף תזכה בו בטיפול רציני כלשהו. אך הם סברו כי זוהי זירת-קרב נוחה ל"מלחמת-העמולה.

מי יגבה? ההצעה עצמה מציינת במילים יפות, אך למעשה אינה אלא תיקון קוסמטי למצב הקיים. אין היא מבטלת את הקופות ואין היא מקימה שרות ממלכתי אחיד וחינם לכל, כמו השירות הבריטי. אך היא מחייבת את כל אורחי המדינה להשתייך לקופה כלשהי.

מעבר למליצות רמות שנשמעו מכאן ומכאן, היה סלע-מחלוקת הרי אחד והאמיתי: מי יגבה את המס מן המבוטחים. הממשלה מציעה כי המס ייגבה באמצעות הביטוח הלאומי — דבר שהפוך את הקופות

הברק פגע

מיפלגות

קבלו להחקפה

תפקידה היחיד של מפ"ם
הוא למשוך קודות יוניים
למערכת בעת המצב הניצני

מה יהיה תפקידה של מפ"ם ב-

תלויות בתשלום מידי הממשלה. אך מכיוון שגם עכשיו חלק ניכר מכספי הקופות בא מידי הממשלה, אין בכך מהפכה גדולה. עצם הדיון בנושא כה חשוב, הנוגע לבריאותו של כל אדם בישראל, ערב הבחירות ויחלק מתעמולת-הבחירות, הוא פסול מעיקרו. די בסיבה זו כדי להסיר אותו מסדר-היום, עד שיתאפשר דיון רציני.

בחירות הבאות לכנסת העשירית? כשהתכנסה השבוע ועידת המיפ"ש שלילית אחת: מפ"ם לא תשפיע על מצב המערכת. מיפלגת-העבודה כבר קיבלה את המצע המדיני שלה. שהוא — לפי עדותם של משה דיין, ברונו קרייסקי ואחרים — ניצני יותר מאשר קודמו. בפעם הראשונה דיברה בו מיפלגת-העבודה בגלוי על החלת ריבונות ישראלית על חלקים נרחבים של הגולן, הגדה המערבית ורצועת-עזה. טענתו של מזכיר מפ"ם, ויקטור שטיינבוך, היא משופשפת, כאלו התקרבה העבודה ל"עמדות מפ"ם היא בלי כל כיוון.

התלוננה חייקה גרוסמן: "ב-וועידת מיפלגת-העבודה בכלל לא הוזכרו את קיומה של מפ"ם. לא נוכל לסבול יחס כזה!"

קבוצה שמאלית. אולם יש למפ"ם תפקיד אחר.

הוא בא לידי גילוי ערב הוועידה, בתכסיס של יחסי-ציבור. בצורה קולנית הכריזה מפ"ם כי הצטרפה אליה "קבוצה של אנשי-ציבור שמאליים, מאנשי מק"י ומוקד". שתי מיפלגות אלה חדלו מזמן להתקיים. מק"י מתה עם לידת מוקד, מוקד מת עם איחוד שלי. למעשה הצטרפו למפ"ם כמה מן חסידיו משה סנה המנוח, שנטו מזמן לכיוון זה. חסידיו סנה חוזרים עתה הביתה.

אך מטרת הפירסום הרעשני היא תה ברורה: לנהל לוחמה פסיכולוגית ופוליטית נגד הגופים היוניים, העשויים למשוך את קולותיהם של בוחרים הנרתעים מפני הפנים הניצניות החדשות של המערכת. מפ"ם הפכה קבלו להתקפה על גופים אלה.

Armstrong ארמסטרונג ודניש ישראל מציעים: שטייחים בצבעים מסויימים מאד

דניש מזמין אותך לראות את האיכות והגותים המסויימים של שטייחי אוונס בלק. השטייחים איתם תאהב לחיות לאורך זמן.

עכשיו בדניש א

צבעים המשלבים תחכום וסולידיות גם יחד. לשטייחי אוונס בלק שיער צפוף ועשיר, הם מיוצרים לפי סטנדרט אמריקאי מחמיר ואושרו על ידי מכוון התקנים הישראלי. (חוזק, עמידות הצבע ועוד).

אוונס בלק הם שטייחים חלקים, מקיר אל קיר או חתוכים למידה, מתוצרת ארמסטרונג-השם המוביל בענף השטייחים האמריקאי. ארמסטרונג מציעה לך בחירה ללא פשרות מתוך מגוון חסר תקדים של 21 גווני אוונס בלק המיוחדים. גווני פסטל רכים או עמוקים,

רמת גן, דרך ז'בוטינסקי 104, יהושלים, דרך הסגר מגל בנק ישראל. חיפה, אחוזה, רח' חורב 53.

תן טרמפ לחייל

תשקיף

בגין לא רוצה

בחקירה

ראשיהממשלה, מנחם בגין, סירב לבקשת שריהחוק, יצחק שמיר, להפיל על שרותי הביטחון הכללי לחקור ולגלות את מדליף השדר ששיגר שגריר ישראל בקאהיר, הד"ר אליהו בן-אלישר, למישרדהחוק בירושלים.

על פי חקירה ראשונית של מישרדהחוק הגיע השדר ליד 30 א"ש, ביניהם שרים, עובדי מישרדהחוק, מישרדהממשלה ומישרדהביטחון.

חוגים במישרדהחוק מעריכים שבגין אינו מעוניין בחקירה שמא יתגלה המדליף, ואז עלול אחד השרים לעמוד במצב מבוך ביותר. מקורכי שריהחקלאות, אריק שרון, הכחישו ששרון ידע כלל על השדר לפני שהוא פורסם עלידי כתב הרדיו, שימעון שיפר.

דיגל ישועה

מתפקידו

בחוגי אגףהמישטרה במישרדי הפנים גוברת הנטייה להשקות את תתיניצב כנימון יוגט מתפקידו בעקיבות פרשת הפיצויים מגרמניה (ראו עמודים 34-35).

שריהפנים, הד"ר יוסף בורג, אינו מעוניין שההשעיה תבוא ממישרדו ורוצה שזינגל יושעה עלידי המפק"ל רביניצב אריה איכצן. גם כך יעורר צער כזה התנגדות ציבורית עזה בי יותר, כינגל פמכות הפרשיות עם מישפט אביחצירא והדחת הרצל שפיר.

שפיר רצה

להיות שגריר

מפק"ל המימון המודת, הרצל שפיר, שיגר, באמצעות אישים הקרובים לראשי הממשלה ולשריהחוק, בקשה להתמנות כשגריר ישראל בקאהיר, במקומו של הד"ר אליהו בן-אלישר.

בקשתו של שפיר נדחתה על הסף. השגריר בא בקאהיר כבר נקבע, ויהיה זה משה שרון. בינתיים התברר גם פשר ההודעה של בן-אלישר. שלפיה אין הוא מתכוון להתפטר. התברר כי המקום שהוצע לבן-אלישר עלידי ראשיהממשלה ברשימת חרות לכנסת הבאה נראה לבן-אלישר כלא-מכובד, וכלל לא בטוח שהוא ריאלי. עלידי ההודעה ביקש בן-אלישר להפעיל לחץ על בגין שיקדמו ברשימה לכנסת, והדבר אכן נעשה.

דיין יחליט

מוקדם יותר

ח"כ משה דיין יחרוג מנהוגו וככל הנראה יודיע רשמית על הקמת תנועת רח"ל, רשימת חרום לאומית - כבר בעוד כשבועיים-שלושה.

דיין מתין לשונו של ח"כ יוגאל הורביץ מסויר בחוף-לארץ. בין היתר יצא הורביץ לגייס כספים לרשימה החדשה.

ארידור איים על בומה

שריהאוצר, יורם ארידור, הודיע ליושבי-ראש מועצתהמנהלים של "אליעל", אברהם ("בומה") שביט, שמישרדהאוצר לא יעביר אפילו לירה אחת ל"אליעל", אלא אם כן יחתם הסכמי-הכרעה בין העובדים לבין ההנהלה. ארידור הוסיף שהוא לא יירתע מהגרום לסגירת "אליעל", אם לא יחתם ההסכם.

זעמו של ארידור על שביט בא אחריו שנודעו פרטים על פגישה שהתקיימה ביום השני השבוע בין ועדי העובדים של "אליעל" לבין שביט. בישיבה זו הסכים שביט לבטל את דרישתו לפיטורי עובדים ולהוצאת עובדים לחופשה-לא-שלום בת שלושה חודשים. תחת זאת הסכים בומה לדרישת הוועדים להוציא לחופשה בתשלום בת חודש כמה מאות עובדים, אשר מיספרם ייקבע עלידי הוועדים.

חוגים ב"אליעל" רואים את מסקנות פגישה זו ככניעה מוחלטת של שביט לוועדים.

כל מה שביקש שביט מוועדיהעובדים הוא לפרסם הצהרה משותפת בעיתונות על "רוח טובה והסכמה בין העובדים להנהלה, שיבואו להכרעה, "אליעל" במישרדהאוצר הביעו ביקורת חריפה גם על תוכניתו של שביט לגרום לביטול טיסות חברת-התעופה הדרום-אפריקאית, "סא"א", לישראל. שביט, יחד עם מנכ"ל "אליעל", יצחק שנדר, יצאו השבוע לדרום-אפריקה כדי לחתום על הסכם עם חברת התעופה של מדינה זו, שלפיו תפסיק החברה לטוס לישראל, ותחת זאת תגרוק "אליעל" את מיספר טיסותיה לשם. תמורת הסכם זה מוכנה "אליעל" לשלם לחברת "סא"א" חלק ניכר מרווחיה על קו זה.

וייצמן ישפיע

על מערכת הבחירות

שריהביטחון לשעבר, ח"כ עזר וייצמן, החליט להשפיע בצורה פעילה על מערכת-הבחירות הבאה. וייצמן הודיע השבוע למקורביו שעם אישור התאריך הסופי לבחירות הוא "יפתח בהפגנה" ויביע את דעותיו בעניינים שונים.

וייצמן אמר שלמרות שלא יתמודד בעצמו בבחירות לכנסת הבאה, הוא יקפיד "להשמיע את מה שיש לי".

המערך שכר

את מלון "דבורה"

המערך שכר את הקומה השניה של מלון דבורה לשעבר, בפנינת בן-יהודה-גורדון בתל-אביב, וישכן בו את מישרדי מטה-הבחירות של המערך וחדרהמיבצעים של יומהבחירות.

בינתיים הוחלט על שורה של מינויים במיסגרת מטה-הבחירות. רביאלוף מרדכי ("מוטקה") גזר יעמוד בראש מטה-הבחירות הצעיר של המערך, ובנימין יסעור, איש מפ"ם, יהיה ראש מטה יומהבחירות של המערך. הוחלט גם לצרף למטה-הבחירות את ח"כ מאיר עמית.

יגורי יצטרף לתמיר

ח"כ אסף יגורי ביקש מח"כ שמואל תמיר לצרף אותו לסיעה החדשה שעומד תמיר להקים במיסגרת הליכוד. בסיעתו של תמיר יהיה גם ח"כ עקיבא נוף. תמיר נעתר לבקשתו של יגורי, אך הודיע לו שהוא יבוא רק אחרי נוף, שלא יהיה במקום ריאלי.

הרמטכ"ל מתלונן

על ציפורי

הרמטכ"ל, רביאלוף רפאל ("רפול") איתן, התלונן לפני ראשיהממשלה מנחם בגין על סגן-שריהביטחון, מרדכי ("מוטקה") ציפורי. לדבריו הרמטכ"ל היה זה ציפורי שהפנה את תשומת-ליבו של כתיבתגלוזיה עמירם ניר להתכתבות בין דויד בן-גוריון ובין הרמטכ"ל-לשעבר יוגאל ירון על תקציב הביטחון.

על פי מילתבי בן-גוריון היה על הרמטכ"ל לבצע את הקיצוץ בתקציב-הביטחון על-פי הפירוט שהכתיב לו הדרג המדיני.

ידין זועם על זבון

סגן-ראשיהממשלה, הפרופסור יוגאל ירון, כועס על נשיאהמדינה, יצחק נבון.

לטקס חלוקת פרסי קרו רוטשילד, שנערך ביום השני האחרון במישכן הנשיא, הוזמנו גם ירון וגם ח"כ שימעון פרס. פרס הוזמן לשבת על הבמה, לצידו של הנשיא, ואילו ירון נאלץ לשבת בקהל.

הפסדים

ביגלל טעויות

הרדיו מפסיד מדי חודש כחצי מליון לירות ביגלל טעויות של טכנאים ושדרים בשידור סיסמות-פירסומת. כחודש רצמבר שעבר הגיע ההפסד ליותר מ-50 אקף לירות. הטעויות שנעשו ברשת ב' וביומנים עלו לרדיו 19 אקף לירות, הטעויות של רשת ג' 20 אקף לירות וטעויות שוטפות יותר מ-13 אקף לירות.

בובישה

מצטרף לאלוני

מירון בנבנישתי, מי שהיה סגן-ראשי-עירייתירושלים ושהודח עלידי טדי קולק, יצטרף לרשימתה של ח"כ שולמית אלוני בבחירות לכנסת העשירית והובטח לו מקום השני מיד אחרי אלוני. אולם בינתיים הסתבך העניין, מכיוון שגם אחד מעסקני "שלום עכשיו", דדי צוקר, הציע להצטרף לרשימה, בתנאי שיוצב במקום השני.

קיצור-מעיים

הביא למוות

משרדהבריאות בודק עתה את פרשת מותה של אשה, שעברה ניתוח קיצור-מעיים כבית-החולים "סורוקה" בבאר-שבע.

לאחרונה פונים מאות אנשים שמנים לבית-החולים זה, ולרופא הד"ר איזן חרוזי, לשם ביצוע ניתוח קיצור-מעיים, כדי לגרום להרזייתם. בשבוע שעבר נפטרה אשה בעיקבות ניתוח כזה. על פי החשד לא אוכחנה אצלה, לפני הניתוח, מחלת סוכרת, וזה גרם למותה.

רומייה סגל

שהואשם בקבלת

שוחד וזיוכה,

הג'יש מיסמך

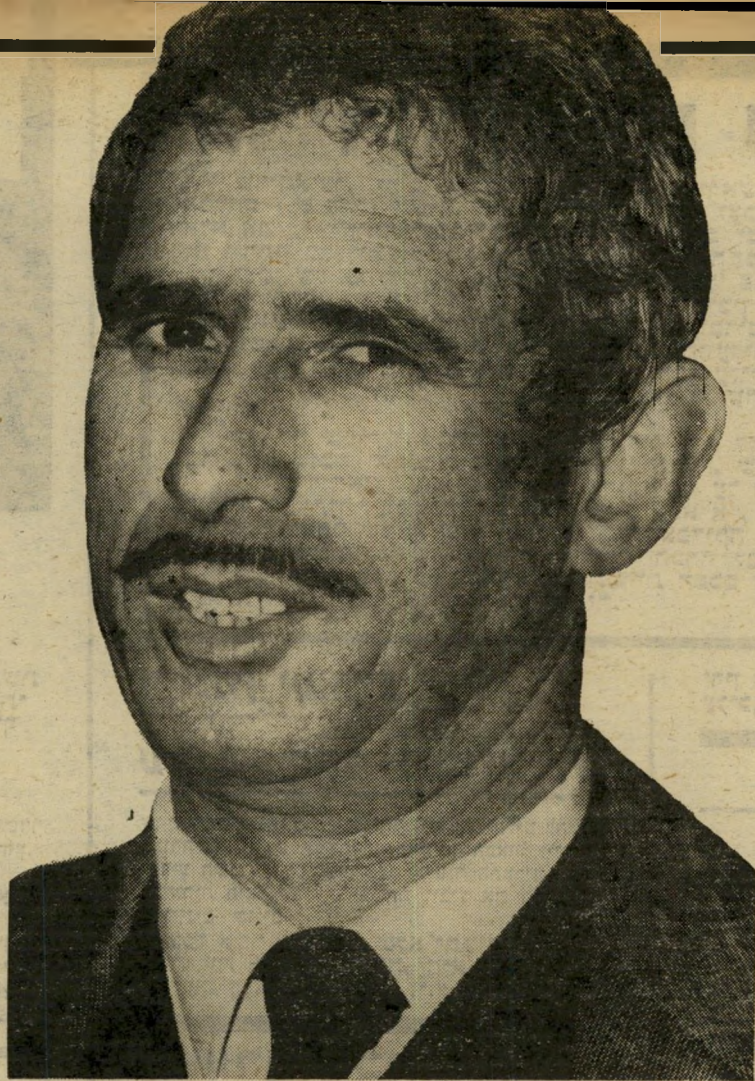
שבו מען

כי נכך עושים

כולם - והביא

שמות של

בכירי המדינה

הבניא. לדוגמה, בענף המחשבים לייצור החלב, וזו רק דוגמה, ומציעים לו לתת הרצאה בנושא זה באיזו ארץ רחוקה, הם משלמים לו עבור הוצאות הנסיעה. עבור האירוח ואולי גם סכום נוסף עבור ההריצה. אבל דבר זה נהוג בכל העולם כי ענף המחשבים, ואני איני רואה בכך כל דבר רע" - סיכס סגל.

גם התובע רודה דיבר על ענף המחשבים בסיכומיו. הוא הדגיש כי בענף זה מחירו של כל פריט הוא אדיר-ממדים. כל קניה מביאה לחברות רווחים במיליוני לירות. ואחרי שחברה קונה מחשב מסוים, או שוכרת אותו, קשה מאוד להתליפו באחר. כיוון שכל התוכניות ערוכות לי מחשב מסוג מסוים. מעט מאוד אנשים מתמצאים במחשבים, ולכן כדאי לחברות המחשבים להקדיש זמן וכסף ולשכנע את המעטים לקנות דווקא את מחשבי אותה חברה.

בת/20 הדגיש סגל כי תנ"צ קפלן, ש- הודה כי אמנם היה במיתקן אייביאם בבליגיה, "הוזמן לשם מתוך כוונה שיימך ליץ על אייביאם, וכיוון שהאוצר החר- ליט על יצרן אחר, אייביאם כועס ש- יסדרו אותו".

"מיסמך מזויף"

בנימין יוחננוף הוא בעליה של חברת אייביאם, המתחרה באייביאם. הוא בן 38, נאה וגבה-קומה. אשר תואר בבקשה לצו איסור יציאתו מהארץ כי "רווק, אמיד, הנוסע הרבה לחוץ-לארץ, ואין לו דירה משלו, אלא מתגורר בדירות שכורות".

בשנת 1977 פשטו אנשי חוליית-המס למישרדי החברה של יוחננוף וערכו שם שלושה חיפושים. הם נטלו מיסמכים וסיפרי-ריחשבות וחקרו את יוחננוף שעות ארוכות. בסופו של דבר הוגשו נגד יוחנ-

"כולם ללקח!"

נוף שתי תביעות פליליות. האחת על מתן שוחד לרוממיה סגל ובן-ציון מור, ממנה יצא זכאי. והשניה על מתן שוחד למשה פולק, עובד במחלקת התשלומים של מישרד-הביטחון. בתביעה זו הורשע יוחננוף, המתקפץ עד היום על ההרשעה, וטוען כי מקורה במיסמך מזויף, וכי הוא ייפתח את התיק מחדש ויוכיח את צידקתו. את ענייני המס עצמם הסדיר יוחננוף בתשלום כופר בסך חצי מיליון לירות.

מיה סגל ביוני 1980 לאחר הגשתו של כתב-האישום, למפכ"ל, ושם נאמר כאילו חברת אייביאם עורכת השתלמויות בי- מאמץ מכירה ושטיפת-מוח. כאשר הם מארחים את המשתתפים במיתקניהם, מי כגון רצה התובע להסיק כאילו גירסת הנאשם סגל היא כגירסת התביעה, ולא היא. במכתב זה, שנכתב בלב שותת-דם על-ידו, אחרי שהועמד לדין פלילי, וזאת לאחר קבלת מינוי רס"דרג במישטרת יש- ראל, הוא מפרט שורת אישים שזכו לאי- רוח זה או אחר, ורואה עצמו קורבן שווא. אין לראות במיסמך זה כל ערך ראיתי, ומוטב שלא היה מוגש על-ידי התביעה". אחרי שקיבלנו את תגובות האנשים פנינו לרוממיה סגל שנית, ושאלנו אותו מה יש לו לאמר. הוא חיך חיך רב משמעות ושאל: "מה את רוצה שהם יגי- דו?" הוא הסביר: "אחרי המיקרה שלי כולם נבהלו, ושמעתי שמוזנים לקורסים של אייביאם התחילו לבקש לשלם את חשבון ההוצאות שלהם, ואנשי אייביאם פתחו עיניים, ולא הבינו כלל על מה הם מדברים".

"האם אתה עומד עדיין מאחורי מה שכתבת?" שאלנו אותו, והוא השיב, "לא הייתי נשבע על-כך בבית-המישפט, ולא הייתי נוכח באף קורס יחד עם אחד מה אנשים הללו. אבל לפחות חלק מהם סיפ- רו לי שטיפלו בהם כל-כך יפה בחברת אייביאם, שהלוואי על כל בני ישראל". סגל סיפר כי בעת ששירת עדיין בי צה"ל היו אנשי אייביאם פונים אליו ומבקשים ממנו שהוא ירכיב את רשימת היוצאים לקורסים, והוא אמנם עשה זאת. האירוח כלל ארבעה ימים ולילות במלון ארבע עונות או דן קיסריה. במיסגרת הקורס ניתנו הרצאות מיקצועיות, הוקרנו סרטים מיקצועיים ונוכחו מרצים מחוץ- לארץ.

הוסיף סגל וסיפר: "אייביאם גם מארגן קורסים מיוחדים למנהלים בכי- רים, כדי ללמד אותם שיטות מחשב כדי שות. אבל לפעמים הם גם מומינים משהו

כאשר הסתיים הכנס של משתמשי מחי שבים, שאלו נסעו השניים בתפקיד, הצי- טרפו הקצינים לבנימין יוחננוף, מנהלה ובעל המניות הראשי של חברת אייביאם, חברה המייבאת ומייצאת חלקי מחשבים מארצות-הברית לישראל. הם נפגשו בדנ- בר, קולוראדו, ושם ביקרו יחד במיתקי- גים של החברות שאותן מייצג יוחננוף. לדברי כתב-התביעה, נשא יוחננוף בתש- לום בתי-המלון המפוארים שבהם התאר- חו הקצינים בארצות-הברית וגם באנגי- ליה, שאליה המשיכו השלושה בדרכם. לדברי כתב-התביעה היה מדובר בסכום של כ-300 דולר, ששולם עבור כל אחד מהקצינים בארצות-הברית, וכ-30 לירות שטרלינג באנגליה.

"שטיפת מוח"

בית-המישפט-המחוזי זיכה את כל השלושה וקיבל את גירסתם, כי הקצינים אמנם התארחו בבתי-המלון ש- הוזמן עבורם ויוחננוף, והוא אשר שילם את חשבון המלון, אך הקצינים החזירו לו את חלקם המלא כחשולם עבור הלינה במלונות, שכן סכום זה שולם להם על- ידי צה"ל בגדר חשבון אש"ל.

בתחילת המישפט, כאשר הקאריירה של סגל עמדה על כפות-המאזניים, וכאשר הרגיש כי הוא ענש על חטאם של רבים וכי שופכים את דמו, הוא חיבר את הי מיסמך ת/20, כדי להוכיח כי "כך עושים כולם". וטען כי כיוון שזוהי גרומה מקור בלה בענף המחשבים, אין מקום להיטפל דווקא אליו. התובע במישפט הבין את המיכתב הזה כהודאה באשמה, כי קבלת טובת הנאה, היא ערך מקובל במיקצוע המחשבים, ולכן גם הגיש אותו לבית המישפט כראיה.

השופט דויד ולך התייחס למיסמך זה בפסק-דינו וקבע: "התובע ניסה לעשות הון מן האומר במיכתב אישי ששלח רומי

"משה זנבר (נגיד בנק ישראל לשי- עבר).

ארנון לפני (נגיד בנק ישראל). נפתלי בלומנטל (מנכ"ל כור). אהרן אברהם טמיר (יועץ ראשי הממשלה לענייני אוטונומיה). חיים קוברסקי (מנכ"ל מישרד- הפנים).

יהודית היכנר (מנהלת מינהל הי אוכלוסין). יגאל בן שזון (סמנכ"ל ביטוח לאומי).

ניצב מדיימן (מישטרת-ישראל). ניצב-מישנה רונן (מישטרת-ישראל). תתי-ניצב מאיר קפלן (מישטרת- ישראל).

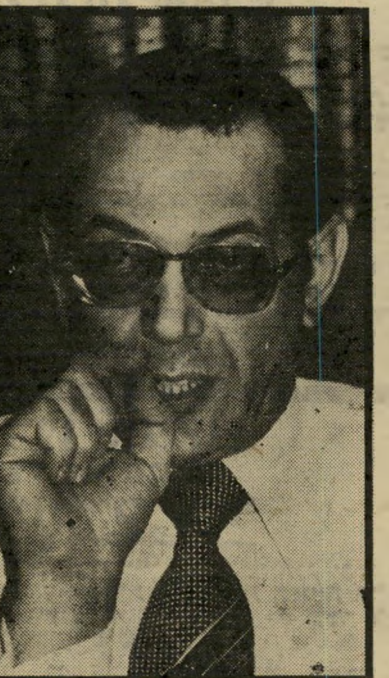
שמות נוספים אצלי ואני ממשיך לאסוף".

זהו חלק ממיסמך ת/20 אשר הוגש לבית-המישפט על-ידי התובע אמנון רור- רוממיה הלוי-סגל למפכ"ל היוצא, הרצל שפיר, לדברי המיסמך, "חברת אייביאם עורכת קורסים והשתלמויות כמאמץ מכי- רה ושטיפת-מוח, כאשר הם מארחים את המשתתפים במיתקניהם.

הכנסים בארץ לשבוע ימים עם לינה היו מתקיימים במלון ארבע עונות, ובין המשתתפים היו כל מנכ"לי מישרד-י הממשלה ואלופי צה"ל.

אייביאם היה מוזמן עובדים בכירים להשתלמות על חידושים במרכזים שלהם בלה-הופ בלגיה, ובהרסלי אנגליה".

המיסמך נכתב בחודש יוני 1980, אחרי שהוגש נגד סגל כתב-האישום על קבלת שוחד. הוא מונה אז לתפקיד בכיר במי- שטרת ישראל, כתב-האישום הטיל על כבד על עתידו והוא נאלץ להתפטר מהמי- שרה. כתב-האישום סיפר כי בשנת 1974, כאשר היה סגל הקצין הבכיר ביותר בי מ"מ"רם (מחלקת המחשבים של צה"ל), הוא נסע לכנס בארצות-הברית בשליחות מישרד-הביטחון, נסע עמו גם ציון מור, אף הוא קצין גבוה באותה היחידה.

מזוכה יוחננוף "לא אלק לבד!"

כך הם מגיבים:

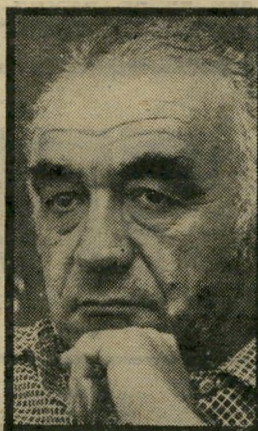
היבנר
"הייתי!"

קוברסקי
"הצטתי לשלם וטירבו!"

טמיר
"לא זוכר!"

קרומוטל
"למזלי לא השתתפתי!"

גפני
"המלצתי לא להשתתף!"

זנבר
"לא הייתי בכלל!"

של 4-5 ימים, כולל לינה, במלון דר'קיסריה. היתה זו השתלמות במחשב כעור בניהול. לא הייתי בהשתלמות נוספות.

תגובת "איי-בי-אם"

כדי להשלים את המעגל פנינו גם לחברת איי-בי-אם וביקשנו הסבר על דרכי השתלמות והסמינרים ללינה חותיה. צבי ינאי, ראש מחלקת-ההסברה של החברה, מסר כי בשנה שעברה ערכה החברה 202 קורסים להשתלמות, אשר רק 79 מהם היו בתשלום, והיתר ללא-תשלום. הקורסים עבורם נדרש תשלום הם והיתר הבאים להקנות שליטה באופרטיביות, וללמוד שפות תוכנות ועוד. הקורסים המקנים מושגים ועקרונות כלליים בנושאי מיחשוב הם ללא-תשלום.

החברה עורכת גם סמינרים ברמה גבוהה למנכ"לים ופקידים בכירים במרכזי-ההדרכה של החברה בבלגיה ובאנגליה. כאשר מיספר המשתתפים הישראליים גדול דיו מקיימים את הסמינר בישראל, באחד מבתי-המלון שמופץ לערים הגדולות, וכדי שהאנשים יוכלו להשתתף ללא-הפרעות.

בקורס, המתנהל במיתקני החברה, מסופקים חלינה והאוכל על-ידי החברה. הנסיעות למיתקן הן תמיד על חשבון המתארח.

כאשר מוזמן לקוח של החברה להרצות באחד ממיתקניה, משלמת החברה גם את הוצאות נסיעתו בנוסף לאש"ל שלו. מישראל הוזמנו מומחים כאלה בתחומי המיחשוב של המימטר, חברת-החשמל ואוני-ברסיטה בראילון.

איי-בי-אם ואן-סי-אר. אך מעולם לא השתתפתי בקורס על חשבון אחת החברות הללו. כל הוצאותי בעת ההשתלמויות היו על חשבון הביטוח-הלאומי, ולא השתתפתי אף באחת מההשתלמויות שהיו בארץ במלון ארבע עונות, ואף חברה לא מימנה עבורי הוצאות מיחייה או לינה.

חיים קוברסקי: נכון, אני השתתפתי פעם אחת בקורס שיועד למנכ"לים בכירים במלון ארבע עונות בשנת 1976, ויש לי גם תעודת-סיום של קורס זה, המקשטת את שולחני. הקורס נמשך 4-5 ימים וכולו היה בארוח של חברת איי-בי-אם. למיטב זיכרוני השתתפו בקורס זה גם מנכ"לים אחרים של משרדי ממשלה, מנכ"ל של אחת מקופות-החולים, ח"כ וקציני צה"ל בכירים. למיטב זיכרוני לא השתתפתי בקורסים נוספים שלהם, אבל שלחתי פקידים ממשרדי בשנים הבאות.

(אחרי כחצי התקשר מר קוברסקי, ומסר עוד): חיפשתי בארכיון את התכתובת באותו עניין, ומצאתי כי בתשובה על הזמנתו של מנכ"ל איי-בי-אם, דוד כהן, כתבתי לו מכתב אישור להשתתפותי בקורס, וביקשתי ממנו להגיש בתום הקורס חשבון על הוצאות: "ואנו נפרע אותו לחברתכם".

על מיכתבי זה נתקבלה תשובת המנכ"ל, שחודה לי על השתתפותי בקורס, והסביר כי קורס זה מיועד למנהלים המשתמשים בציוד של חברת איי-בי-אם, והוא חלק מהשרותים שהחברה נותנת ללקוחותיה בכל הדרגים. החל ממפעילים ותכנתנים וכלה במנה"לים בכירים.

יהודית היבנר: הייתי השנה בקיץ בקורס

"העולם הזה" פנה אל האנשים שהוזכרו במיסמך. להלן תגובותיהם:

משה זנבר: מעולם לא הייתי בכל השתלמות של משרד "איי-בי-אם", לא בישראל ולא בכל מקום אחר.

ארנון גפני: הוזמנתי מיספר פעמים להשתלמויות מסוג זה, אך מעולם לא השתתפתי. המלצתי גם לאחרים לא להשתתף. לא יהיה זה נאות לפרט למי מהאנשים אמרתי לא להשתתף.

נפתלי בלומנטל: אני זוכר שהציעו לי להשתתף בכמה קורסים בארצות בלגיה ושווייץ. לא זוכר שהייתי בהשתלמות כזאת בשווייץ. לא יתכן שדבר כזה היה נשמט מזיכרוני. יש לי הרבה מזל והוא אף פעם לא בגד בי. אני יודע כי זאת שיטת המכירה שלהם, אבל אני אף פעם לא נסעת.

אלוף אברהם טמיר: את יודעת שאת לא יכולה לשאל אותי שאלות כאלה, אני לא יכול לזכור באיזה השתלמויות השתתפתי בשלושים השנים האחרונות. את צריכה לפנות לאכ"א, תפני לדוברצ"ח"ל. שלום. (טריקת טלפון).

סגן-ניצב מאיר קפלן: כן, אני זוכר שהשתתפתי בקורס של איי-בי-אם במיתקן שלהם בבלגיה. הקורס נמשך שלושה ימים, המדובר היה בשימוש במחשב בעבודות המימטר. והיו שם נציגים מאירופה וארצות-הברית. אינני זוכר מי שלם עבור הנסיעה, אבל זה היה במסגרת תוכניות ההשתלמות של המימטר.

יגאל בן שלום: השתלמתי בביטוח-הלאומי של ארצות-הברית, הסי-סי-איי, תקופות שונות. ובין הייתר השתלמתי בחברות שונות המשתמשות בציוד של חברת

סינגורו של סגל במישפטו, שקל בבקשה ליועץ המישפטי כדי לעכב את ההליכים בתיק. בבקשה על מיכתבו של סגל ל-מפכ"ל והראה מיכתב זה ליועץ המישפטי.

הוא כתב: "אנו מליטים בזה לידעתך, אדוני, רשימה שמית של בילויים מסוג זה. המדברת בעד עצמה (הכוונה למיסמך ת/20). אנו בודע כי כל אחד מהנוגעים בדבר הינו עובד ציבור מסור ונאמן, ואין מקום בייחורשאת מדוע (נוכח הבנתנו את דיני-העונשין. יש ברשימה זו כדי להבהיר בייחורשאת מדוע (נוכח הבנתנו החיים בתחום המחשבים) לא היתה למרשנו כוונה פלילית כלשהי בפרשת "לילות השחר". ברם, אם אדוני גורס כי אל"מ רוממיה סגל קיבל שלמונים - שלמונים במובן החוק הפלילי - הרי אז נבקשך לראות ברשימה זו משום תלונה פורמלית לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי, ולפתוח בהליכים מתבקשים נגד כל הנוגעים בפרשה".

מסיבות שונות החליט סגל בעצמו שי-לא ליבוק את עיכוב ההליכים, אבל להמשיך בתיק במאבק המישפטי עד תומו. והמיכ"תב לא נשלח ליועץ המישפטי. אך הרי רשימה לא היתה נסחרת בתיק מישפטי אלמוני, היא נמסרה לידיו על-ידי עורך-דין מרינסקי, אך הוא לא עשה בה שימוש. יתכן ואין אמנם כל עבירה פלילית בי מעשים אלה, כפי שטוען עורך-הדין מרינסקי, אך אולי יש בהם משום פגם מוסרי ממלכתי מסוים, והטיפול בעניין ראוי ליסול בתחומי של מבקר-המדינה. איגדה אדון

המליץ לדבריו לפני אנשים שלא להשתתף בכנסים אלה. כיוון שחשב כי אין זה הרי-לם פקידים בכירים, ואפילו לא יהיה כל דבר מחייב באירוח כזה.

לעומתו, מנכ"ל מישרד-הפנים, קוברסקי, קי, אשר השתתף בעשרה קורסים, הסביר כי ביקש אמנם מחברת איי-בי-אם לשלוח את חשבון האירוח למישרדו, ובי זאת בעצם גילה את דעתו שיש בכך אולי טעם לפגם. אך כאשר שוכנע כי זוהי השיטה והנוהג הקבוע, וכי החברה מעוניינת לתת בכך שירות ללקוחותיה, הסתפק בכך.

עורך-הדין אריה מרינסקי, מי שהיה

ידי חוקרי מס-ההכנסה, ולדברי יוחננוף הם נמצאים שם עד היום.

הוא סירב לדבר על שיטות המכירה של איי-בי-אם כיוון שלדבריו הוא ריכז את כל החומר שבידו וחילק אותו לכמה חלקים. לכל אחד מהחלקים שירות ייעודי חלק אחד מהתשבץ והחלק הנוגע לחברת איי-בי-אם נמסר על-ידי יוחננוף אחר.

נראה הדבר כי אמנם שהיה עור-כל העולם של חברות-המחשבים עור-כות קורסי השתלמות, שסיפתי-מוח", כפי שמכנה זאת סגל, לקונים ולקונים פוטני ציאלים. ההתייחסות לשיטת אלה שונה בין האנשים איתם דיברנו. ארנון גפני

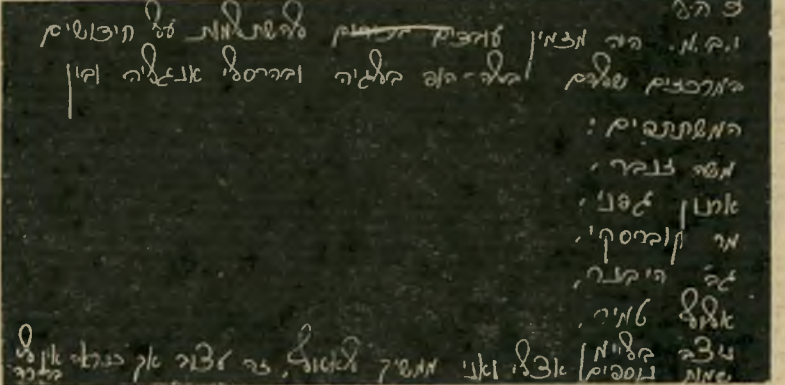
ולדבריו קיבלו שילטונות-המט את סיפרי-החשבונות שלו ללא-הרהור.

תלונה נוספת נגדו, על מתן שוחד ל-מנהל בנק מסויים, נבדקה בפרקליטות מחוז-תל-אביב והועברה להחלטת הסופית של היועץ המישפטי.

יוחננוף המליטני כי מרגע שהחלו ה-פירסומים בעיתונות על פרשיות השוחד הושעתה חברתו מישרד-הביטחון, והם לא קנו עמדם יותר. הדבר הביא לפסדי עצומים לחברה, ולדברי יוחננוף גם פגע בתקציב הביטחון. כאשר באו אנשי המס למישרדו אמר להם יוחננוף: "אני לא אתן לכם לגרור את איי-בי-אם פ"א. אני אסחוב אחרי גם את איי-בי-אם וייתר החברות".

יוחננוף חשד כי חוקרי המס התנפלו יחברתו בגלל הלשנה, ובין החשודים מנה גם את חברת איי-בי-אם, שהודים הנפגעת העיקרית ממכירותיהן של חב-רות יוחננוף למישרד-הביטחון. כדי לבי-דוק את הדבר, פנה יוחננוף בעיצומה של חקירת המכס אל החוקר הפרטי מאיר פלכסקי, וביקש ממנו להשיג לו חומר על חברת איי-בי-אם. כעבור ימים אחדים הובאו למישרדו שני תיקים מלאים מיס-מכס הנוגעים לאיי-בי-אם. הוא הציע בהם וראה שאלה הם רישיונות-ייבוא תמ-מים וחטרי-נגד, הוא טמן אותם במגירה במישרדו, והפליט על-כך מילה בחקירה שנערכה לו במכס. למחרת הופיעו במיש-רדו חוקרים לחיפוש נוסף, ומאבק גדול נערך על זכותם ליטול המיסמכים.

בסופו של דבר נלקחו הקלאסירים על-

קטע מהמיסמך המקורי
"אני ממשיך לאסוף..."

ה שמועות החלו עוד לפני כמה שנים. בתקופה שבה ישב בבית-הסור הר ידע אשר ידלין לספר לכל מי שבא לבקר אותו: „זיגל מקבל פיצויים מגרמניה על-סמך הצהרה שלו שהוא לקה בנפשו.“

איש לא האמין לסיפור של ידלין. הכל ייהסו זאת לטינה של מי שהיה מועמד לתפקיד נגיד בנק ישראל, שהוכנס לכלא על-ידי תת-ניצב בנימין זיגל.

אולם מבלי שמישהו זכר את המקור נקלטה השמועה. אף אחד לא העז לפרסם אותה, כי לא היו לה הוכחות. יש הטור ענים היום שבין נימוקי התנגדות של

מערכת „העולם הזה“ התלכטה קשות לפני פירסום החומר הכתוב בעמודים אלה, מכיוון שמדובר בקצין-מישטרה מצטיין, שתום תרומה חשובה למלחמה בשחיתות.

יתר על כן, העובדה שהחומר התגלה בעיקבות מאבקם של חוגי השר אהרון אבו-חצירא בכנימתן זיגל לטינה צל על טיב הכוונות של מי שהביא לגידוי החומר.

אולם אחרי שיקול יסודי החליטה המערכת כי זכות הציבור לדעת גוברת על כל נימוק אחר. תהיה המסקנה כאשר תהיה, חשוב שהציבור יכיר את החומר העובדתי, תחת לסמוך על חרשת-שמועות ועל פירסומים פתומים. רק כך יוכלו כל אורה לשקול את הדברים ולהסיק את המסקנה הנראית לו.

אדם, כמותו של משהו קרוב, תאונה, אהבה נכזבת או מיקרים מסוג זה. האפי שרות השניה היא הימצאות תחת לחץ במשך תקופה ממושכת. ללא יכולת להגיב, כמו של אדם היושב בבית-הסוהר, המדור כא על-ידי סהריו ואינו יכול לפעול נגדו.

יש חילוקי-דעות בין אסכולות שונות של פסיכיאטרים אם דיפרסיה ריאקטיבית היא מחלת-נפש או ליקוי נפשי. אבל אין כימעט חילוקי-דעות לגבי האפשרות להירפא ממנה. אין כימעט דרך להירפא מהתופעות שמביאה דיפרסיה ריאקטיבית. אי-אפשר להירפא מהמחלה או מהליקוי.

זיגל: המייסד הגרמני

לישכת עורכי-הדין למינויו של זיגל כ- שופט מחוזי היה החשש שסיפור זה יוכח ביום מן הימים כנכון. גם לכך אין הוכחה, אך העובדה היא שזיגל אינו שופט מחוזי.

נראה גם שאיש לא ניסה למצוא הוכחה לסיפור זה. ידלין מיהר להסתלק מהארץ אחרי ששחרר „קורבנות“ אחרים של זיגל, כמיכאל צור, עדיין יושבים מאחרי סורג וברוח. אותם ששחררו יודעים שלא כדאי להסתכן בשנית עם מי שכבר הביסם.

הכל — מלבד אנשיו של שר-הדתות אהרון אבו-חצירא. גם אליהם הגיע הסיפור, והם החליטו להמציא לו הוכחות. בשבוע שעבר התלונן מקורבו של אבו-חצירא, המיסעדרן אלי רוגן, לפני מפכ"ל המישטרה על זיגל. לתלונתו היו גם סימוכין בכתב: רוגן צירף מיסמך גרמני רשמי, שלפיו קיבל זיגל פיצויים מגרמניה ומקבל עדיין קיצבה חודשית, לכל ימי חייו, משום שלקה ב„דיפרסיה ריאקטיבית“.

הגרמנים קבעו שהדיפרסיה הריאקטיבית בית של זיגל פוגעת בכושר-הפרנסה שלו בשיעור הנופל מ-50 אחוז. וכי אחריות הגרמנים לכך היא גבוהה של 25 אחוז בלבד. בהסכם-פשרה שערכו שילטונות מערב-גרמניה עם בנימין זיגל מרחוב הרדי 14/12 בבת-ים, נקבע שזיגל מותר על כל התביעות שלו כלפי גרמניה בגין הנזק הנפשי שבו לקה בימי הנאצים, תמורת סכום חדיפעמי של 21,732 מארק

זיגל כקצין פולני
עבור מה הפיצויים?

גרמני (לפי הערך של היום — 823,510 לירות) ותמורת קיצבה חודשית בת 209 מארקים גרמנים (לפי הערך של היום — 7920 לירות).

„מה שכתוב — נכון!“

ב שנת 1972 היה זיגל במעין גלות במישטרת-ישראל, שלוש שנים קודם לכן הוא התחיל לחקור אי-סדרים במח-לקת התברואה של עריית תל-אביב. מבלי שהתקבלה במישטרה תלונה על כך, היה

מה שאפשר וצריך לעשות הוא שלא להגיר ביר את המתחים של האדם הלוקה בכך, משום שמי שנתון בדיפרסיה עלול בנקל ללקות במחלות פסיכוסומטיות.

„חלק מהאנשים שלקו בדיפרסיה ריאקטיבית מחקשים לתפקד בעבודתם. אחרים מגזימים בעבודה. בין הסימפטומים המקור בלים של הדיפרסיה יש כאב-ראש בעוצמה גבוהה, המשפיעים על מצב-רוחו של האדם, לחץ-דם גבוה, שגם הוא משפיע על התנהגותו, הימצאות במתחים ותשש גדול מהרגיל למחלות-לב.“

לפי הגדרתה של פסיכיאטריה ידועה אחרת, דיפרסיה ריאקטיבית „פוגעת קשה בתפקוד הרגיל של הלוקה בה. אין לו חשק לעבוד, הדיכאון שלו גובר במהלך היום, הוא עלול להיתפס למחשבות על התאבדות. הדבר משפיע על כל מערכת השיקולים של האדם.“

אולם חומרת התוצאות תלויה, כמובן, בחומרת הליקוי עצמו.

פסיכיאטר אחר לא היסס להגדיר את הדיכאון התגובתי כ„מחלת-נפש“, אך הביע איפטימיות רבה לגבי ריפוייה, „פחות בדרכים תרופתיות, יותר בדרכים פסיכותרפאפיות.“ אין ספק שמחלה זו משפיעה על תפקודו של אדם. מבלי לדעת במי מדובר, חיוה את דעתו: „אם אדם סבל ממחלה זו לפני עשר שנים, יכול בהחלט להיות שנרפא מאו.“ בעיקבות סירובו של מפכ"ל המישטרה, רב-ניצב אריה איבצן, להתיר לתת-ניצב בנימן להגיב על המיסמך או להסביר

בתפקיד של סגן מפקד בית-הספר לקצינים. ב-1972 הכירו השילטונות הגרמניים כי נזק הנפשי של זיגל ואישרו את בקשתו לפיצויים. בשיחה עם כתב העולם הזה אמר זיגל: „כל מה שכתוב במיסמך נכון, אבל יש לי מיסמכים בפולנית ש-מסבירים זאת.“ מפכ"ל המישטרה, רב-ניצב אריה איבצן, סירב להתיר לזיגל להראות את המיסמכים הפולניים ולהסי-ביר את הפרשה כולה.

מה הם הסימפטומים?

ה שאחה המרכזית בפרשת הפיצויים והמיסמך הגרמני של זיגל היא אם הליקוי, שממנו סבל, ושעבורו הוא מקבל עד היום פיצויים מהשילטונות הגרמניים, מפריע או עלול להפריע למי שנושא בתפקיד האחראי המסור בידיו. רופאה פסיכיאטרית ידועה התבקשה השבוע על-ידי העולם הזה להגדיר את הליקוי שבו לקה זיגל על פי המיסמך הגרמני, הסיבות האפשריות להיווצרותו, הסיכויים להחלמה ממנו ואת ההשלכות שלו על חיי היומיום ועל תפקודו של הלוקה בו. תשובתה: „דיפרסיה יכולה לבוא לאדם ביגלל אחת משתי סיבות מרכזיות: תגובה לאירוע שקרה לאותו

במישטרה מי שהחליט או שחקירה זו מיותרת לגמרי להיגיינה הציבורית של המדינה ושל המישטרה עצמה, אך זיגל סירב להפסיק אותה. או הועבר ממדור הרמאויות של מישטרת מחוז תל-אביב, שם הוא שירת כסגן-מפקד המדור, למחלקת כוח-האדם של המישטרה. רק ב-1974, כשקיבל שאל רזוליו את תפקיד המפכ"ל, הוצא זיגל מהמקרה. באותה תקופה החליט זיגל שגם לו מגיעים שילומים מגרמניה. קשה למי שקורה את הביוגרפיה של זיגל לדעת בדיוק על סמך מה הוא דרש פיצויים. זיגל לא ישב במחנה-ריכוז, וככל הידוע לא סבל מרדיפות ישירות של הנאצים. כשהיה זיגל בכיתה השביעית בגימנסיה פולנית פרצה מלחמת-העולם השנייה. הוא נשלח אז ללמוד באוניברסיטה. כדי לעבור שם קורס מורנו ללימוד הוראה. זיגל למד בקורס לסיפרות אוקראינית, ועם סיום לימודיו קיבל מינוי של מנהל בית-ספר.

כשהגיע לבית-הספר שעמד לנהל הגיעו לשם גם הגרמנים. זיגל נשלח לרוסיה כסגן מנהל בית-ספר וכמורה לגרמנית. שנה אחר-כך גוייס לצבא הסובייטי. הוא עלה בסולם הדרגות במהירות. עד שהגיע לתפקיד של סגן-מפקד-חטיבה ולדרגת אלוף-מישנה. עם סיום המלחמה חזר זיגל לפולין ונשאר בצבא עד 1946.

ארי רונן
מדוע נשלחה התלונה?

אותו, שאל העולם הזה את המפכ"ל עצמו את השאלות הבאות:

● האם ידעה מישטרת ישראל על הליקוי הנפשי אצל תת-ניצב בנימין זיגל, המצויין במיסמך הגרמני? והאם ידעה מישטרת ישראל על המיסמך?

● אם כן, האם נערכו לתת-ניצב בנימן זיגל לבדיקות רפואיות כדי לקבוע את כשירותו לתפקידו וההשלכות האפי שריות של הליקוי על טיב שיקוליו?

תשובתו של מפכ"ל המישטרה, כפי שנמסרה על-ידי ממלאת-מקום דובר-המישטרה, היחה בלתי-עניינית ומתחמי-קת: „התלונה שהוגשה למישטרה בעניין

Reg: 24. Mai 1972
Abt. 507.10.010

Grdl. Nr. 516 462
Akt-Z. W 2 S - 10/12
Lfd. Nr. B V 1/44

Vergleich

Der/Des unterzeichnete Antragsteller/ix Benjamin SIEGEL, geb. 18.4.1922
wohnhaft: Bat Jam Ramat Josei/Israel. Hadudistr. 14/12

vertreten durch: Rechtsanwälte Karl-Heinz Schmitz u. A.,
1 Berlin 12, Wilmersdorfer Str. 92/93

und des Bezirksamt für Wiedergutmachung Neustadt a. d. Wstr. schließen zur Abgeltung aller Ansprüche wegen Schadens an Körper oder Gesundheit gemäß § 29 BEG-SG folgenden Vergleich.

1. Als verfolgungsbedingtes Leiden werden anerkannt:
Reaktive Depression im Sinne der wesentlichen Mitverursachung

Die verfolgungsbedingte Minderung der Erwerbsfähigkeit beträgt 25 %
Die gesamte Minderung der Erwerbsfähigkeit beträgt unter 50 %
Heilverfahren wird gewährt ab: 1.7.1972

2. Für die Zeit ab Schadenseintritt bis 30.6.1972 wird eine Entschädigung
in Höhe von DM 21.732,92
in Worten: Einundzwanzigtausendsiebenhundertzweiunddreißig 92/100)
einschließlich Zinsen DM 1.429,92 (in Worten)

zweitausendvierhundertneunundzwanzig 72/100 DM
gewährt.

3. Eine laufende Rente gemäß § 32 BEG ab 1.7.1972 Betrag!
monatlich DM 209 --
in Worten: einhundertneun -- -- -- -- -- DM

Die Konkurrenzvorschriften der §§ 141-d bis k BEG finden im gegebenen Falle Anwendung.
Künftige Änderungen gemäß § 32 BEG infolge Gesetzesänderungen werden berücksichtigt. Die Vorschriften der §§ 35 und 206 BEG finden keine Anwendung.

4. Die auf der Rückseite stehenden Hinweise sind Gegenstand dieses Vergleiches.

5. Abgetretene, verpfändete oder gepfändete Entschädigungsleistungen werden bei der Auszahlung berücksichtigt.

Der Vergleich ist mit dem Betrag von DM 21.732,92/100
in Worten: Einundzwanzigtausendsiebenhundertzweiunddreißig 92/100
einbehalten.

Der Vergleich ist mit Eingang dieser eigenhändig unterschriebenen Annahmeerklärung wirksam,
sofern der Berechtigte zu diesem Zeitpunkt leb, und das anhängige Klageverfahren
zurückgezogen ist.

[Signature]
(Unterschrift)

[Signature]
(Unterschrift)

Am: für Wiedergutmachung
des Landes Rheinland-Pfalz

Berlin den 19.5.72 Berlir 30, den

הזה נמצאת בהליך של בדיקה. כל עוד
שהבדיקה לא תסתיים אין למישרנה מה
לאמר.

עד
מפוקפק

די בדיקה שאליה התייחסה הדוברת
נוגעת לתלונתו של רונן, שטען כי
זיגל השיג את המיסמך בדרכי-רמייה.
רונן אף ניסה להביא לכך עד. לכך
מתייחסים גם פירוטומים סתומים בעיתון-
נים, שהצביעו על העובדה שהעד הורשע
בעצמו בהונאה על רקע כזה. נרמז ש-
ביגלל עברו המוכתם של העד והמניעים
הגלויים של המתלונן, אין לייחס חשיבות
לתלונה.

אולם מבחינה ציבורית מתעוררת שאלה
המורה דווקא אם יוכח כי המיסמך לא

וזה לשון המיסמך:

המישרד לפיצויים של מדינת ריין-
פאלץ בעיר ברלין.
(מיספרי תיקים, חותמת הנושאת ה-
תאריך 24 במאי 1972.)
פ ש ר ה.

העותר החתום, בנימין זיגל, שנולד
ב-18.4.1922, מתגורר בבת-ים רמת-יוסף
ישראל, רחוב הדדי 14/12, ומיוצג על-
ידי עורכי-הדין קארל-היינץ שמיץ ואח-
רים, (מצויינת הכתובת המקומית) --
והמישרד המחוזי לפיצויים של נוישטאט
-- הגיעו לידי פשרה לסילוק כל התבי-
עות בגין נזקים לגוף ולבריאות, בהתאם
לסעיף 29.

(1) המחלות הבאות מוכרות בזה
כתוצאה של רדיפה: דפרסיה ריאק-
טיבית, במובן של השתתפות מהותית
בגרימתה. (הכוונה: שהרדיפות שהן
סבל העותר בתקופה הנאצית מהוות את
אחת הסיבות המהותיות לגרימת המח-
לה.)

חלקן של הרדיפות בהפחתת כושר-
הפרנסה מגיע לכדי 25%.
כל ההפחתה בכושר-הפרנסה היא מ-
תחת ל-50%.

ניתן פיצוי עבור תהליך הריפוי החל
ביום 1.1.1972.

(2) עבור התקופה מראשית גרימת-
הנזק ועד ליום 30.6.1972 ניתן פיצוי
בגובה של 21,732.92 (במילים: עשרים
ואחד אלף שבע מאות שלושים ושניים
מארקים ו-92 פניג), וביכולת זה ריבית
בסך 1,429.92 (במילים: אלף ארבע
מאות עשרים ותשע מארקים ו-92
פניג.)

(3) קיצבה חודשית שוטפת לפי
סעיף 32, החל ביום 1.7.1972, תגיע
לסכום של 209 (במילים: מאתיים ו-
תשעה מארקים).

(להלן כמה סעיפים טכניים ומישפ-
טיים.)

(7) הפשרה נכנסת לתוקפה עם ה-
חתימה של הצהרת-ההסכמה הזאת,
בתנאי שהעותר נמצא בחיים בתאריך
זה ושבוטלה התביעה התלויה ועומדת.
(חתימת הצדדים.)

נחתם בברלין, ביום 19.5.72
(כמה הערות משפטיות נוספות.)

הושג ברמייה, וכי הוא מבוסס על מימ-
צאים אמיתיים. בתקופה הנדונה לא איש-
רו הגרמנים נוקי-בריות בלי בדיקה
ממזה, באמצעות מומחים מטעמם. לא
די היה בהבאת חוות-דעת רפואית כלשהי,
אמיתית או כוזבת. נערכה בדיקה יסודית.
אם אכן הושגה ההכרה הגרמנית בנוק
הנפשי בדרכים כשרות, כפי שיש להניח,
מתעוררת השאלה לגבי משמעות הדברים
מבחינת כושרו של קצין-מישרה בכיר
בתפקיד אחראי. מבחינה ציבורית, שאלה
זו חשובה יותר מאשר חשד ההונאה.

אין העולם הזה מתימר לשפוט בעניין
זה, ובחודאי אין לפגוע בקאריירה של
קצין מוכשר ומצליח אם אין לכך נימו-
קים כיבדרי-משקל. אך הציבור זכאי לדר-
וש את העובדות, וגם את המסקנות.

יוסי ינאי

שבוע-האופנה עמד בס

והכישלון, והיה שם הכל

אוף, איזו א

האפנינג במקום אופנה
דוגמניות ודוגמני הצמרת של ישר" הצמרת של ישר" אל בסוף התצוגה, באוסף בגדים מבולבל וללא קו מסוים. בתמונה

האמבטיה הצמודה לו, ונחו להן בשקט — שאיש יפריע להן. מתוך 300 הקניינים להם ציפו, הגיעו לארבעה-עשר, ואף הם לא מהגדולים. וגם אותם קשה להטריח מעצמם מעבר לים, הצטערו על ביזבז והכסף. האופנה הישראלית, אם יש בכלל כזו, היא בפעם המיידע-כמה שהיא מפרגת בשנים רבות

ש הקומות שהוקדשו לשבוע-האופנה, בירושלים, כאלו אורבות לי לקוחות. רובן לבושות במיכנסי ג'ינס דהויים, "בין כה וכה לא נכנס אף אחד", ואחדות עדיין עם ה"רולים" בשיער, ואלה שהיו ממש עייפות מחוסר-הפעילות, תפסו להם את הספה שבחדר, או אפילו את

לא לעניין
הדוגמנית תמי ברעמי פתחה את התצוגה בגדיים מזהב ונועז, שהדהים את הכל, ומעליו מעיל פרווה. אף חברה לייצור בגדיים לא השתתפה בתצוגה, ודגם בודד זה נראה על הבמה כנטע זר.

ה פתיחה הכטיחה גדולות ונצורות.
התצוגה-האופנה שפתחה את שבוע-האופנה, שנערך בשבוע שעבר במלון הילטון בתל-אביב, הדהימה כבר מהרגע הראשון. צדי צרפתי, במאי התצוגה, העלה על המסלול את כל האורך של תמי ברעמי, שדיגמנה בגדיים מזהב, הנועז ביותר שנראה בארץ, שאת מה שהוא מגלה, מנסה פרווה עשירה לכסות. התפאורה היתה מקסימה. תחנת-רכבת עם שאון גלגלי הרכבת וצפירותיה ועם

פרווה
שרית דמיר בבגד ברוקד מזהב, מעוטר בפרוות צו"ב. רק פרווה אחד השתתף בתצוגה.

המלכה
שרית דמיר היתה ה"בולטת ביותר בין הדוגמניות. בתמונה מימין: יושבן בג'ינס, בניגוד לשנה שעברה, שהיתה שנת הג'ינס, רק יצרן ג'ינס בודד השתתף בתצוגה.

עשן הקטר. אחרי תמי עלו כמה דוגמניות מהטובות בארץ, כשהן מרקדות ומפוזות. חניטה צלטנר, מיכל אדר, חווה לוי ואתי זבקי. אחריהן הופיעו כמה דוגמניות פחות מוצלחות ופחות קלילות, והקניינים הזרימו החלו לפסק. הפיהוק של הקניינים הזרים היה הרמז מאפיין של כל שבוע-האופנה. בין פיהוק אחד למישנהו אפשר היה להבחין, בשלר

מן השיעמום

לילבד אופנה

אופנה!

התגלית
ניעה גולן נראית בחליפה נוצצת. נייעה היתה מהדוגמניות שלא השתתפו בתצוגה, אך בלטו, בשבוע-האופנה האחרון.

ליני
הדוגמנית בתיה ישראלי בדגם מיני, זה היה דגם מהבודדים שהמציגים העזו להראות בשבוע-האופנה.

יהיה ישראלי במצב-רוח מרומם, בחדר-ההלבשה, כמה, כשמאחוריהו נראה אוסף הבגדים, שהיה ב. הבגדים השנות לא בלטו בעיצוב חדש ומקורי.

האופנה של פאריס, לונדון, רומא ואפילו ניו-יורק, בעוד העולם כולו חוזר למיני, אפשר היה למצוא רק דגם אחד של מיני בתצוגה המובילה ומעט מאוד דגמי מיני — וזו היתה רק דוגמה אחת.

אחד מבעלי בתי-האופנה, אבנר צנטנר, הסביר את השימום באופנה הישראלית ובשבוע-האופנה: "קניינים מכל העולם באים לחפש קו ישראלי מקורי. במקום זאת הם מוצאים אופנה אירופאית מועתקת, אבל העותקים גרועים, וניכר שמנסים לחד סוך גם בהעתקה. רק מיפעלים בודדים בישראל משתמשים במעצבי-אופנה ישראליים מקוריים, ואלה אכן זוכים להצלחה."

"דגמים מכוערים ומשעממים"

נראה שגם האינפלציה והמצב הכלכלי השפיעו על מה שהמציגים השכיח לו להראות השנה. כימעט בכל הדגמים הורגש החיסכון לא רק בעיצוב, אלא גם בכמויות הבד ובאיכותו.

אולם גם את מה שיש להציג, הפרוות הישראליות, אי-אפשר היה למצוא בשבוע-האופנה. ישראל ידועה בכל רחבי עולם האופנה כמובילה בשטח הפרוות. רק מציג אחד הטריח עצמו לשכור חדר בהילטון ולהשתתף בשבוע-האופנה. היתר ידעו ש"הבל על הסף ועל המאמץ."

אך לא רק המציגים והקניינים הרגיזו את השימום, גם הדוגמניות. היתה זו הפעם הראשונה שהדוגמניות הופיעו כי

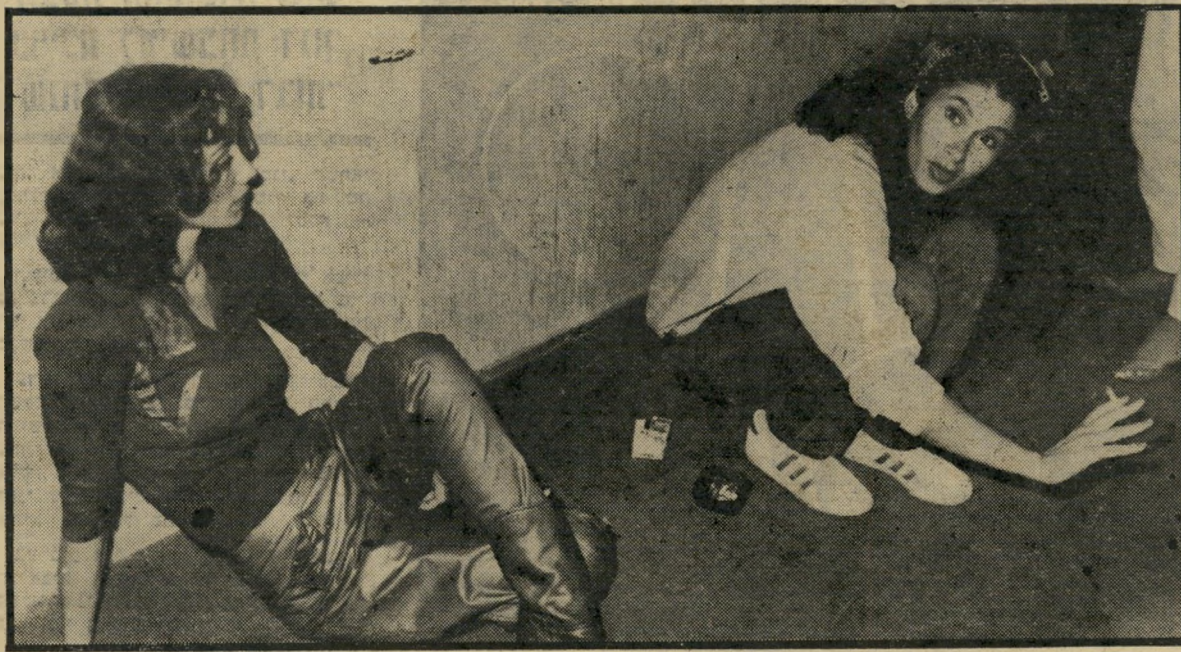

סתם בגדים

קארין דונסקי ומירי אורן בבגדים פשוטים, כשהדגש הוא על העיטורים דווקא. קארין ניסתה לנצל את עליונותה כדוגמנית ותיקה ו"למכור" דגמים אלה. מירי אורן, הצעירה יותר, הלכה בעיקבות מורתה.

וצרפתי גרש אותה בצעקות. סימונה החי ליטה ללגום מכמה בקבוקי וודקה, כדי להתגבר על מצב-הרוח שלה. אבל היו גם שתי נקודות-אור בשבוע-האופנה. התגלית החדשה של שרית דמיר, שחוללה וסופפה על הבמה, והקסימה מיחדש את כל מי שהכיר אותה. שרית הפכה תוך שעות ספורות מלכת שבועי-האופנה, אם כי לא היתה לה כלי-כך ממי לכה. התגלית החדשה היתה בלונדית יפה-פיה, שהכל מנבצאים לה גדולות בשטח הדוגמנות בארץ. אורנה שחר בת ה-18 מיקדה אליה את תשומת-הלב של כל המשועממים והמשועממות בשבוע-האופנה. **נירה גל**

חברות איגוד-מיקצועי. הן דרשו וקיבלו סכומים גבוהים עבור ההשתתפות בשבוע-האופנה, אך, שלא באשמתן, לא יכלו להצדיק את משכורתיהן הגבוהות. פשוט לא היו קניינים שבפניהם יכלו להציג את דגמי המעסיקים שלהם. אולם את הדוגמניות הרגיז עוד דבר. "הדגמים מכוערים ומשעממים" התלוננה קארין דונסקי, הוותיקה, "כשאני לובשת בגד מכוער, אני משחקת ומנסה לשכנע את עצמי כאילו לבשתי את היפה ביותר". השנה אולי הצליחה קארין לשכנע את עצמה, אך לא את הקהל שצפה בה. גם דוגמניות אחרות היו מדוכאות. מוריאל, דוגמנית יפהפיה, מרבה לרקוד על הבמה,

משועממות במיסדרון

במיסדרונות הריקים ובסידור שיערן, רובן הסתובבו בגינס ונעלי-התעמלות, כמה מהן אף תפסו תנומה בחדר-האמבטיה, כדי להעביר את הזמן. בדרך כלל לא הפריע איש למנוחתן.

שתי דוגמניות מסתינות לקנ"ינים, אך לשווא, את רוב זמנו בילו הדוגמניות בעישון סיגריות

"אני לא מביאה קרלה לגבריס!"

מאת שרה דנוך

כפי שסופר לנעמי אדווה

"שה זו מסוכנת! עכשיו, כשי טוביה אושרי עצור ורחמים אהרונ ברה לחוק-לארץ, היא ממלאת את מקומו!"

במילים אלה פנה רביפקד מוקי קנובלר לשופטים, כשעורך-הדין שלי ביקש מבית-המשפט לאפשר לי להשתחרר בערבות. השופטים התחשבו בבקשת המישרה והאריכו את מעצרי.

ישבתי שם 40 יום. חליתי והורדתי 15 קילו ממשקלי. לא ידעתי מה הם רוצים ממני. אני אשה שמגדלת שתי בנות בכוחות עצמי, ונקלעתי למצב זה רק בגלל הקשרים הרומנטיים שלי עם טוביה. כך הסברתי לאנשי-המישרה, אך הם ב"שלהם: "תשפטי איתנו פעולה, ותעני לנו רק על שאלה אחת — ומכאן תלכי ישר הביתה".

השאלה ששאלו אותי היתה פשוטה. "היתה אצלך בבית התכנסות של כמה אנשים", אמרו לי, "ביניהם גנדי, תספרי לנו מה הם עשו אצלך ועל מה דיברו".

אמרתי להם שלא היתה אצלי שום התכנסות. ושוב אמרו לי שאספר את האמת וכי אין מה לפחד מגנדי. הם רצו לשמוע רק עליו.

המשכתי להסביר להם שלא היה דבר

"הבנותי שכל ההאשמות וההתנהגות של המישרה נובעת מהעובדה שאני שייכת למישפח דנוך, שנתקלה איתה רבות"

כוה, אך הם לא הירפו ממני. כשראו שאינם מצליחים לשמוע ממני את מה שרצו, זרקו אותי ל-40 יום לכלא — על לא עוול בכפי.

השופטת חנה אבנאור פסקה שאני אפילו לא צריכה לענות על האשמה שטפלו עלי, וכי אין אפילו ראיות לכאורה שעשויות לקשור אותי לעניין הרצח.

עדיין לא השתחררתי מהמערה ומאיי-השקט שנחתו עלי בתקופה של התחלת המישפט ולפני שזוכיתי. עכשיו אני נמי צאת רוב הזמן עם שתי הבנות שלי — אלקה, בתי מעודד קליפצקי ז"ל, שנרצח לפני עשר שנים, ולי, הבת הקטנה שלי שהיא בתו של טוביה אושרי.

בערבים אני עובדת כפאב שלי, במרכז תל-אביב, ומשתדלת לחיות כמה שיותר בשקט. אני רוצה לגווא אחרי כל מה ש-עבר עלי בתקופה האחרונה.

בעוד כמה ימים ינתן פסקהדין כי מישפט הרצח הכפול הוא אדע טוב יותר

מה קורה ביני לבין טוביה. בכל מיקרה, ומה שלא יהיה — טוביה יישאר תמיד אביה של בתי, לי, ואשאר איתה תמיד בקשר.

עמוס

היה חתיך

נודתי כשכונת שבוי, לפני 32 שנה. כשהייתי בת שש עברה מישפחתי לגור בכרם-התימנים. היינו 13 ילדים — ארבעה בנים ותשע בנות.

אני התחנתי בקיבוץ חקוק, ליד גינוסר, מגיל 9 עד גיל 12. יותר מאוחר עברתי לקיבוץ מצר שליד חדרה.

החזירו אותי הביתה בגיל 16, כדי שאטפל באמי המשותקת. אני הייתי בת-הזקונים, שאר אחייתי נישאו ורק אחותי בתישבע, זו שגשואה היום לרחמים, היתה אז בצבא. אני טיפלתי באמי ולכן לא הלכתי לצבא.

בגיל 18 היכרתי את עודד קליפצקי. הוא היה ימאי לפני שהכרתיו ונפצע ב"תאונת-עבודה באוניה. כאשר קיבל פיצויים לקח את הכסף וירד לאיילת. שם שכר את

שרה עם בנותיה לי ואלקה שינאה שהפכה אהבה

מועדון-הלילה טוף העולם, שהיה שייך קודם לרפי גלסון.

אחרי תקופה קצרה נמאס לעודד באילת והוא חזר לתל-אביב. זה היה בתקופה ש-אחרי מלחמת ששת-הימים. יצאנו עוד תקופה והתחתנו. ירדנו יחד לעבוד באבו-רודס. עודד עבד בקידוח, בחברת נתיבי נפט, ואני עבדתי כחדרנית במגורי-העובדים.

שהינו שנה באבו-רודס וכשחזרנו גולדה בתי — אלקה.

עודד, שהיה טיפוס של הרפתקן ואהב לשנות אווירה, החליט לנסוע לגרמניה,

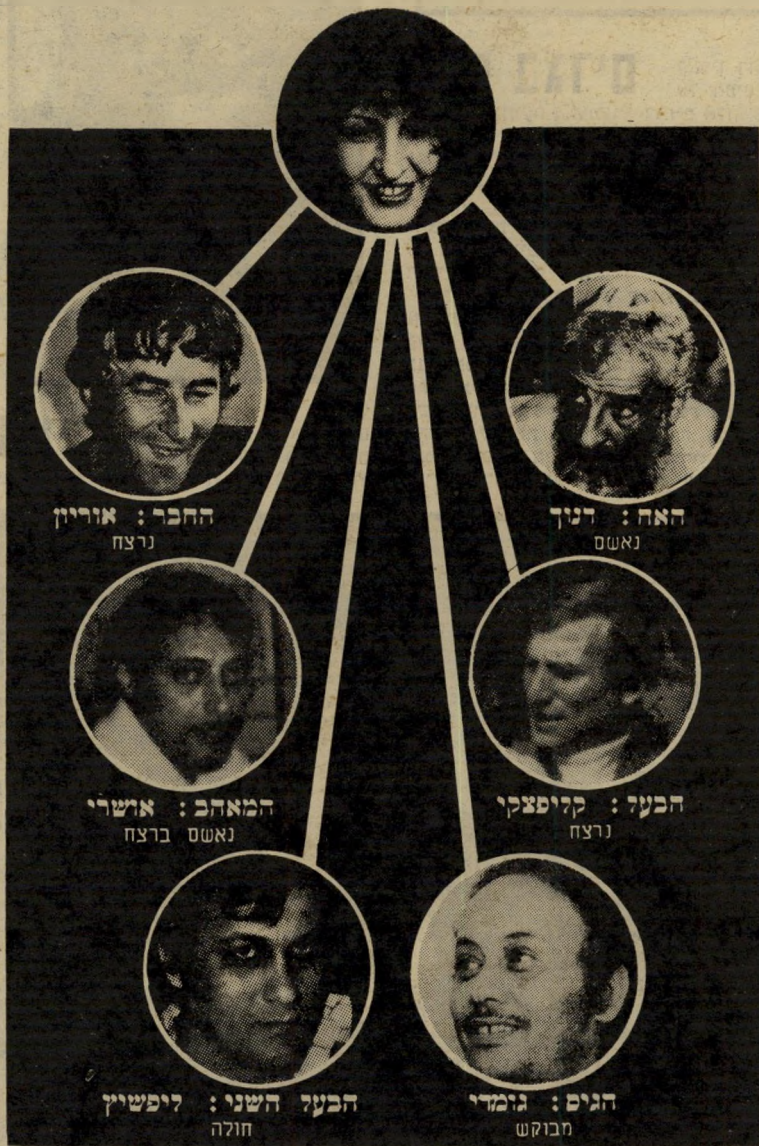
„קינאתי באחותי מרגו, שיש לה שמונה ילדים, באחי ישראל שיש לו שיבעה ילדים ובאחותי בתישבע, לה יש חמישה“

לנסות שם את מזלו. היו לו חברים ב-גרמניה והוא החל לעבוד במועדון-קלפים בפרנקפורט.

נסעתי בעיקבותיו, אך לא הייתי יכולה להיות שם. התגעגעתי לארץ ולמישפחתי, וכעבור שישה חודשים חזרתי לבדי. הוא חזר יותר מאוחר ארצה והבנו שבגלל ניגודי אופי בינינו — אני אהבת חיים שקטים והוא אהב הרפתקות — יותר טוב שנתגרש. אחרי שהתגרשנו גבתי עם אלקה אצל אמי ועבדתי כפקידה בחברת גרונדינג.

באחד הימים טילפנה אלי אמי לעבודה וביקשה שאבוא מייד הביתה. כשבאתי סי-פרה לי כי גודע לה מהחדשות ברדיו, כי ירו בעודד והוא נמצא במצב קשה בבית-החולים איכילוב. נסעתי לשם. הוא היה באמצע ניתוח שארך שמונה שעות, ואחרי-כך נפטר.

האסון השפיע עלי קשה מאוד. אלקה היתה אז תינוקת בת שנתיים וחצי, ולמרות שחתגרשנו נשארתי בידדות עם עודד ו-

הגברים/בחיי שרה: גורל מר

שרה (משמאל) עם דנוך (באמצע), גומדי והאם (מימין)
 „אני לא רוצה שום עסק עם מי שפחת דנוך”

שרה עם גומאדי, אחותה בתי-שבע וידידה
 „חיים שקטים מול הרפתקות”

שרה עם אושרי ובתם לי
 זר-פרחים ענקי

שרה דנוך ובעלה עודד קדיפצקי
 טיפוס של הרפתקן

הבנתי שהוא לא בשבילי, וכשאמרתי לו שאני רוצה להיפרד ממנו, ענה: „בסדר. נפרד בעוד שבועיים, מפני שאני יוצא לשליחות מטעם משרד-הביטחון, שליחות אשר ממנה אולי לא אחזור. אם אחזור, ואם תרצי אותי — טוב! ואם לא — נפרד!”

הסכמתי להישאר איתו עוד שבועיים.

וילה

באקפולקו

ביום בהיר אחד הופיעו במקום עבורי דתי, בגרונדינג כמה אנשי מיסטררה שביקשו כי אבוא איתם לחקירה. הם לא אמרו באיזה עניין.

חקרו אותי על עמוס אוריון. עצרו אותי (המשך בעמוד 42)

אפילו חשבנו בשלב מסויים לשוב ולחיות ביחד.

המשכתי לעבוד בחברת גרונדינג ומי עטתי לצאת מהבית. בפעם הראשונה כשר יצאתי מהבית עם חברה, למיסעדה בכרם-התימנים, פגשתי לראשונה את עמוס אוריון.

התפתחה בינינו שיחה. עמוס היה חתיך ועשה רושם חברותי. התחלנו לצאת ביחד. הוא דיבר תמיד ברצינות וסיפר לי שמוצאו מאיטליה ושהוא יתום שגר אצל מישפחה מאמצת ברמת-ישראל. הוא סיפר שהוא עובד במשרד-הביטחון ושהיה לוחם בקומנדו הימי.

עם הזמן הבחנתי שהוא מתנהג בצורה מוזרה. בכל פעם שבאו חברים או קרובי-מישפחה שרצו את חברתי, התפרץ עליהם, עד שהצליח להרחיק ממני את כולם. אני טיפוס חברתי והמצב הזה הפריע לי מאוד.

היא האשימה אותו באונס כפול ובתקיפה - השופט

אסר עליו להתקרב אליה - ולכן הוא שולח לה

את המיכתב הבא מעל עמודי "העולם הזה"

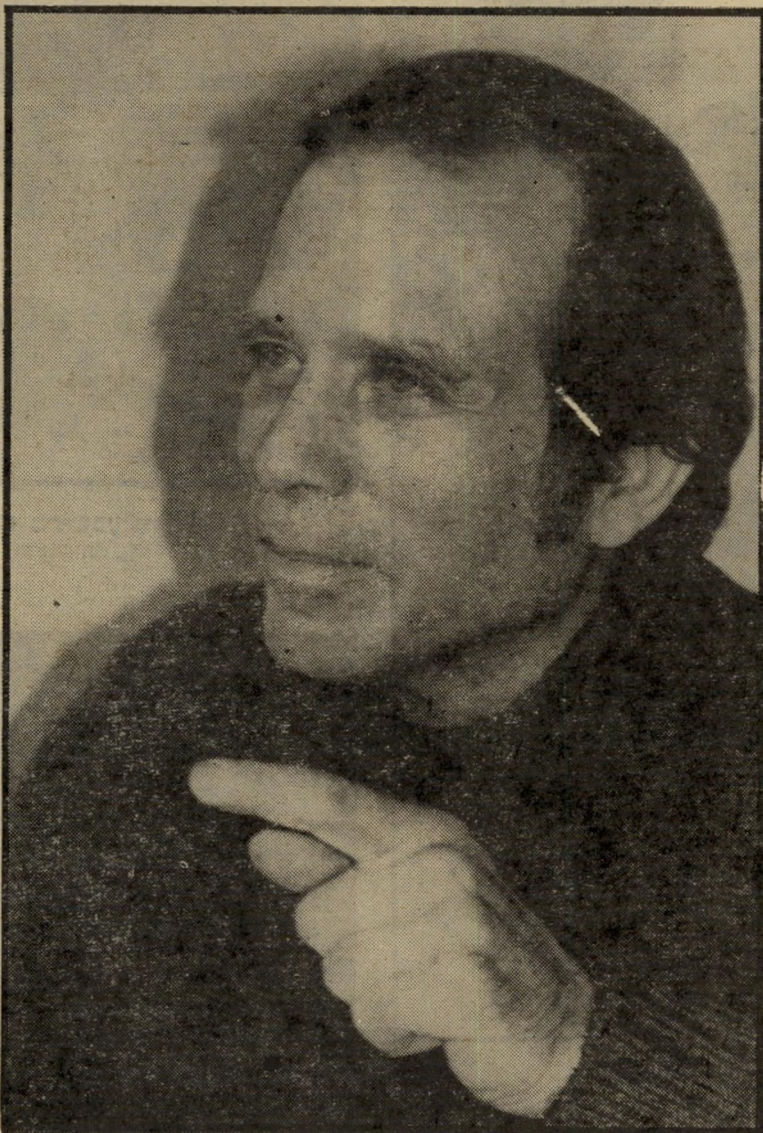
מיכתב אהבה

למתלוננת על אונס

כי היא תהיה חושנית מכיוון שהמין הוא דבר חשוב מאוד עבורי.

פיסת-הנייר הזו נשארה שכוחה ומיורי תמת בארנקי שנתיים ימים - עד שפגשתי בך. כאשר אחותך הכירה בינינו ידעתי כי את ממלאת את כל התכונות החריצוניות שדרשתי מאשת-חלומותי, והייתי סקרן מאוד לגלות את נפשך. לא יכולתי להאמין, אבל כל יום אישר לי שוב ושוב כי את נערת חלומותי מכל הבחינות.

הערצתי את מוחך החריף ואת כושרי ההבעה שלך. התפעלתי מהבנתך בסיפ-רות אנגלית וטעמך באמנות. הערכת את התעניינותך הכנה בחינוך ילדתך, תזונת

פני כעשרה ימים, במוצאי-שבת בחצות, נעצר סטן לאב (44), אזרח אמריקאי ותושב ישראל מזה ארבע שנים, באשמת אונס ותקיפה. איריס (30), מורה לאנגלית וחברתו של סטן מזה כשנתיים, האשימה אותו כי ביום הרביעי באותו שבוע אנס אותה בביתה פעמיים.

סטן שוחרר ממעצרו בעזרת סניגורו, עורך-הדין יהודה וינשטיין. אחרי ארבעה ימי-מעצר, בערבות של עשרת אלפים שקל, בצו בית-המישפט נקבע כי אסור לסטן להתקרב למקום-מגוריה של איריס, או לפנות אליה בכל דרך אישית שהיא.

סטן פנה לכתבת העולם הזה, אילנה

כבר זמן קצר אחרי הכרותנו הייתי מאוהב בך עד מעל לראשי, וידעתי שאין בעולם כל אשה אחרת עבורי

אלון, וביקש להסתייע בשבועון ולשלוח מעל דפיו את רחשי-לבו לאיריס. מכיוון שזוהי הדרך היחידה הפתוחה לפניו אחרי צו בית-המישפט.

איריס יקרה, למרות השבוע הנורא, האחרון, שעבר עלי, אני רוצה שתדעי כי אני אוהב אותך, וכי כל רצוני הוא לשוב לחיות בחברתך. אינני פונה אליך כמו תלמיד-תיכון בבקשת-בוסר, שתתנהגי יפה ואז אסלה לך. לא הייתי מעז לפנות אליך כך. אני מעריך את האינטליגנציה שלך ואת תבונתך, ולא הייתי חושב לרגע לה-עליב אותך בפנייה ילדותית או מתנשאת. כל מה שאני מנסה לעשות, מאז שי עזבת אותי בחודש נובמבר, הוא להסביר לך כמה דברים, ואני בטוח שאת תשי תכנעי ותשובי אלי.

עינים ירוקות רגליים ארוכות

פני שנים קראתי בסיפרו של הנרי מילר, סקסוס, קטע שעשה עלי רו-שם עז. מילר כתב שם כי אם גבר אוהב אשה באופן מוחלט, ומוכן לעשות הכל ולהקריב הכל למען אהבה זו, לא תוכל שום אשה לעמוד לפניו. איריס, את הי אהבה האמיתית שגיליתי בחיי, אני מוכן

בפעם הראשונה נחתי לך להתקרב אליך ולראות עד כמה את זקוקה לאהבה וחוס, וכמה את חוששת מהעתידי

תה והכנה לחיים. וכאשר התקרבתי אליך גיליתי כי את האשה החושנית ביותר שפגשתי מעודי.

כבר זמן קצר אחרי היכרותנו הייתי מאוהב בך עד מעל לראשי, וידעתי שאין עבורי כל אשה אחרת בעולם. לצערי לא חשבת כמוני, וסירבת בכל חוקף לוותר על דירתך ולעבור לגור איתי. רצית לשי מור על הרוחך ועצמאותך בכל מחיר, ואני הסכמתי גם לכך, למרות שהמרחק הגדול בין בתינו גורם לאי-נוחיות רב.

את זקוקה לאהבה וחוס

אשר עזבת אותי אחרי חודשיים ואמרת לי כי אינך יכולה לשאת את הקירבה הנפשית שנוצרה בינינו, וכי היא לוחצת עליך ואת זקוקה לחרות. הייתי אומלל. אבל ידעתי כבר אז שגם את אוהבת אותי, וכי לא תוכלי להינתק ממני בקלות כזו. ואמנם, אחרי זמן קצר שבת לחיות איתי בתנאים הקודמים, היו אלה הימים הנפלאים ביותר בחיי, וכאשר יום אחד ניסחת כמו ידוך את הסכמ-האהבה בינינו, לא היה מאושר ממני. הסכמתי לכל פרט בו, וקיוויתי כי בכך נפתרו בעיותינו.

בחודשים שבאו אחר-כך גיליתי את

המאהב החשוד יודע כי אם יהיו לו כמה דקות לבדו עם האהובת, יוכל לשכנע אותה לחזור אליו, כיוון שזהו האושר המובטח לשניהם. אין אשה שיכולה לעמוד בפני אהבה מוחלטת כמו שלי, אמר.

להקריב הכל למען אהבה זו, ולכן אני חושב כי אוכל להחזירך אלי.

לפני ארבע שנים, אחרי שהתגרשתי מאישה ועליתי לישראל, ישבתי פעם וכתבתי על פיסת-נייר את כל התכונות שאני מצפה למצוא באשה האידיאלית. מאז הייתי ילד קטן ידעתי בדיוק מה אני רוצה. ולכן גם היתה נהירה לי בדיוק האשה אותה אני מחפש. ידעתי שהיא צריכה להיות בגיל שבין 25 ל-35, בגובה בינוני, בעלת שיער חלק וארוך ועיניים כחולות או ירוקות. ידעתי כי

נשית מאוד וחושנית

עיקר היה חשוב לי כי תהיה אינט-ליגנטית, חביבה, בעלת מזג נוח ובעלת יציבות נפשית וריגשית. רציתי כי תאהב ילדים ושתהיה נשית מאוד. והייתי בטוח

שתמסור לך את המיכתב, ואם תרצי לר-
אותני, והדבר אינו מעיק עליך, תומיני
אותי לביתך.

נפגשו כך כמה פעמים, עד שאת
קבעת כי עלינו להיפרד כליל לחר-
דש ימים. ביקשת ממני שלא לטלפן ורא
לכתוב לך במשך חודש שלם. קבענו פגי-
שה לראש-השנה האזרחי, ורק אז נפגש-
נו שנית.

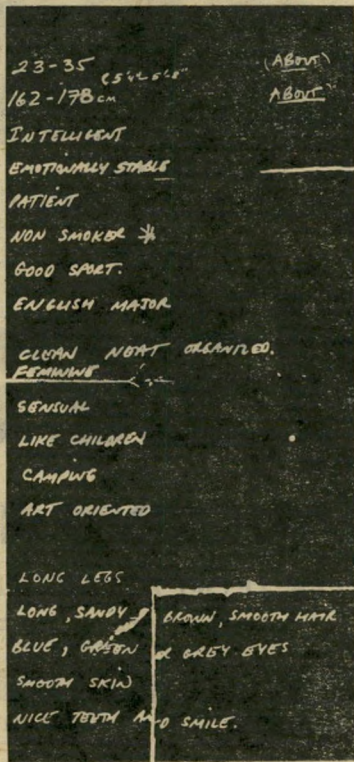
חשבתי באותו חודש ארוך וקשה כי
אולי מוטב לי לוותר עליך, לשכות את
התקופה שבלינו יחד ולנסות למצוא נע-
רה אחרת. אבל ידעתי שאיני יכול לעי-
שות זאת. כל-כך הרבה זוגות בעולם חיים
יחדיו לא אהבה! המון אנשים בורדים
מסתובבים בעולם ומחפשים את האהבה,
ולעיתים נדירות מוצאים אותה. לא את
האהבה הרגעית, הילדותית, אלא את ה-
אהבה האמיתית. האהבה שבין שני בני
אדם הגורמת להפוך את חיייהם לאושר.
המביאה להם את הזוהר והקסם. שרק
בגללם כדאי לחיות. כאשר מוצאים אהבה
כזו, אחרי שנים כה רבות של חיפוש,ם,
אייפשר לוותר עליה.

זאת היא הסיבה שגם עכשיו, אחרי כל
החודשים הקשים שעברו עלי, ואחרי ה-
השפלה והסבל שעברתי בתחנת-המישט
רה, אני עדיין דבק באהבתנו.

כאשר לא הצלחתי להיפגש איתך ולמי-
סור לך את מחשבותי וכיסופי, התחלתי
רודף אחרך. ניסיתי למצוא רגע איתך
בכל הזדמנות, היפגשתי בביתך, בעמוד
תך, וגם בסמינר לשלוות-הנפש שעברת
במלון תל-אביב.

משוחררת ואוהבת

כ אשר באתי לביתך ביום הרביעי
בבוקר, ראיתי כי את מודאגת בגלל
תקלה במכוניתך, והבטחתי לעזור לך ככל
יכולתי. התחננתי לפניך ללכת איתי למיטה.
השתוקקתי כל-כך למגע עורך, לטעם שפי-
תך, וכאשר נעתרת לי לא היה מאושר
ממני. במיטה שבת להיות אותה איריס
שהכרתי. משוחררת ואוהבת. אני יודע כי
גם את נהנית וכי לחשת לי שאת אוהבת

איריס של הנערה המבוקשת
לאהבה, הכין טטן לפני
ארבע שנים. "לא לששן, רגליים ארוכות,
שיער חלק וארוך ועיניים כחולות."

אותי. כאשר יצאת להתרחץ וסירבת לחי-
זור למיטה התחננתי אליך שנית. לא רצתי
תי שהפגישה הנפלאה תסתיים כך. בתיס-
כול ובחוסר-סיפוק, ואמנם את חזרת לי-
מיטה.

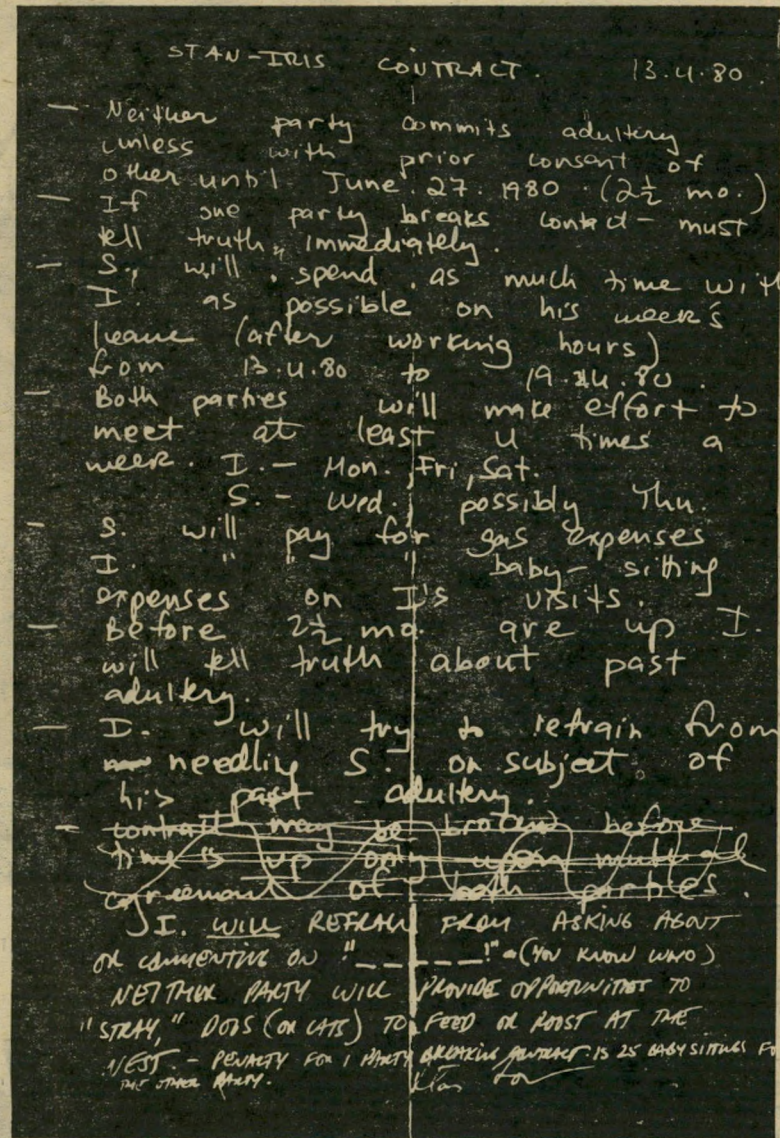
אך גם אחרי אותה פגישה נפלאה סיי-
רבת להיפגש אתי שנית באותו שבוע.

ולהיות פנים-אליפנים איתך, ולהסביר לך
את רגשותי והחלטותי כדי שתחזרי אלי.
אילו הייתי מצליח בכך לא היו הדברים
מתגלגלים לאותו מצב נורא שאליו נקי-
לענו.

הסברת לי את הפרידה ממני ברצונך
העז לחופש, ובכך שאני מהווה איום ל-
חירותך המוחלטת. אבל אני יודע כי היית
נתונה ללחצים נוספים באותה תקופה.
היתה זו הפעם הראשונה שיצאת לשוק-
העבודה ממש. עד אז לימדת בבית-הספר,
ונמצאת בתוך סביבה חברתית אוהדת ו-
מגוננת. כאשר החלטת לעזוב את ההוראה
ולעבוד כמזכירה, לא ידעת כמה החיים
אכזריים הם בחוק. נפגעת עד עומק
נישמתך כאשר הבוס ביקש ממך להכין
עבורו קפה. את לא היית מוכנה לפשרות.
רצית שיעריכו את מוחך והשכלתך, וסיי-
רבת להיכנע. אני מעריץ אותך על אור

איריס האמיתית. בפעם הראשונה נתת לי
להתקרב אליך ולראות עד כמה את זקרי-
קה לאהבה וחום, וכמה את הסרת-ביט-
חון וחוששת מהעתיד.

ניסיתי לעזור לך בכל דרך אפשרית.
שוחחנו שיחות ארוכות על ילדותך ועל
הסבל שנגרם לך כאשר הוריקן התגרש,
ואת חרדתך מחוסר-אהבה. קראנו ביחד
ספרי פסיכולוגיה שהסבירו כי ילדות כי-
שלך עלולה להביא לשינאת האב, וב-
עיקבותיה לשינאת כל הגברים בעולם.
והרצון להתנקם בהם. ניסינו לנתח את
יחסך עם בעלך הקודם ועם יתר הגברים
בחייך, ולראות אם אמנם נרקמה בהם
תבנית אחת. הגענו למסקנה כי כאשר
היית פוגשת גבר שמצא חן בעיניך, היית
מושכת אותו עד שנקשר אליך, ואז היית
מנתקת את היחסים ביניכם, ללא סיבה
טובה.

הסכם אהבה ניסחה איריס עבור השניים. הם מבטיחים לא לבגוד
איש ברעהו במשך תקופה מסוימת. לבלות זמן ממושך
ככל האפשר יחדיו. ואיריס מבטיחה להפסיק לנדנד לסטן על אהבתו הקודמת.

מְצַלֵּבך וכוונתך. אבל את פוטרת מה-
עבודה בגלל חוסר הגמישות שגילית.

סמינר במלון תל-אביב

ה זמר-הביטחון הכלכלי איים עליך.
ולמרות שהצעתי לך כי תלמדי
את ילדי אנגלית, ותעזרי לי בעבודתי
ואני אשלם לך את המשכורת שאת זקרי-
קה לה סירבת לך בתוקף, לא רצית
להיות תלויה בגברי בשום צורה שהיא.
כאשר נפרדת ממני קיוויתי כי המשך
בר יחלוף תוך זמן קצר ותשובי אל-
אלא שהזמן התארך ואת לא חזרת. הפכתי
תי אומלל וחרד. לא יכולתי להתקשר
לביתך מכיוון שאין לך טלפון, ואת אסרת
עלי באיסור חמור לבוא לביתך ללא
קביעה מוקדמת. ואני הייתי זקוק לך כל
כך. עד שמצאתי דרך. הייתי כותב לך
מיכתב ארוך ונוטל אותו עמי. הייתי
מצצל בדלתה של שכנתך, ומבקש ממנה

היה זה בתקופה זו, כאשר התחלתי
להכיר אותך כפי שאיש לא הכירך מעור
לם, שגילית כי חיי נקשרו בחייך, ואם
עד אז אהבתי אותך, אך ניסיתי לשנותך.
והייתי מעביר ביקורת על התנהגותך או
דיעותיך, הרי מרגע זה קיבלתי אותך
כפי שאת. לא רציתי לשעבד אותך, הסי-
כמתי לכבד את חירותך ודעותיך, ולא
לכפות עליך את דעותי.

הבוס ביקש קפה

ה יתה זו הפעם הראשונה בחיי שהסי-
כמתי לזנוח את דיעותי ומחשבותי.
שעימן גדלתי מילדותי, למען יצור אנוש
אחר. רציתי לקבל אותך כפי שאת, על
דאבת ילדותך ומיגרעותיך, ולא לשנותך;
לקבלך באהבה, לא בביקורת ולא בקני-
טרונות. והייתי מוכן לעצב את עצמי לפי
דרישותיך והפצן.
כאשר עזבת אותי שנית, בחודש נור-
במבר 1980, ידעתי שעלי רק למצוא זמן

איריס שאליה מופנה מכתב זה.
העולם הזה אינו מזהה אור-
תה, על פי העיקרון שאין לזהות אשה ה-
מתלוננת על אונס, כדי שלא להרתיע
נשים הנפולות קרבו לאונס מלהתלונן.

אבל אני נמשכתי אליו כמגנט, וחזרתי
לביתך למחרת. את לא היית, אך תברתי,
חוזה, סיפרה לי שבתקופה שבה נפרדנו
היה לך גבר אחר. הייתי מוכרח לברר
זאת איתך, לא יכולתי לחכות. ולכן פרצתי
תי למישרד שבו את עובדת כעת, ובי-
קשתי לדבר איתך. כאשר ברחת מפני
נטלתי את מפתחות ביתך וחזרתי לחכות
לך שם. חשבתי כי כאשר תבואי הביתה,
רגועה, נוכל לברר את הכל וליישר את
ההדורים. לכן גם חיכיתי לך בחדר-השי-
נה, כדי שלא תתקלי בי מייד עם כניסתך
ותיתקפי כעס.

רגועה ושלווה

ה פצצתי בך לקרוא את היומן שכתבתי
תי בזמן שבו הייתי רחוק ממך, אבל
את סירבת, והבטחת להיפגש איתי במוצ-
אי-שבת במסיבת-הסיום של הסמינר בתל-
אביב.

תליתי הרבה תיקוות בפגישה של מוצ-
אי-שבת. ידעתי כי את תהיי רגועה ושל-
ווה.

הערצתי את מוחך החריף ואת כושר ההבעה שלך. התפעלתי מהבנתך בספרות ושעמך באמנות

וזה אחרי הקורס, ואז אוכל לשכנע אותך
באהבתי. אבל הפגישה התארכה, ואני
ישבתי לבדי בחוץ וחיכיתי לך. געועתי
ותיסכולי גברו מדי רגע. וכאשר הבנתי
ששוב לא יעלה בידי לשוחח איתך לבד,
התפרצתי לחדר ונטלתי את מפתחות
ביתך. חיכיתי לך וכאשר נפתחה הדלת
ואת הגעת, לא היית לבדך. נילוו אליך
חמישה שוטרים, שערכו חיפוש על גופי
ועצרו אותי באשמת אונס. הם טענו כי
את האשמת אותי בכך שאנסתי אותך
פעמיים ביום הרביעי בבוקר.

אינני כועס, אני אוהב אותך ויודע כי
גם אוהבת אותי. ואני בטוח שאנו יכיר
לים להיות מאושרים יחדיו. אילו רק נתת
לי להסביר לך פנים-אליפנים את ליבתי!
מכיוון שבית-המישפט אסר עלי להעביר
לך את הגיגי בכל דרך אחרת, נאלצתי
להשתמש לשסיכך בדפי העולם הזה. אל
תכעסי. אנא חזרי אלי!

סמן

בו במקום והאשימו אותי שסייעתי לעמוס אוריון שירה באיש ברינקס — במקום שבו עבד.

אז נודע לי לראשונה, כי לא עבד במישרד-הביטחון אלא בברינקס. המישרת לא האמינה לי שלא ידעתי עליו דבר. כמו כן לא האמינו שלא ידעתי היכן הוא ער בד. או הבנתי שכל ההאשמות וההתנהגות של המישרת נובעות, כנראה, מהעבודה שאני שייכת לה מיספחה דנוך, שנתקלה פעמים רבות עם המישרת. באותו הרגע החלטתי לשנות את שמי ולא לשאת עוד את השם דנוך, שהיא כנראה שם מוכר מדי.

כשהשתחררתי מהמעצר, כעבור חודש, ניסיתי לחזור לעבודה בברינקס, אך הם בישרו לי מייד שאין להם יותר מקום לפקידה. הבנתי שזה בגלל הפירסומים בעיתונים וברדיו.

נסעתי לחיפה. היה לי שם קרוב מיספחה, שהבטיח לסדר לי עבודה במישרד. שיניתי את שמי לשרה דניאל, אבל דבר לא עזר לי. כי נראה שהשם דנוך רשום לי על המצח.

מה קרה בחיפה? כשבאנו לי אותו מישרד ובעל החברה הסתכל עלי — הוצגתי בפניו בשמי החדש — הוא זיהה אותי מייד ואמר לקרוב שלי: "בחייך, אני לא רוצה שום עסק עם מיספחת דנוך!"

חזרתי לתל-אביב ולשם המקורי שלי — דנוך.

הבנתי שלא אוכל להיות תלויה בכל מיני מקומות עבודה, ופתחתי לעצמי מיסעדה בכרם-התימנים, בן מקום שהיה שייך לאחי הצעיר, דודו.

כשניהלתי את המיסעדה היכרתי את משה ליפשיץ, שהפך מאוחר יותר, להיות בעלי השני. למשה, גרוש ואב לבן, היה בית-חרושת למחוכים. הוא היה טיפוס שקט. נישאנו ונסענו לטיול באירופה, כולל סקנדינביה.

משה עבד במיפעל ואני טיפלת בבתי אלקה ובבנו של משה, אלון. החיים נראו לי סוף-סוף שקטים ונעימים, עד שלפתע פתאום חלה משה במחלה קשה ואושפו בבית-חולים למשך חודשיים. אני טיפלת בילדים ונסעתי כל יום לבית-החולים.

מחלתו של משה החמירה. אני התחלתי לעבוד בדיסקוטק וניהלתי שם את הקופה.

היה לי מצב-רוח רע באותם הימים. אני אוהבת מיספחה ענפה ורצינית עוד ילדים. קינאתי באחותי מרגו, שיש לה שמונה ילדים, ור אחי ישראל, שיש לו שיבעה ילדים. לאחותי בת-שבע יש חמישה ילדים. אני ובעלי עברנו יחד טיפול פול אצל הפרופסור תואף, שאמר לי כי אין לי הרבה סיכויים ללדת וכי עלי לעבור ניתוח. סיכויי הר הצלחה בניתוח היו 40 אחוז, ואם לא יצליח — אחיה עקרה.

בשלב זה, כשראינו שלא הולך לנו ביחד, למרות שהיו בינינו יחסים נהדרים, הנמשכים עד עצם היום הזה, החלטנו להתגרש. כמה חודשים קודם לכן נסעתי לטיול בארצות-הברית, כדי לחשוב ולהריר הר מה עלי לעשות. טיילתי מחוץ אל-חוץ והגעתי גם למכסיקו, שם פגשתי את אחותי בת-שבע ואת גיסי רחמים אהרוני. שכרנו וילה באקפולקו ועשינו חיים. אחר-כך, כשחזרתי לארץ, התגרשנו ואני המשכתי לעבוד בדיסקוטק.

מלונות

מפוארים

מזכיה אושרי, שאותו אני מכירה מאז גיל 16, היה בין (המשך בעמוד 44)

הוליווד, אוחו ויוזלה
ארויח, מזחיקים ומשחקים אותה ג'אסון
ה-עסקים לעמך חלק III

סרטי נח מצגים:

סרטם של המפיקים מנחם גולן-יורם גלובוס והבמאי בעז דודון

שפוף נעים

בכיכובם של: יפתח קצור, צחי נוי, יונתן סגל
דבורה קידר, מנשה ורשבסקי, רחל שטיינר, אורנה דגן, אריאלה רכינוביץ'

מפיקים: מנחם גולן - יורם גלובוס; במאי: בעז דודון; תסריט: אלי תבור - בעז דודון
צלם ראשי: אמנון סלומון; מפיק בפועל: דן דימבורט

להנאה מושלמת יחולק שי-סבון

בכורה עולמית בעת ובעונה אחת:

ירושלים "רון"	חיפה "רון"
חולון "רינה"	רמת-גן "אורדע"
בת-ים "אורנים"	הרצליה "דגניה"
נתניה "אסתר"	

שחר
במים א'-ה': 9.30, 7.15, 4.30
ימי ששי: 2 אחו"צ, 9.45 בערב, 12 הצות.
יום שבת 3 הצגות: 11.45, 9.30, 7.15.

למבוגרים בלבד

פסיקול הסרט מעל תקליטי C.B.S

מכירת כרטיסים מוקדמת בכל המשרדים ובקופות

מדריך הטנים דויד גפן טוען:

"בנה של דליה מזור הוא גם בני

ואני רוצה לראות אותו!"

שרנית מזור
המישפט בעיצומו

מדריך טנים במקצועו. דויד התאהב בה כפי שרק בחור צעיר מסוגל להתאהב. דויד הוא צעיר אימפולסיבי ורגשני. הוא חינך נמרצות אחרי דליה, שהייתה חניכה שלו בלימודי הטנים, וכלל לא היה איכפת לו שדליה נשואה. ההתמדה של דויד נשאה פירות. בין השניים התפתח רומן ממושך. דויד הצליח להעניק לדליה את כל החום לו הייתה זקוקה בתקופה קשה זו של חייה, מה שבעלה אריה, הטיפוס המחושב והסגור, לא הצליח. כשהגיע הרומן בין דליה ודויד לשיאו, התחנן דויד בפני דליה להתגרש מאריה ולהישא לו. שיקוליה של דליה בבקשתה מאריה לגירושין היו מנותקים לגמרי מפרשת האהבים שלה עם דויד. דליה ידעה להבחין תמיד בין שני הגברים שהיו באותה עת בחייה ובעיקר להכיר בחסרונותיו של דויד.

כשלב מסויים הפך דויד למסוכן עבור דליה. הצעיר הגאה באהבתו לשדרנית הטלוויזיה המפורסמת לא יכול היה שלא "לספר לחברה" על הצלחתו. השמועה על הרומן בין דליה ודויד פשטה בכל הארץ. דויד היה זה שדאג ללבנות את השמועה. יתכן והוא עשה זאת כדי להעמיד את דליה בפני עובדה. סביר להניח שהוא פשוט לא מוכן היה להתגבר על יצרו וה"השוויץ" בי אהבה שלו.

אריה, בעלה של דליה ידע על יחסי הידידות בין אשתו לבין מדריך לטנים, ולא ראה בהם כל פגיעה בחי

מ שך שנים רבות הייתה דליה מזור קריינית הטל-וויזיה הפופולארית ביותר בישראל. בחודשים האחרונים דליה היא לא רק הפופולארית ביותר, אלא גם המועסקת ביותר בטלוויזיה. ארבע חמש פעמים בשבוע אפשר לראות את דליה על המסך-הקטן. יום אחד היא מופיעה כמגישת מבט, ביום האחר כמגישת מהדורת החדשות המסכמת. למחרת כקריינית צרף ואחת לשבוע כמגישה לקראת שידור. כל יום עבודה הוא עבור דליה מיבצע שלם. היא צריכה להשאיר את בנה איתי אצל הוריה, המתגוררים ברמת-גן, לנסוע לירושלים, לחזור בשעת לילה מאוחרת לרמת-גן, ולקום למחרת בבוקר כשהיא רעננה ליום עבודה נוסף.

למרות הקשיים התחננה דליה בפני מנהלי הטלוויזיה לתת לה עוד ועוד עבודה. במצבה הנוכחי, כל שעת שידורים היא עבודה בריחה מהמציאות הקשה ומהתי-וודדות עם המכות שנחתו עליה בתקופה האחרונה.

לרוץ לספר

לחברה

ה כל החל לפני כמה חודשים כשדליה החליטה להתגרש מבעלה, איש העסקים אריה לוי. דליה ואריה עברו כמה חוויות קשות ביחד, מותה הטראגי של

מה קרה ליד ביתה של דליה?

דויד סירב לשמוע על פירוד. הוא היה מתקשר בכל שעות היום הלילה לדירת הוריה של דליה ומנהל איתה שיחות ארוכות. שגיאתה של דליה הייתה שבאותו שלב היא ניסתה להקל את הפרידה על דויד. היא המשיכה לענות על הטלפונים שלו, ואף נפגשה איתו כמה פעמים, "להסביר לו מדוע מוכרחים להיפרד."

לנצל

את הבן

דויד הוא מאתם אנשים שאינם מסוגלים לקבל "לא" כתשובה. הוא המשיך להציק לדליה, היה אורב לה ליד בית הוריה. שעות ארוכות היה דויד ממתין על הדשא שבחוויה של מישפחת מזור בשיכון הוותיקים ברמת-גן, עד שדליה תשוב מעבודתה בירושלים. באותה תקופה אמרה דליה לידדותיה: "אני לא יודעת מה לעשות עם דויד. הבחור הזה מטורף אחרי. הוא מסוגל לעשות שטיות. הוא אמר לה שהחיים שלו אינם חיים בלעדי. דויד הוא לא בחור בריא. הוא מסוגל להרוג אותי ולהתאבד. אני פשוט חוששת לחיי."

דויד אמנם איים על דליה, אך לא הראה סימני אלימות. הייתה לו עוד תיקוה, שדליה היגנה אותה, שיום אחד היא תתגבר על צו השכל ותלך אחרי ליבה, ותחזור אליו.

אולם לפני כמה שבועות הבין דויד שהקרב שלו אבוד. דליה החליטה שלא לענות על שיחות הטלפון שלו ולהתעלם ממנו בכל פעם שהוא ממתין לה בפתח בית הוריה. אז הגיע דויד עם דרישות חדשות. הוא טען שהוא רוצה לראות את בנו איתי. דליה דחתה בתוקף דרישות אלה. היא אמרה לדויד, בפעם המי יודע כמה, שאין הוא אבי בנה וביקשה ממנו לצאת מחייה.

יתכן ודויד שיכנע עצמו שהוא אביו של איתי, ויתכן ודרישתו לראות את איתי הייתה לדעתו הדרך לחזור לחייה של דליה. כך או אחרת דויד חידש את נסיונותיו להיפגש עם דליה, במרץ רב יותר מאשר בעבר, כשהוא משתמש באבהות שלו כביכול, על בנה.

אריה לוי ודויד, שהיו עד לפני כמה חודשים יריבים, מצאו עצמם לפתע בחזית אחת, שניהם טענו שאיתי בן השנה וחצי אינו בנו של אריה, אלא בנו של דויד. אריה עשה זאת כדי להרוויח כסף במישפט הגירושין שלו ודויד כדי לנסות לזכות בדרך זו מחדש בדליה. אריה אף הציע לדויד לממן לו עורך-דין שיגיש בשמו תביעת אבהות על איתי.

לפני כשבוע עשה דויד צעד נואש. נראה ששחקן הטנים המעולה החטיא חפסעם את הכדור שלו. עתה ברור לגמרי שדויד אף פעם לא יצליח לזכות בדליה. בסך הכל הוא גרם סבל נוסף לאישה שהוא אוהב ושהוא טוען שהיא אם בנו, סבל ופחדים מיותרים לגמרי כשמדובר בדליה מזור שמכות האויב רודפות אותה כקצב מהיר מדי בשנים האחרונות.

הנישואין שלו. אולם כשדויד החל להפיץ שמועות כאילו בנה של דליה, איתי, הוא לאמיתו של דבר בנו שלו, ולא בנו של אריה, החל אריה להיות מודאג. כשביקשה דליה מאריה להתגרש הוא החליט לנצל את טיפשותו של מאהבה של אשתו. אריה אימץ לעצמו את הגירסה של דויד וטען שאיתי אינו בנו. הוא איים על דליה לפוצץ את הפרשה, אם היא לא תסכים לתנאים הכספיים שהוא מציע בהסכם הגירושין.

היתה זו חטיה ברורה. אולם דליה החליטה שלא להיכנע. היא המשיכה לטעון בעקשנות שהסיפור כאילו איתי הוא בנו של דויד מצדן המאבצע ועמדה על

מאהב גפן

הכדור החטיא

זכותה שלא להעשק על-ידי אריה, רק משום שמאהב צעיר ממציא שמועות.

בעוד המישפטים בבית-הדין הרבני בין דליה לאריה נמשכים, החליטה דליה לנתק את קשריה עם דויד. היה זה צעד קשה עכורה. דויד הצליח להחזיר תוכן רב וחמימות לחייה של השדרנית — חמימות לה היא הייתה זקוקה בתקופה הקשה של המילחמה על זכויותיה ועל שמו של בנה. אולם דליה הבינה שהילדותיות שבדויד לא תאפשר לה, אף פעם, להיות מאושרת איתו וכי יצר ההתפארות שלו, וסיפוריו על כך שאיתי הוא בנו שלו, מוזיקים לה ביותר.

בתם הבכורה שלי, הותיר בליבה של דליה צלקות. לדליה היה ברור שגרושיה מאריה יהיו נקיים, כמו גירושיים של שני מבוגרים ואינטיליגנטים, אבל הפרשה הפכה במהירות לפרשה מוזהמת של נסיונות סחיטת כספים ורכילות מרושעות.

את אריה, מהנדס אלקטרוניקה הכירה דליה במסיבה. או סיפרה דליה: "זו לא הייתה אהבה-מבטראשון, אותה אהבה סוערת שנדלקת במבט-עין, כפי שחלמתי עליה. אבל אני בחורה העובדת על רגשות. קצת תלושה באוויר. אריה היה קר ושכלתני, הרגשתי שזה מה שאני צריכה בחיים. אחרי שלושה שבועות מהיום שהכרתי אותו ידעתי שזה הגבר שאני אתחנן איתו."

הארץ כולה ליוותה את דליה לחופה. אמנם, היו רבים שנעלבו כאשר הדיירת שלהם, מהמקלטה-הקטן, גישאת, בלעדיתם, אך גם רבים מידידי הווג לא הוזמנו. הייתה זו תחונה צנועה, שאליה באו רק קרובי-מישפחה וידידים ותיקים. מאוחר יותר נערכה מסיבה, במידה רבה למורת רוחה של דליה, במלון פאן אמריקן בבתיים. אך המסיבה הייתה כורה המציאות, בגלל ידידיהם הרבים של ההורים. בני-הזוג ניצלו את ההזדמנות והזמינו למלון את ידידיהם שלהם, חבריו של אריה, ועמיתיה-לעבודה של דליה. עד שפגשה באריה, ומאז הפכה למפורסמת, היו לדליה בעיות רבות עם המין האחר. סיפרה או דליה: "הגברים הפכו אז לבעיה. יש גברים שאוהבים לצאת עם בחורה מפורסמת, רק כדי שיוכלו להגיד אחר כך, יצאת עם זאת וזאת."

אבל מהר מאוד למדתי להבחין ביניהם. לפעמים היו גם חברים שאמרו לי: 'היזהרי מזה וזה, הוא אוהב לצאת עם בחורות רק בשביל הראווה' אבל בדרך כלל אני שומרת על חוג-הידידים שלי עוד מהתקופה שלפני הטלוויזיה."

כאשר נולדה שלי, הרקיע אושרם של השניים שחקים. הבת הייתה עבורם עולם ומלואו. הם עשו הכל על-מנת לפנק, לבלות במחיצתה כל רגע פנוי, כשרק חובותיהם של אריה בעבודתו ושל דליה בטלוויזיה, מרחיקות אותם מעליה, לתקופות קצרות, ולעולם לא ביחד. בהיותה בת שנה וחודשיים, הרגישה שלי ברע, איבדה את הכרתה, והובהלה על-ידי דליה לבית-החולים. אבחנת הרופאים שבדקו את שלי הייתה מהירה: שלי סובלת מדלקת-ריאות חריפה ונטולת כושר-שימה עצמי. ארבעה חודשים אחרי ששלי נכנסה לבית-החולים היא נפטרה. דליה, שניצבה ליד מיטת-בתה שעות ארוכות מדי יום, במשך כל ארבעת החודשים, נשברה. היא ושלי נלחמו יחד. שלי הפסידה במערכה נגד הגורל, והותירה את אמה לבד.

באותם רגעים חשה דליה כי היא לבד. הוריה היו לצידה. מחלתה, ואחרי-כך מותה של שלי, וצערן של בתם הפחיתו משנות חייהם. גם אריה התנהג כשורה, אבל ידידות של דליה טענו אחרי-כך: "היה בו משהו זר ומזור. הוא ככה והצטער, אבל היה בו משהו קר."

עוד לפני הגירושין הכירה דליה בחור צעיר ממנה בחמש שנים דויד גפן, עולה מדרום-אפריקה וי

הילד האוטיסטי עופר אביגדורי
סיום טרגי

תיסמונת אביגדורי

יוסף ברניצקי את נכדו האר-
טיסט עופר אביגדורי והתאבד. ה-
ילד, שגדל בחיק מישפחה אהבת,
לא דיבר עם איש. הוא היה מכוונס
בעצמו, סגור בעולמו הפרטי וה-
מיסתורי, תלוי בסיוע מצד הוריו
בכל פעולותיו היומיומיות. ההורים,
ליאורה ובוועז, ליוו את ילדם לכל
מקום, מבלי שהסירו עיניהם ממנו
אפילו לרגע.

פחד העתיד

כילדים הרובאים והיועצים הפסי-
כולוגים שעמם דנו ההורים
בגורל בנם יעצו לשלוח אותו
למוסד, אלא שהמוסדות שנבדקו
עלידי ליאורה ובוועז לא הניחו
את דעתם. הם ידעו כי ילדים אר-
טיסטים שנלחמים למוסדות פסיכ-
אטרים או למוסדות לטיפול ב-
מפגרים, למרות שהם נזקקים למור-
סדות מיוחדים לטיפול באוטיס-
טים, הנבדלים מבחינה רפואית ו-
טיפולית מחוליי-נפש וממפגרים.

מוסד כזה אינו קיים בישראל.
עופר קיבל תרופות מרגיעות,
כדי שיהיה קל יותר להשיג עליו.
ונשאר בחיק המישפחה עד יומ
האחרון. הסבא ברניצקי, שבשנוי
תיו האחרונות התמסר כל-כולו ל-
נכד האומלל, חשש כנראה מן ה-
עתיד. הוא פחד שאחרי מותו יפול
נטל הטיפול היומיומי בעופר על
שכם הוריו, ליאורה ובוועז, ויותר
מכך חשש לגורלו של עופר ב-
שנים שלאחר מכן. כאשר ההורים
עצמם יודקנו ולא יהיה מי שיטפל
בעופר וישגיח עליו — יום יום,
שעה שעה.

כאשר נתגלו גופות הנכד וה-
סב, בחורש שעל הכרמל, נחשף

חית את פניה ולוהמם. עד שנאלצו
לגלח את שיער ראשה. הדבר אף
צויין בחיק הרפואי שלה — וכי-
הדגשה — אך לא פורסם ברבים,
כיוון שמשרד הבריאות אסר על
העובדים לדבר.
כל הפרטים שפורסמו —
לדברי האב היתה הולכת על קצות
אצבעותיה, כשגופה נוטה קדימה
— לא סיעו למחפשים ואף חיבלו
בויהוי הנערה. גם התצלום שפורסם
לא דמה כלל לשלומית האמיתית.
כפי שהכירוה עובדי איתנים בימים
האחרונים לשהותה במוסד.

קצין מישפחה, שרואין בערב
שבת בתוכנית הטלוויזיה השבוע
— יוחן אירועים, השמיע אמנם
תיקוה עמומה שהנערה תתגלה.
אך הודה כי מיבצע החיפושים
הסתיים, הוא העלה אפשרות, שה-
נערה מוחזקת על-ידי מישפחה או
מישהם, אך מדבריו היה ברור כי
בידי המישפחה אין עתה שום נתור
נים או חוט-מקשר, העשויים להור-
ביל לפיתרון התעלומה.

עד כמה שהדבר יישמע מוזר,
אפילו אביה של שלומית אינו תובע
את המשך החיפושים. האב, עורך-
דין מבורג מחיפה, הקפיד מן הרגע
הראשון לשמור על עילום שמו,
לבל תחשף זהות מישפחתו. אפילו
האנשים הקרובים לו והמקיימים
עימו מגע יום-יומי כולל שכנים
ועובדי המישרד שלו — אינם יוד-
עים כי הוא אבי הנערה.

היחידים המגלים עדיין עניין
בפרשה הן אותן המישפחות שמי-
שהו מבניהן או בנותיהן לוקה ב-
מחלה המיסתורית. בישראל מצויים
עתה כאלף אוטיסטים, וכל ידיעה
או פרט הקשורים באחד מהם מקי-
פיצה ציבור של כמה אלפי ישראל-
לים מודאגים ומרוטי-עצבים, שפחד
ויאוש מקננים בליבם בלנים רבות,
לפני כשנה קטל הסב האוהב

ברמה ראתה אשת-שוטר
נערה נאה, ששערה גולש
על כתפיה, מסתובבת ליד אחד
הקיוסקים. היא דמתה לשלומית,
הנערה האוטיסטית שנעלמה כמה
ימים קודם לכן מבית-החולים
איתנים שבהרי ירושלים, כפי ש-
תוארה בכלי-התיקשות.
אשת-השוטר מיהרה אל הטלפון
ומסרה פרטים. התיאור הועבר אל
מוקד החיפושים ונבדק. עד מהרה
התברר, כי בעל הקיוסק זיהה את
הנערה כתושבת המקום, אך במטה
החיפושים הוחלט להמשיך ולתפש
בסביבה, כדי שלא להזניח אפילו
חוט אחד העשוי להוביל את שלו-
מית.

מאז חלפו כחודשיים. מיבצע ה-
חיפושים הופסק. עירנות הציבור
שככה ואלפי הנערים והנערות, ש-
סיעו בידי המישפחה בחיפושים
חורו לבתיהם (העונס הזה 2261).
שלומית לא נמצאה עד עצם היום
הזה, אך פרשת היעלמותה ירדה
כניתיים מסדר-היום.

הסוד שנקבר בתיק הרפואי

איש מכין אותם מאות ואלפים
שנרתמו למיבצע-ההצלה של
הנערה שאבדה לא ידע, כי התיאור
של שלומית, כפי שפורסם בכלי-
התיקשות, היה כוזב ומטעה. למר-
בה הצער לא היתה הנערה יתור
מראה ובעלת שיער גולש, כבעבר.
בעת שנעלמה היתה בעלת ראש
מגולח ופנים שהושחתו וזוהמו.
כימעט עד לבלי הכר, אפילו השוט-
רים עצמם לא ידעו את שיעד קומץ
המטפלים מאיתנים: כמה ימים
לפני שנעלמה — אולי נחטפה? —
חלה הידרדרות במצבה של שלר
מית בת ה-18: היא החלה להש-

אני לא קללה

(המשך מעמוד 43)
המבקרים בדיסקוטק. מעולם קודם
לכן לא היה בנינו קשר כלשהו.
פגשתי אותו במסיבות מישפחתיות
ובאירועים שונים. הוא חבר של
אחי ישראל ושל גיסי רחמים. אך
אני מעולם לא חיבבתי אותו. זה
היה הדדי. גם הוא לא חיבב אותי.
הפגין כלפי אדישות ותמיד כשנפי-
גשנו היה בנינו קצר.

טוביה היה עוקץ אותי ואני היי-
תי עונה לו, עד שלפעמים היה
מתפתח ריב קולני. המצב הגיע
לכך, שאם טוביה היה במקום מסו-
יים אני הייתי קמה ומסתלקת משם.
באחד הערבים נסעתי לחגיגת
בר-מיצווה בטבריה. היו שם קרובי
מישפחה שלי וחברים. גם טוביה
היה שם ושוב, כדרכו, התגרה בי.
אלא שהפעם נעלבתי והתחלתי לב-
כות. כולם אמרו לי: "הפעם הגר-
זמת! מה אתה רוצה ממנה?!"
טוביה התנצל בפני.

למחרת הגיע אלי לדיסקוטק נער-
שליח עם זר-פרחים ענקי. אחרי
הזר הגיע טוביה, מחייך. הודיתי
לו, ומאז אותו ערב התחיל לבוא
אלי למועדון באופן קבוע. השיגאה
שבנינו הפכה לאהבה. הוא לקח
אותי למיסעדות יקרות ולבתי-מלון
מפוארים. טיילנו הרבה.

אחרי כמה שבועות התברר לי
שאני בהריון. מצד אחד שמחתי
שיהיה לי עוד ילד, אחרי כל הטי-
פולים שעברתי; אך מצד שני דאג-
תי: מה יגידו בני מישפחתי? ואני
גם מכירה את מישפחתי של טר-
ביה, לכן דאגתי מה יהיה. מה ש-
התחיל כרומו חולף הפך לקשר
חזק יותר. המייעצתי עם טוביה
והחלטנו שאסע לארצות-הברית,
אלד שם ואחזור ארצה אחרי הלי-
דה. נסעתי לגניוויק וטוביה בא
ארבעה ימים אחרי, שהה איתי
שלושה חודשים וחזר ארצה.

היה לי משעמם בניוויק, וע-
ברתי לגור בלוס-אנג'לס. שכרתי
שם וילה מפוארת וריהטתי אותה
בסיגנון עתיק. דיברתי עם טוביה
בטלפון לארץ שלוש פעמים בכל
יום וביקשתי אותו לבוא, אך הוא
לא היה יכול לבוא. מכיוון שהיה
לו צו עיכוב יציאה מהארץ.
כאשר ילדתי הייתי לבד.

עניין של גורל

עבור שלושה חודשים בא
טוביה והחזיר אותי ארצה. בי-
ארץ סידרנו מייד את הפרוצדורה
שבה הוא הכיר באבהו על לי
— הבת שלו שלי. שכרתי דירה
ברמת-אביב ועברתי לגור בה עם
שתי בנותי, אלקה ולי.
באחד הימים קיבלתי שיחת טל-
פון מטוביה, מחוץ-לארץ. בכלל
לא ידעתי שהוא נסע, אבל זה היה
כך תמידי. הוא אף פעם לא הודיע
לי מתי הוא נוסע או מתי הוא חזר
זר. זה קרה כימעט בכל חודש.
פתאום נודע לי, מחברה שטיל-
פנה אלי, שטוביה ואשתו יוכבד
נעצרו בעניין הרצח של עזר כהן
ועמוס איריין.

הופתעתי, לא ידעתי שטוביה
חזר ארצה ובטח שלא ידעתי שהוא
נמצא עם אשתו. התהלכתי כסהרר-
רית. לא הבנתי מה קורה. אצלנו
בשכונה התהלכו כל מיני שמועות,
ולא הבנתי כלום. עד שעצרו אותי,
כעבור חודש וחצי, והתמונה הת-
חילה איכשהו להתבהר.

במישטרה סיפרו לי כל מיני דב-
רים ורצו ככוח לעשות ממני מא-
פיונית. ואני הסברתי להם שב-
סדיהכל אני אשה ואמא, כמו כולן,
ואם אני קשורה בגבר שעשו ממני
ראש הפשע המאורגן בארץ —
אני לא מבינה בזה כלום ואני חר-
שבת שבילמתי מחיר יקר כאשר
ישבתי סתם 40 יום בבית-הסוהר.
גם הדביקו לי שם של פאם
פאטאל ואמרים עלי, שכל מי שחי
איתי קורה לו אסון.
אני חושבת שכל זה עניין של
צירוף מקרים או פשוט יותר, עני-
יין של גורל.

ליצחק הדני

במלאת לך שבעים
כה-ל-חי

וזר ברכות
לפתיחת
תערוכת ציורך

חתיך ונכדיך
אישתך, ילדיך,

רחובות, 14.2.81

שיטות גניזי העתיד
ספר על ספרהולוגיה
(כל אדם ומיפטר מולו)
סך של 81 שקל.
"ספר על הטמון
בספר הקפה"
סך של: 75 שקל
קלפים עם הסברים בעברית
סך של: 30 שקל.
גל, אור, ת.ד. 37612, תל-אביב,
מיקוד 37680, טל. 229862-03.

מחנה שלי

לימים טובים יותר!

תן טרמפ לחייל

מפגרת אירים ליבוביץ
חידת העתיד

מישפחות הילדים האוטיסטים הפכו קורבנות המחלה, והן חיות בפחד מתמיד * בהיעדר מוסדות מתאימים מטלטלים ילדים חולים למוסד - ובחזרה

מחדל רפואי-חברתי חמור, המאמלל לפחות אלף מישפחות בישראל. תיסמונת אביגדורי היתה אמורה לערוך את המיסד הרפואי לפעור לה דחופה, ואכן מישרד-הבריאות מיהר להבטיח בזמנו להקים כפר מיוחד לילדים אוטיסטים בשער-מנשה.

אלף חולים * מחפשים טיפול

„במישרד-הבריאות מתגבשת הצעה להפנותם למוסדות לחולים כרוניים, מגלה הד"ר פילוסוף, „מכריז וזן שרואים אותם כמתאימים לשיבוץ במוסדות אלה.“ אלא שהחורים חוששים מתוכנית זו. מה העתיד שציפה לשלומית? הם שואלים. מי היה עשוי לדאוג לה כשהוריה המבוגרים יודקו? כלום היו שני אחיה הצעירים מוכנים ליטול על עצמם את עול הטיפול ואת האחריות למימונו? כל השאלות הללו מצפות לתשובות. בהיעדר תשובות הן מהוות חלק מתיסמונת אביגדורי.

מרעני הרופאה לא פיצחו זעדין את חידת האוטיסם והדבר מקשה על הטיפול באוטיסטים. „אסכולה חדשה בפסיכיאטריה“, אומרת הד"ר אלישבע פילוסוף, פסיכיאטרית המטפלת בבעיית ה-אוטיסטים במישרד-הבריאות, „קבעת שיש לנוח את הטיפול באמצעות תרופות ולהניג תחתיו טיפול חברתי.“

חברות * מילדות
אירים ליבוביץ סובלת מפני גור שיכלי ומניוון גופני. הרי

גישה זו מאפשרת למישרד-הבריאות להתנער מהטיפול באוטיסטים ולהעבירו לידי מישרד-הרווחה. אלא שאנשי הרווחה אינם ששים לקבל על עצמם את הנטל. בגישה שנערכה לפני חודשיים בין נציגי החורים המאוגדים באגודה

לו נוח לכפות על מישרד-הבריאות, בעזרת בג"ץ, את אישפוזיה של בתו החולה באיטניס — מוסד ממי לכתי, אם כי רחוק מחיפה. סבתה של שלומית נהגה לבקרה באיטניס לעיתים-קרובות. אולם ה-אב ביקר במקום בפעם האחרונה לפני שנתיים. יתכן שכאן טמון ה-הסבר לעובדה המתמיהה, שמיבצע החיפוש הגדול התבסס על תי-אור מוטעה של הנערה האבודה. שכן התיאור של הנעדרת נמסר מפי אביה והלה, או שלא ידע כלל שהתיאור שבפיו מתבסס על המראה מן העבר, שהיה ואיננו עוד, או שהעדיף לזכור את המראה היפה תוך דחיקת המראה העכשווי, ש-פרטים עליו גובנו לאוזניו. אפשרות אחרת: המתח המתמיד והצער המלווה בחוסר-אונים, ש-התווספו לתסביך-של-בושה, שדחף להסוות את „הכתם“ שדבק במיש-פחה, הובילו את האב האומלל להטעות את המחפשים; או לא להפנות את תשומת-ליבם לעובדה החשובה. תיסמונת אביגדורי הייבת להזיז עיק את הרשויות הממלכתיות — בראש ובראשונה את מישרד-הבריאות והרווחה — לפעולה נועזת, להצלת האוטיסטים ובני-מישפח-ותיהם. סופו העצוב של עופר, טיבלה המתמשך של אירים, וגורלה אפוף המיסתורין של שלומית חייבים לשמש אות-קריאה: הצילו! **גילה רזין**

מיקה את הסתגרותה ולא יצאה ממשבר הקליטה — עד שנאלצו להחזירה הביתה.

המראה * היפה

ש לומית, לעומת זאת, נשלחה כבר בגיל רך למוסד — ה-מרכז למען הילד בירושלים. אך כשבגרה נאלצו הוריה להוציאה משם. פקיד מישרד-הבריאות חיפשו מוסד קרוב יותר לחיפה ומתאים יותר לאוטיסט בוגר. הם המליצו על אילנות, מוסד פרטי סמוך ל-פרדס-חנה. הפקידים במישרד-הבריאות הניחו, כמובן מאליו, שהרי ריה של שלומית, שהינם אנשים מבוססים מבחינה כלכלית, יסכימו להשתתף בהוצאות האישפוז ב-מוסד פרטי. לכן הופתעו מסירובו של האב.

הם הופתעו שוב, כשגילו ש-מניעי הסירוב של האב האמיד אינם קשורים בנטל הכספי הצפוי או ברמתו של המוסד המוצע. לאב היה חשוב שבתו תאושפו דווקא במוסד ממלכתי. הוא חשש שמוסד פרטי עלול להיקלע לקשיים, להתר-נוון ואפילו להיסגר — בהיעדר גיבוי ממלכתי מלא. הוא פחד שמא תוחזר שלומית הביתה כעבור ש-נים, כשהוא עצמו ורעייתו יהיו כבר זקנים ונטל הטיפול יפול על שיכר-מם של שני הבנים. כעורך-דין היה

„תמיד אסמנו עצמנו וברחנו מן הבעיה.“ מודה עתה האם, גירה. אך אחרי שברגיזקי רצח את עופר, התחלנו לחשוב לראשונה על עתידה של אירים. הוריה של אירים מכירים את הוריו של עופר מימים ימימה. שתי האמהות הן חברות מילדות והמחלה שבה לקו עופר ואירים עוד הוסיפה והידקה את הקשרים בין שתי המישפחות.

ליפו * בדאגה

ל דברי הד"ר מאיר חובב, מני הל השירות למפגר במישרד-הרווחה, „הורים שהחליטו לשלוח את ילדם למוסד לא צריכים להמר תין, כפי שהיה בעבר.“ ובאמת, כי שפנתה גירה לעובדת סוציאלית בחיפה, המליצה זו על בית פלד שביפו כעל מקום מתאים לאירים. האב יצחק סרב תחילה להוציא את הבת החולה מן הבית ולהפרידה מבני מישפחתה, אולם גירה היתה נחושה בדעתה. בית פלד היה אמד גם המוסד הראשון שהוצע להוריה של אירים, אולם הם ביקרו במקום, התרשמו לחיוב והסכימו לסיידור החדש.

חלפה חצי שנה מאז שאירים הוכנסה לבית פלד ועד שהוחזרה לביתה שבחיפה. ההורים ידעו שה-ניתוק הפיאתומי החמיר את מצב הילדה. היא שקעה ברכאון, הע-

האוטיסטית שלומית לא נמצאה

ריה של הנערה בת ה-15 היים במתח-נפשי מתמיד ומיסר. לדבר ריהם הזונגה אירים במוסד פרטי לחולים מפגרים שבו שהתה. אירים נולדה עם מוח גדול ו-אינה מסוגלת לעמוד על רגליה ה-חלושות ללא תמיכתו של מישהו. הוריה לא משו ממנה לרגע, והיא עצמה היתה שרויה בפחד מתמיד פן ינטשו אותה. במשך 15 שנים דחו ההורים את עצת הרופאים, לשלוח את הילדה מוכתה-גורל למוסד.

למען הילד האוטיסט לבין מנכ"ל מישרד-הבריאות, הפרופסור ברוך מודן, לחצו ההורים כדי לזרז את הקמת הכפר בשער-מנשה. אנשי המישרד לא העזו להתחמק ולהתנער ממצוקת ההורים — יתכן שבמעשהו הטרגי דחף סבא-ברניצקי את ה-רשויות הממלכתיות לספל בנושא — והבטיחו „להפנות תקציב“. הורי הילדים האוטיסטים ידעו אמנם ש-יידרש כסף רב יותר מה שיוכל מישרד-הבריאות להקציב, אולם הם היו מעודדים מעצם תשומת-הלב

אילו היה גבר מביים את עכשיו הגיע תורי, היו בוודאי מאשימים אותו בשמרנות ובתוצרת אוסקיה של האשה בכוונת-תחילה. אבל הבמאי במיקרה זה הוא אשה, ולא סתם אשה, אלא גברת צעירה, שהיתה מעורבת מאוד, במשך 33 שנות חייה, בתנועה הממיניסטית.

סירטה הראשון, חברות, אף הציג את העולם מנקודת-מבט של נערה צעירה, הי מנסה לפלס את דרכה בו. והנה, בסירטה העלילתי המלא השני מציגה קלאודיה וייל פן שלא ציפי לו. "אני פמיניסטית. אבל שמרנית" היא מגדירה את עצמה, ואם יש מי שסבור כי זהו פאראדוקס, הרי דווקא בכך טמון העניין שיש בגברת עצמה וכי סרט שלה.

על קאריירה. עכשיו הגיע תורי הוא למעשה סיפור המתרחש אחרי שהאשה השיגה, לכאורה, את כל הזכויות שנכספה להם. גיבורת הסרט, קייט גאנצינגר, היא מתמטיקאית, אשה משתחררת החיה עם ארכיטקט, שאותו בחרה מתוך רצון חופשי, ללא שום כוונת נישואין. היא מרווחת היטב, יש לה קאריירה עצמאית ובטוחה, וכל מה שאשה יכולה לאחל לעצמה. והנה, מסתבר, שלמרות הכל היא עדיין אינה מרוצה. "אני חוששת שהתגלמות השיחרור המוחלט זו הברידות", טוענת הסופרת התסריטאית אלינור ברגשטיין, שכתבה את התסריט לוייל. ולמרות כל הכתרים שנקשרו למושגים של חירות, קשה לראות בבדידות מטרה נשגבת. "נידמה לי שהגיע הזמן לטפח גם את החלק השני של חיינו, ולא לדבר גבוהה אך ורק בקאריירות", מסבירה את עצמה קלאודיה וייל. "אחרת נמצא את עצמנו בתוך חלל ריק, ללא שוש קשר קרוב עם בני-תמותה אחרים, או לכל היותר, בקשרים שהם רופפים וחסרי כל אינטימיות".

זה בערך מה שקורה לגיבורת הסרט החדש של קלאודיה וייל. הארכיטקט שבי חיה הוא בחור נחמד מאוד, ליצן המצליח להצטיקה גם ברגעים המעצבנים יותר של חיה. טיפוס המתעקש לקבל את הכל בחיוך ובמשיכת כתף, אחרי שעבר נסיון לא כל-כך מצלח של חיי נישואין, בהם נדרש להשתתפות ולהתערבות אישית מוזר לטת, שסחטן אותו מבחינה רגשית.

החלטנו להעניק זה לזה מרחבי-מחיה גדול ככל האפשר, מגדירים השניים את היחסים ביניהם, שלמראית עין לפחות הם יחסים בין זוג אידיאלי — כשהיא באה הביתה ומקוננת על תלמיד מתחכם העולה לה על העצבים, הוא מוכן עם הבדיחה התורנית, וכאשר הוא קורא בפניה נאום על עיצוב סביבתי, שהכין לקראת אירוע מסויים, היא מגיבה בעניין מנומס ובהערות מיקצועיות, שעה שהיא כבר מוכנה ומזר מגת, על מזוודותיה, לנסוע משיקאגו לניו יורק, כדי לבדוק אפשרות של קידום מיקצועי לעצמה.

על אהבה. "כל מי שאני מכירה סביבי

ג'יז קייבורג בתפקיד קייט גאנצינגר ומייקל דאגלס בתפקיד בן לויין, עכשיו הגיע תורי" החששות האמיתיים מן החיים

על הורים. כך, למשל, ההינתקות מן ההורים. קייט מתקשה לעכל את העובדה שאביה, אשר חי חיי אושר מושלמים (או לפחות כך נדמה לה) עם אמה המנוחה, הולך לשאת אשה אחרת. ועוד יותר גרוע, אשה בדיוק מן הסוג של האם — לא צעירה במיוחד, לא יפה במיוחד, אשה היכולה להיות בכל הרצינות תחליף לאם, ולא משהו שאפשר לכנות בוילזול, "שיגעון של גבר מזוקן". בן, שחקן הבייסבול

קייבורג עם צ'ארלס גרודין (הארכיטקט משיקאגו) ללא כוונות נישואין

מדברת היום על אהבה, אומרת קלאודיה וייל בראיון לעיתונאי האמריקאי ריקס ריד. ובתה-הזכרה שלה זהה, למעשה, גם משי את-נפשה של קייט גאנצינגר. וזה בדיוק מה שהיא מוצאת ותוך סוף-שבוע אחד בי ניו-יורק. היא נפגשת עם ועדה המציעה לה תפקיד אדמיניסטרטיבי חדש, והיא הולכת לחתונת אביה האלמן עם אשה בת גילו. שגם ילדיה הם בני גילה של קייט, אחד מהם הוא בן לויין, שחקן בייסבול, שיצא לגימלאות לפני הזמן בשל פגיעה חמורה בכתף, והמנסה להתגבר בעצמו לא רק על קאריירה שנקטעה באיבה, אלא גם על נישואין שעלו על שירטון.

אם כי הסרט הוא בעיקרו קומדיה, ויש בו אותה כתיבת דיאלוגים המפורסמת לקולנוע האמריקאי — כתיבה שבה אסור להעביר יותר משלוש רפליקות בלי בדיחה — הוא מתעסק בכמה דברים שכלל וכלל אינם מצחיקים, ואם כי כל תפאורת הרקע לסרט מזכירה את אופנת "הטלפונים הלבנים" של הקומדיות האלגנטיות — עם עליית-גג אופנתית, בשיקאגו, חדר מלון מפואר בניו-יורק, ולבוש אופנתי להפליא של ג'יל קלייבורג בתפקיד הראשי — מדבר הסרט, למרות הכל, על דברים פשוטים בהחלט, מעשיים בהחלט, שאינם אופייניים רק לגיבורי סרטים דימיוניים, אלא לחלק גדול מן הבורגנות האמריקאית ה-מצויה.

קייבורג עם בכרזי גארנד (אשתו החדשה של האב) האהבה האמיתית והמסורה

קייבורג — גאנצינגר מורדת חולצה קאריירה עצמאית

לשעבר, חי עדיין את טראומת העימות עם אביו המנוח, רופא, בן למישפחת רופאים, שסבר כי בנו ישתמש בספורט כדי להקל את זרכו בלימודים, אבל מעולם לא הסכים, לפחות לא פפה מלא, שהספורט יכול להפוך עיקר.

או, במושגים אחרים, החשש מפני ההבל הקארייריסטי ומן הניצוצות הראשונים של ההכרה בעובדה, שבה חייבים רוב האנשים להודות, כי הם אינם אלא בני-תמותה מן השורה ולא עילויים חד-פעמים ששםם ייכנס להיסטוריה. "אם אצליח לפתח את התיאוריה המתמטית שלי, אולי אמנה בין גיוטון לאוקליד" מתלהבת קייט, אבל משלימה, "אלא שגיוטון היה בן 21 כאשר עלה לגדולה". והיא קייט, מעל ומעבר

לכל ספק, בשנות השלושים לחייה. ואילו אצל בן לוינה הממחשה היא ממשית עוד יותר. בסצינה שצולמה באיצטודיו של קבוצת היאנקים המפורסמת, כאשר נערך בה טכס לוותיקים המפורסמים של הקבוצה, ניצב בן לוינה (שהוא דמות דימי יוג'י) לצד שורה ארוכה של כוכבי ספורט אמיתיים מן העבר, כמו מיקי מאנטל ורוג'ר מאריס, ושעה שהמצלמה חולפת על פני שורה ארוכה של גברים בעלי חזות עייפה, פנים נפולות, ואברים כואבים, ואחרי-כך היא עוקבת אחרי מיבצעיהם הספורטיביים, שהם לכל היותר קאריקטורה של הספורט האמיתי, מצטיירת תמונה ברורה עוד יותר של ההבל שבקאריירה, תהילה והצלחה. זהו שילוב מוזר של עלילת סרט עם מעמד תעודי (אולי תזכורת לעבר התעודי הקשיש של קלאודיה וייל עצמה). האומר בצורה חזונית יותר מכפי שעשרות עמודי דיאלוג היו יכולים להביע.

על האושר. תוך סוף-שבוע אחד מוציאים קייט גאנצ'ינגר ובן לוינה את זה אצל זה את החששות האמיתיים מפני החיים שאותם הם מנהלים, הן את הקינאה על מראה האהבה האמיתית והמסורה שהם מוצאים בתקשורת שבין הוריהם — מין תחושת קירבה שאינה ניתנת לביטוי בר מלים, קירבה אשר הונוחה לחלוטין על-דיו דור אשר נלחם על הגדרות עצמיות ברורות יותר, על הצלחה אישית כאידיאל בפני עצמו, ועל אהבת-גדולה ככל היר אפשר בזולת.

אנחנו יצרנו לעצמנו מין פילוסופיה של כל אדם לעצמו, טוענת וייל, אבל איש מאתנו לא יוכה להיות מאושר באמת עד אשר — ילמד לאון את הקאריירה שלו עם החיים במחצית הוולטה. קלאודיה וייל יכולה בעצם לדבר מתוך נסיון אישי. אחרי שניצלה מילגה צנועה כדי לעשות סרט עלילתי, חברות, שבו הופיעו בהתנדבות כמה שחקנים מהיר ללים, כמו אלי ואלאך וויקה לינדנברג, שחילקו בעצמם כרוזי פירסומת לסרט ברחובות ניו-יורק; אחרי הצלחת-יוקרה והצלחת-קופסה של אותו סרט, קלאודיה וייל יכולה בהחלט לראות עצמה ככמאית מבוססת.

אמנם היא לא זכתה עדיין להגשים את תוכניתה הישנה — ולעשות סרט על מערכת היחסים שבין דודה המפורסם, קרט וייל, ורעייתו, לוטה לניה, לבין ברטולד ברכט ווונתו. הלן וייגל — אבל עובדה היא שהפקידו בידיה שיבועה מיליון דולר כדי לעשות את עכשיו הגיע תורו. תחילה זה היה צריך, אמנם, להיות סרט סלוווינה, אבל אחרי שגיל קלייבורג הודיעה שהיא מעוניינת להופיע בתפקיד הראשי, ומייקל דאגלס (בן לוינה) וצ'ארלס גרודין (הארכי

במאית קלאודיה וייל
ניחה של עצבות

טקט משיקאגו) הצטרפו לצוות, היה ברור בהחלט שזה הולך להיות סרט קולנוע במלוא מובן המילה. גם אם הביקורות בארצות-הברית לא היו כולן נלהבות (אם כי חלק היה חיובי מאוד), עובדה היא שהסרט זכה להצלחה מיסחרית בלתי-מבוטלת, וזה הרי קובע בעיני האולפנים יותר מן הביקורות. **על התרונה.** אבל כאשר היא מדברת על חייה הפרטיים מבצבצת נימה מסויימת

סיפור אהבה בין אשה לילד

גלוריה (פאר), תל אביב, ארצות הברית — בלונדינית קשוחה, ש' התנסה כבר במרבית חוויות החיים — היתה פעם פילגשו של גאנצ'ינגר ונערת-זוהר ומי יודע-מה עוד — הגיעה למנוחה ולנחלה. מן הכסף שצברה לה בכל גילגולה הרבים רכשה לעצמה דירה, דווקא באחד החלקים הפחות מקסימים של ניו-יורק, שם היא חיה בקטט ובשלווה, רוכשת לעצמה מוצרי-אופנה לא כל-כך מעודנים, אבל מאוד רועשים, ונהנית בדרך-כלל מן החיים. עד שביום בהיר אחד מחסתת המאפיה מיספחה פורטו-ריקנית שלמה, שגרה לידה, והיא נאלצת לטפל בבן הקטן של המיפסחה, בן שש בסך הכל.

היא אינה אוהבת ילדים ואין לה מושג איך מדברים עימם, אבל כאשר המאפיה מופיעה שוב ומנסה להשלים את המלאכה, שולפת גלוריה את כל מה שלמדה בשנות חייה העשירות, ואז המאפיה כולה עומדת בפני מיכשול שלא חלמה עליו כלל.

סיפור בלתי-סביר? אשה אחת מעמידה את המערכת המשומנת והיעילה של סינדיקט הפעם במבוכה? יכול להיות. אבל בסופו של דבר, מי אומר שהקולנוע צריך לספר רק סיפורים סבירים. העיקר הוא ליצור בצופה אמון, שאכן הדמויות שעל המסך הן דמויות חיות ואמיתיות, ואז כל מה שקורה להן יהיה חשוב ונוגע לצופה, תהיה מידת הסבירות של האירועים אשר תהיה. הדמויות הראשיות בסרט הזה הן הלבנה יותר מאמיתיות ואמיתיות. לראות את ג'ינה רולנדס מגלמת את גלוריה זהו חוויה חד-פעמית. תערובת בלתי-רגילה של קשיחות ורגישות, של אנוכיות ומסירות, של יופי עטוף בוולגאריות. לצידה של רולנדס מצליח ילד בשם ג'ון אדמס לשמור על אישיותו, להיות לרגע בשל ומבוגר ולרגע מפורד ורך, שעה שהשניים נמלטים יחד מידי הרוצחים השכילים שמחפשים אותם.

רולנד ואדמס: ניצחון אישי מוחץ

ג'ון קאסאבטס ידוע כמי שמקדיש את כל מעייניו לשחקניו, וגם הפעם הוא עשה לשניהם שרות נפלא (אין זה פלא, ג'ינה היא רעייתו). אבל, שלא כבפעמים קודמות, הוא לא הקריב הפעם את הסיפור על מייזבח הדמויות, אלא נתן לעלילה לשטוף במהירות, בתוך המוטי-אירועים, ובשלב מסויימים הוא כימעט מזכיר את הארי המזוהם, בדרך שבה הוא מציב אדם בודד, במקרה זה אשה, מול מערכת שלמה שמנסה להתנכל לה.

זהו סיפור אהבה בין אשה בשלה לילד קטן, הלומדים להכיר זה את זה, זהו סרט פעולה מותח, ומעל הכל, זהו ניצחון אישי של חזוג רולנדס-קאסאבטס, המוכיח שהוא מסוגל לעמוד גם בתחרות המיסחרית ולא רק האמנותית של הקולנוע האמריקאי הממוסד.

תזכורת נוצצת לכוכב שאיננו

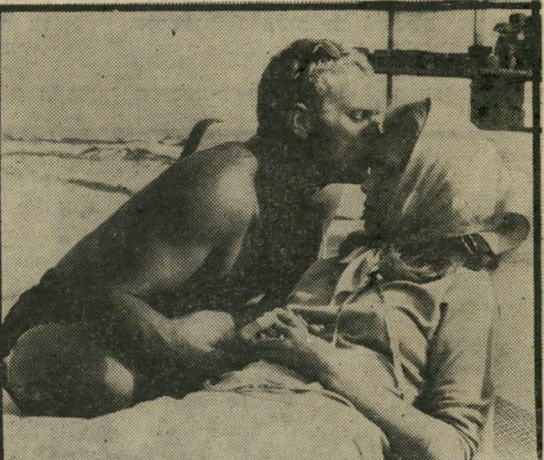

השוד המושלם (מקסים), תל אביב, ארצות-הברית — תריסר שנים לאחר שהוצג לראשונה, נראה סרט זה של נורמן ג'ויסון כפרפראזה קלילה, קצת יותר מדי מקושקשת על-ידי נסיונותיו לשוות לעניין מראה אופנתי, אבל בהחלט מבודרת.

המדובר, כמובן, באותו סוג של סיפור מתחכם נוסח הוליווד, שבו תסריטאי מציב לעצמו אתגרים ואחרי-כך מראה לכל עד כמה הוא חכם, כשהוא מצליח להתגבר על אתגרים אלה. שני גיבורי הסרט הם: איש עסקים מצליח עד כדי שיעמום, וחוקרת מטעם חברת-ביטוח, שמנסה לברר חשדות על קשריו עם שוד בנק מיסטרורי.

החשדות כמובן אמיתיים, מאחר שאיש העסקים אכן תיכנן את השוד, אבל הוכחות אין. התסריטאי מצליח אפילו להראות כיצד מבצעים שוד כזה — בעל הרעיון אינו משתתף בו כלל, ועוד יותר מזה, איש מן השותפים אינו מכיר את האחרים. וכמו בכל קומדיית מתח רומנטית, החוקרת מתאהבת בחשוד עד כדי כך, שהיא אינה יודעת עוד אם ברצונה לחשוף את הפשע או להיות שותפה לו.

הסרט כולו עוטה אווירת הוליווד נוצצת, מן הבית המפואר להפליא של איש-העסקים ועד לפרטים הקטנים ביותר בתלבושת האווירית של החוקרת. והעובדה שסטוב מקווין ופיי דאנווי מגלמים את שני התפקידים היא כמובן חשובה מאוד כדי לסייע לצופה באמונה, שאכן הוא רואה שתי דמויות אגדיות מנהלות רומן על-אינושי על המסך, ממש כאילו הוזמן לצפות בחייה-הלילה של האלים, ולא בסיפור על בני-אדם בשר ודם.

דאנווי ומקווין: דמויות אגדיות, רומן אנושי

האסקל וקסלר, מגדולי הצלמים של עיר-הסרטים ומי שמעט היום לעסוק במיבצעי זוהר כאלה, סיפק לג'ויסון אווירה קסומה של ממש, וחק חבל שכל המסכים המפור-צלים, המספקים כביכול קשר בין סצינה לסצינה, אינם קשורים לכל העניין.

עם זאת, קשה שלא להנות מן התוצאה הסופית — מן המוסיקה של מישל לגראן ומן הכימיה הנוצצת בין שני השחקנים הראשיים, למשל בסצינה המפורסמת של מיסחק שחמט ביניהם, ההופך בהדרגה לחיזור לוחט.

תדריך חובה לראות:

תל-אביב — איש הפיל, גלוריה, טי-סה נעימה, התוודעות, המטרו האחרון, תהילה, מהדורה מיוחדת של מיפגשים מן הסוג השלישי, האחים בלז, מיסחקי ריגול

ירושלים — תהילה, טיסה נעימה, מיסחקי ריגול, המטרו האחרון

חיפה — האחים בלז, טיסה נעימה, שוד שנות השמונים

תל אביב

איש הפיל (סטודיו, אנגליה) סיפורו האמיתי של ג'ון מריק, צעיר ברי-טי שנפגע ממחלה נדירה אשר הפכה אותו בלתי נסבל למראה. גירסה ריאליסטית

מרשימה של "היפה והחיה". סרט נבון במיוחד על צורת ההתנהגות של החברה המכובדת נוכח החריגים שבתוכה. מיסחק ובימוי ברמה גבוהה.

ירושלים

***** שוד שנות השמונים (שביט, ארצות-הברית)** — שלושה ישישים שור דדים בנק משום שאין להם דבר יותר טוב לעשות ומשום שהם מרגישים מיותרים. קומדיה עם נימה עצובה כלשהי, מבוצעת על-ידי שלישיית שחקנים מהירה: ג'ורג' בורנס, לי שטראסברג וארט קארני.

***** האחים בלז (אורלי, ארצות-הברית)** — אוסף של קטעי רדיפה מטורפים והרסניים ביותר, משולבים בפיזומוני בלזו עירוני, מרכיבים קודמיה פרועה על שני אחים שמנסים לארגן מופע-סופו, כדי לאסוף כסף להצלת בית-היתומים שבו גדלו.

איך פוספסה ההזדמנות לראיין את יד ימינו של המופתי -

הערבי שלא רצח את ארלוזורוב - הגרמנים לא רצו לתת סרט נאצי -

המשך הסיפורים על המתרחש מאחרי הקלעים של הסידרה

אז מלי רצח

את ארלוזורוב?

קדמה ליומן כרמל. הסרט הזה הוא בבהי נח האופוס הראשון של אכסלרוד, שי נלווה גם אל סיוריה של ועדת שאו, שבאה לביקור בארץ כדי לבחון את המצב אחרי המאורעות של 1929.

לבטל באיגרת את הספר הלבן של פספילד. מאוחר יותר, לקראת סוף שנות ה-30, היה זה מלקולם מקדונאלד בתפקידו כשר המושבות, שהציר את צעד היהודים, ב.ספר לבן משלו.

מספר מקדונאלד בדברי עדותו: "זו היתה פגישתי הראשונה עם וייצמן, ומו בן שהעברתי את השקפותיו לאבי. השתיה אהדה כלפיהן, ואבי האוין והיה מעוניין שינהגו כראות ביהודים בביתם הלאומי. כתוצאה מהקשר הזה בא ושוחח עימי על כתיבה מחודשת של הספר הלבן..."

פגישה דרמתית ביריחו

באחד השלבים הראשונים של הכנת הסידרה קרא לוסין בעיתון ידיעה שהי ממה אותו. היא סיפרה באותיות קטנות כי ג'מאל אל-חוסייני מבקר בישראל. הידיעה ריגשה אותו: "אתה יודע מה זה ג'מאל אל-חוסייני? הרי הוא היה המנכ"ל של כל העניין הפלסטיני, אם המופתי היה השר. אל-חוסייני היה הדובר הראשי, ובעיקר מן הרגע שהמופתי, חאג' אמין, נטרל בשל הקשרים שלו עם הגאצים.

ג'מאל אל-חוסייני, קדומו של המופתי (ראה יומן אישי) היה הדובר הראשי של הוועד הערבי העליון, שהיה, המקביל הערבי לסוכנות היהודית. הוא הופיע לפני כל הוועדות הבריטיות, וגם לפני ועדת החקירה האנגלו-אמריקאית. מאוחר יותר מצאנו בספריה הלאומית, באוסף הצלם הורושקס, תצלום משותף של ג'מאל אל-חוסייני וד"ר חיים וייצמן.

אתה רואה קלוזאפים. הצלמים מתחילים לחפש בתצלומים סיפור. בסרט האילום היה כל הסיפור התנועה עצמה. הסוסים הדוהרים. בני-אדם לא התרשמו מצילומים שהציגו את אדוארד השביעי עולה על מרכבה והמרכבה מתרחקת, או מסולטן תורכי הנוסע במרכבה. לכן היה, עד לפרק הזה, מאמץ כפול ומכופל להנפיש את התמונות. אבל בפרק הזה אנחנו משתמשים, למשל, בכתבה שלמה על לויד ג'ורג' במלואה. לא נגענו בכתבה. עכשיו המאמץ האמנותי הוא קטן יותר מאשר בסרטים הראשונים.

בפרק זה מופיע מרכיב היסטורי נוסף: פס-הקול הראשון שהוקלט לסרט שצולם

המצלמה מגיעה

אל הפה

הפרק השישי של עמוד האש פותח עידן חדש, עידן הסרט המדבר - עידן הקולנוע.

עד לפרק זה עבדו עורכי הסידרה ובמיה עבודת-צלמים בשיחזור ובהתאמת פס-קול לקטעי סרטים אילומים. צילומי חמשת פירקי הסידרה הראשונים היו בעייתיים מאוד. לא היו כמעט צילומי פנים (קלוזאפ). בימי הסרט האילום עניינו את הצלמים התנועות, ולא הבעות-הפנים.

הפרק השישי של עמוד האש, הנושא את הכותרת האחד-העמית על פרשת דרכים, נפתח בתמונות של פרעות תרפ"ט, המזועזעות את הישוב היהודי הקטן ב-ארץ-ישראל. כתוצאה מהפרעות מנסה הלורד פספילד לשחרר את בריטניה מהתחייבותיה כלפי הציונות, ורק מאמר צים בלתי-נלאים של חיים וייצמן מונעים את שינוי המדיניות הבריטית.

בתקופה שאחרי הפרעות מתחזקת התינועה הלאומית הפלסטינית, בראשות ה-מופתי.

מול התחזקות הפלסטינים מתפצל ה-

תצלום לא-נודע, שהתגלה במרתפי הספריה הלאומית בידי תחקירני עמוד האש ובו נראה המנהיג של ערביי פלסטין, קרובו ויד ימינו של המופתי, חאג' אמין וייצמן במסדרונות בנין ימק"א.

סקופ היסטורי

ג'מאל אל-חוסייני (חובש טר-בוש) מציג בסקרנות לעבר ה-ד"ר חיים וייצמן בשעה שזה משוחח לפני מתן עדות בוועדה.

בראשית שנות ה-30 התחילו חברות-הסרטים הגדולות לפתח את ענף יומני-הקולנוע הגדולים, ואו החלו להיכנס לתצ-לומים ערכים עיתונאיים, ששינו את מש-מעו התמונות. נוסף על תוספת פס-הקול, או - כפי שמנסח זאת עורך עמוד האש, יגאל לוסין: "הצלמים נמש-כים בגלל הקולות אל הפנים, אל הפיות.

התצלום הזה צולם במיסדרונות של ימק"א, לפני הוועדה האנגלו-אמריקאית בשנת 1946. בתצלום נראה וייצמן משוחח עם מישהו מחברי-הוועדה, כשאל-חסייני מאזין לו. התצלום הזה לא פורסם בשום מקום. הראיתי אותו להיסטוריון הבריטי מרטין גילברט, והוא לא האמין למראה עיניו.

„אבל אם לשוב לג'מאל אל-חסייני, המבקר בישראל — לא תיארתי לעצמי בכלל שהוא עודנו בחיים. התחלתי כ־רדוף-אמוק לחפש איפה הוא נמצא. פניתי לאדי סופר, שעשה לנו את התחקיר הערבי בשלבים הראשונים של הסיורה. סופר ניסה לבדוק בכל מקורותיו, ולא הצליח. שבע קודם לכן הפצתי באדי סופר שיסדר לי פגישה עם מוס אל-עלמי בעניין שיחותיו עם בן-גוריון. לסוף פר היו קשרים עם אל-עלמי באמצעות אשתו (גליה סופר, לשעבר גלוריה סטיוֹרט, שבמוצאה היא מיריחו) וסופר אמר לי, כעבור כמה ימים, שמוסה אל-עלמי מזמין את כולנו לארוחת-צהריים, והוא ביקש שאביא גם את אשתי.

יומיים לפני הפגישה אני קורא בעיתון שאל-חסייני הגיע ארצה. שמעתי ממישהו כי הסיבה לבואו של אל-חסייני לארץ היתה מחלה של קרובת-מישפחה, שהיא גם בת-מישפחה של אל-עלמי. טילפנתי לאדי סופר ואמרתי לו שאולי בגלל אל-חסייני לא נעים לאל-עלמי, שנבוא אליו. סופר בדק ושוב וטילפן. הוא אמר שאל-עלמי אמר, בואו, בואו, הזמנתי אתכם, וזהו!

„בשבת אנחנו יורדים ליריחו, ואני חש כמו באיזה חוש שישי שאל-חסייני נמצא שם. איך להסביר את זה, זה קשה. ואיך שאנחנו נכנסים לשם, אז רות, אשתי, אומרת לי, הנה הוא כאן, זה הזמן הזה שיושב עם הגלבייה! ואז מתחילים בהיכרויות, ואני כולי רועד מהתרגשות, ואדי סופר לוחש לי ואומר, יגאל, פה לא מדברים ישרות, כאן מדברים על הכל, ורק לא על מה שאתה רוצה.

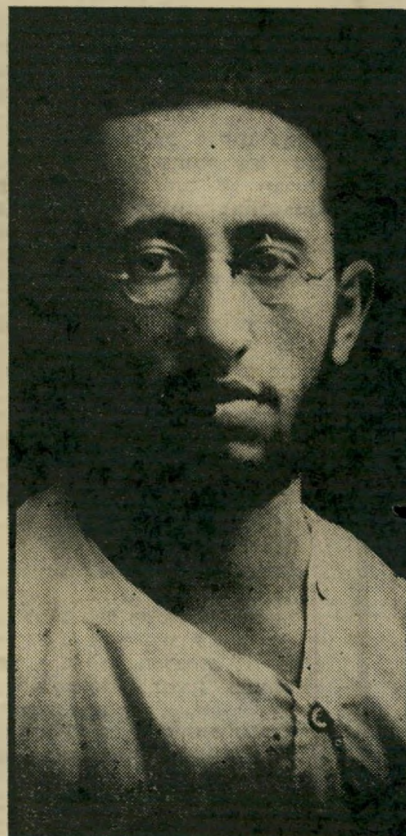
„התיישבנו, ואז ג'מאל אל-חסייני התחיל להסביר לנו על כל מאכל ומאכל דברים בנוסח של, זה מאכל מחברון... וישבתי, והאזנתי, והיה לי אסור לדבר על מה שרציתי לדבר.

„היתה שם הבת של חוסייני, לבושה לבוש אירופי. המחשבה הזאת מרגשת אותי, לשבת עם המס' 2 של המופתי, אצל מוסה אל-עלמי, וכולי פחד שלא אקלקל

ארלוזורוב: מסיכת המוות

תצלום מפניו של ד"ר חיים ארלוזורוב, כמה שעות לאחר הירצחו. מימין: ארלוזורוב בצעירותו. הרווזיוניסטים קראו לו בשם „ערל'ה רב", כינוי שהומצא על ידי אורי'צבי גרינברג.

משהו, והוא כולו נחמד אלינו, ואנחנו מדברים על הכל, רק לא על מה שרציתי לדבר, והוא ממשיך ומסביר את המאכלים הפלסטיניים, זה בשר כבש עם צנובר, הסלט הזה הוא חברוני, והסלט הזה הוא שכמי... ובתו מראה לנו תצלום גדול של המישלחת הערבית בוועידת השולחן העגול בלונדון, ובתמונה הזאת יושב אל-חסייני במרכז השולחן, ולצידו

מוסה אל-עלמי. הם יושבים בארמון סנט-גיימס וכו'. אבל אנחנו יצאנו משם בלי כלום.”

הניסיון ליצור דיאלוג באמצעות מצלמות הטלוויזיה, דיאלוג היסטורי, שבו יביע אל-חסייני את עצמו, נכשל. אדי סופר ניסה לשכנע את אל-עלמי להופיע בסיורה, וזה השיב לו „אני לוקח את סודתי עימי לקבר.”

יגאל לוסין נפגש עוד פעם עם מוסה אל-עלמי, כדי לשכנעו. הסיבה לניסיון השיכנוע הזה מצוייה בסיפורו של דויד בן-גוריון, שיחות עם מנהיגים ערביים, שבו נאמר: „השיחה המעניינת ביותר היתה לבן-גוריון עם מוסה אל-עלמי, הי תובע הכללי של ממשלת פלשתינה (א"י), ממקורבי המופתי. כשדיבר בן-גוריון על השיגשוג שמביאה הציונות לכל תושבי הארץ, אמר מוסה אל-עלמי כי אין הערב בים מעוניינים בטובת-ההנאה של היהודים. הוא מוכן שהארץ תהיה עוובה

ושוממה אפילו מאה שנה, ואז יוכלו לפתח אותה במאמציהם שלהם...”

זהו אחד הקטעים המצוטטים ביותר בספר שיחות עם מנהיגים ערביים. אומנם, קיימת אוטוביוגרפיה של מוסה אל-עלמי, והוא מזכיר בה את הפגישה עם דויד בן-גוריון, אבל באופן כללי, ואין הוא מזכיר את הדברים האלה. מדגיש לוסין: „הלכתי אל מוסה אל-עלמי, רציתי שיספר את הסיפור הזה, בנוסח של בן-גוריון, אמר לי כך, ואני שנית לי... והוא אמר לי... אבל אל-עלמי השיב: אני לא זוכר את זה בכלל. איך אני יכול לזכור? עברו כל-כך הרבה שנים! אולי אמרתי, ואולי לא אמרתי...”

המיבצר של סימון

מהמיסדים של ברית שלום לא נותרו אישים מילבד הפרופסור ארנסט עקיבא סימון. הוא נמנה עם ששת המייסדים.

סימון רואיין בביתו שכרוחב בן-מימון ברחביה, עוד בסוף שנת 1977. בלשון של בדיחות-הדעת הוא סיפר ליגאל לוסין את הסיפור הבא: „הקירות בביתי נוצקו מאוד עבים, מחשש של התקפת ערבים. הבית הזה הרי היה פעם בניין של ספר ברחביה, וכאשר הקימו את הבניין כולם לעגו לי ואמרו שאני מדבר על השלום בפי, ואת ביתי אני בונה כמיבצר...”

על דמותו של סימון, מספר לוסין: „הפרופסור אמר לי משהו בגרמנית, וכי אשר אמרתי לו שאיני מבין גרמנית, הוא הרים גבות ושאל, איך אפשר שלא לדעת גרמנית?... הוא גם הסביר לי את דרכו הארוכה מהתבוללות קיצונית עד לקיצוניות דתית, וסיכם אותה בבטויו רציתי עם...”

הטלוויזיה היא מדיום שבו דאיון בן כמה שעות הופך על המירקע קטע של כמה דקות. בדברי הפרופסור סימון לצוות עמוד האש נאמרו דברים רבים שהם

ד"ר חיים ארלוזורוב נרצח

ראש הסוכנות היהודית נפל בידי מרצחים שעבדו את צעדיו בלידו על שפת הים בתל-אביב-אכד כבד בכל הארץ-פרס של 1500 לא"י מגלי עקבות הרוצחים

אל הישוב העברי

ד"ר חיים ארלוזורוב נרצח בלילה ה-14 ביוני 1938. הרוצחים נעצרו בלילה ה-15 ביוני 1938. פרס של 1500 לא"י מגלי עקבות הרוצחים.

הרצח

הרצח נערך בלילה ה-14 ביוני 1938. הרוצחים נעצרו בלילה ה-15 ביוני 1938. פרס של 1500 לא"י מגלי עקבות הרוצחים.

מגנס. מגנס מת בחוליהמועד סוכות, ועוד ביקרתי אצלו והוא סיפר לי על שיחתו האחרונה עם בן-גוריון. הוא בא לבן-גוריון ונפטר ממנו. בן-גוריון אמר לו, ואני חושב שאני זוכר את זה מילה במילה. בעצם, ד"ר מגנס, ההבדל בינינו לאו כל-כך גדול. הוא בייחוד בעיתו. גם אתה רוצה יותר מאשר המנדאט. גם אתה רוצה במעין מדינה, אלא מדינה דו-לאומית, שבה איני מאמין. אבל יש לך עוד דבר שאיני מאמין בו — אתה חושב שהשלוש יביא לנו את אותה מדינה שאתה רוצה. אני בטוח שהמדינה תביא לנו שלום.

„הטרגדיה, אני חושב, שבה אנו עומדים כיום היא ששני אנשים אלה צדקו בצד השלילי של מה שאמרו. איש, לפי שעה, לא צדק במיעוט החיובי שלו.“

„סקופ“ מהקונגרס הציוני בקרלסברג: (בקונגרס הציוני שנערך בקרלסברג בשנת 1921, התקבלה בהשפעת מרטין בובר החלטה בשאלה הערבית) „בובר הציע הצעה מרחיקת-לכת הרבה יותר, עקרונית יותר... בובר הציע בדברים שהרחיקו לכת יותר ממה שהיה קבל, ובלב קשה קיבל על עצמו להגן על העם הערבי בארץ-ישראל. איני חושב שכוונתו הייתה דו-לאומית, כלומר מתן זכויות פוליטיות לעם הערבי שבארץ-ישראל... אני זוכר את המשאומתן בתוך הוועדה הפוליטית... שם הותקף בובר קשה מאוד, מצדדים שונים, והוא ניבא את שאין לנו כל אפשרות למנוע בעד התפתחותה של התנועה הלאומית הערבית. שאנחנו מחויבים עלידי עצם דוגמתנו את עצם התפתחותה, ואולי גם את חרי-פותה. נצטרך לנסות להפוך את התנועה הזאת (הפלסטינית) לבת-ברית שלנו, תחת שהיא נתנגד — דבר שיבוא בלי כל ספק ללא תוכנית-פיתוח כללית לארץ, בכל אזוריה ולשני עמיתיו...“

חזית העם

עיתונם של הרוויזיוניסטים, מגיב על התקפות מפא"י, שחשדה ברוויזיוניסטים. גיליון הארץ (למעלה), שהודיע על הרצח, נושא את התאריך 18 ביוני 1938. גיליון של חזית העם נושא את התאריך 4 באוגוסט 1938. בפרטיכל של ישיבת מרכז מפא"י אמר ז. אהרנבוים (זיאמת אורן) כי אסור להוציא את הרוויזיוניסטים אל מחוץ לחוק, כי אין יהיו „בית-חרושת לטרוריסטים“. גם פ. לוביאניק (פינחס לבון) הזהיר מפני האיום חריפים שיינקטו כלפי הרוויזיוניסטים.

מאבק ז'בוטינסקי בווייצמן

פרק זה מעמת את השקפות-העולם של ז'בוטינסקי בעימות טראגי, שהוליד למלחמת-ההאשמות שלאחר רצח ארלוזורוב. מופיע בו מנהיג התנועה הרוויזיוניסטית, באחד משני קטעי-הסר

בגלל החלוקה. הוא היה בעד הייחית בין האנשים האחרונים שראו את חלוקת.

על בן-גוריון ד"ר מגנס: „הייתי בין האנשים האחרונים שראו את חלוקת.“

העם

כיצד מתעצבים מנהיגי הצה"ר והשתלמות על הישוב והציונות

ספק ללא תוכנית-פיתוח כללית לארץ, בכל אזוריה ולשני עמיתיו...“

(המשך מעמוד 49)

עדות מרשימה על אנשי ברית שלום והשקפותיהם. בין השאר: „ברית שלום על הרצח המרכזי של „ברית שלום“... אנחנו חשבנו בעצם שצריך לשאוף לפתרון דו-לאומי, ואחר-כך גם לשיויון בכל השטחים, כלומר במיסר האוכלוסייה, בכללות על הקרקעות הניתנות לעיבוד חקלאי, במינהל — זה דבר חשוב מאוד, ובמשלה. היום אני חושב שזה היה חלום, ועוד לפני ש(מרטינ) בובר ז"ל נפטר היתה לי איתו שיחה פוליטית אחרונה, ואמרת לו שאני איני יכול עוד להאמין בדו-לאומיות לאור הדברים ש-בפריסיין, בקנדה וכן הלאה. ואני ענה לי בובר שבעצם גם שבילו הדו-לאומיות לא היתה אלא שלב-הכנה לפיתרון באזור גדול, כקונפדרציה.“

על חיים ארלוזורוב והפיתרון הדו-לאומי: „אנחנו הצענו פיתרון דו-לאומי בצורות שונות וכן הלאה. בי ייחוד היה או (הודה לייב) מגנס הדובר, אבל גם אנשים אחרים, הפרופסור מרכוס ריינר * למשל... האנשים לא השתכנעו ביותר. אמרתי פעם למגנס **, והייתי צריך גם לומר לעצמי: אולי מיתנו לא ידע לתרגם. זאת אומרת לתרגם לשפת העם את הדברים המופשטים והמתחמקים הללו, ואני חושב שהם נכונים וגם היום אני חושב שהם נכונים, אבל או הם היו כל-כך לפני זמנם. את זה לא ידענו. אבל ארלוזורוב ז"ל ידע את זה. הוא לא היה כל-כך רחוק מאיתנו. לכן היו לנו הרבה ויכוחים. בין אנשים קרובים תמיד יש ויכוחים רחוקים. הוא ידע לתרגם, אנחנו לא ידענו לתרגם. היינו יותר מדי כתי אינטלקטואלית גב-חרת, אולי גם קצת סנוביסטית. חשבנו שלנו יש כבר האמת כולה, והאחרים פשוט אינם רוצים להבין. עשינו בוודאי שגיאות, או שהמינה הנפשי שלנו לא היה ניתן לכך. לאומיים היינו, עממיים לא היינו. אולי במילה אחת. חוץ מר' בנימין *** למשל, אבל הוא פרש אחר

* פרופ' בטכניון, אביו של אפרים ריינר, המנהל החדש של בנק הפועלים.
** הרקטור הראשון של האוניברסיטה העברית, ומייסד ברית שלום.
*** יהושע רדלר, ידידו של י"ח ברנר, ואחד ממייסדי ברית שלום.

הרוויזיוניסטית, באחד משני קטעי-הסר

עמדת ש"י: המאבק לשלום - בחירות 1981

רבות ומגבירים את סכנת חיוקו ועלייתו של „הפאשיזם הישראלי“. במצב זה על כוחות השלום והדמוקרטיה להתאחד וליצור את האלטרנטיבה, זו שתציג דרך ריאלית לשלום ושתדוף את סכנת הפאשיזם. כוחות אלו כוללים כמובן את חד"ש = החזית הדמוקרטית לשלום ושיוויון, אך גם את מחנה שלי" וגופים יוניים אחרים.

תהליך ההימנה העובר על החברה בישראל לא פסח אף על חלקים בתוך מחנה השלום. שובם של רבים ל„מערך“, אינה אלא תמיכה ב„ניהול“ יעיל יותר של הכיבוש, ובהנצחת מצב המלחמה במזרח-התיכון. הצטרפותם של חברים משלי"י ואחרים לשורות מפלגת העבודה ולמפ"ם, מוכיחה כי הנסיגות להתפשרות עם הקונצנזוס הלאומי — סופם ותורו על העקרונות ההכרחיים להשגת שלום. לכן, רק חזית יהודית-ערבית העומדת איתן על ההכרה ההדדית בזכויות הלאומיות של שני העמים, תמנע הימנה בעמודיה וסחף תומכיה אל הקונצנזוס הלאומי.

★ ★ ★

★ ש"י קורא, להמשך קיומה, לחיזוקה ולהרחבתה של החזית הדמוקרטית לשלום ושיוויון = חד"ש.

★ ש"י נאבק והחזית תכרוז על נכונותה לנהל משאומתן על בסיס „שש הנקודות“ הנ"ל עם כל גורם יוני.

★ אנו קוראים הן לחד"ש והן לשלי"י לפתוח במו"מ פזי למצות את המשותף, וליצור אחדות רחבה ככל האפשר של מחנה השלום.

ש"י = שמאל סוציאליסטי ישראלי ת.ד. 33076 ת"א, 9596 ירושלים, 2748 חיפה

ש"י = שמאל סוציאליסטי ישראלי הוא ארגון השואף לתרום לכינון חברה סוציאליסטית בישראל ובאזור כחלק מהתהליך הבינלאומי. אנו פועלים להרחיב השפעתנו, בעיקר בקרב אותן שכבות חברתיות שלהן אינטרס בכינונה של חברה סוציאליסטית. אנו רוצים ביחסים יוצרים עם רבים ככל האפשר, להשפיע ולהיות מושפעים, להנך וללמוד, להדריך ולהיות נהנים לשאיפותיהם.

תודעתם של רוב הישראלים מתגבשת תחת השפעת הציונות, כלומר תוך הדגשת המשותף לכל היהודים בניגוד לזרים, תוך התנגשות אכזרית עם העם הפלסטיני ותוך השנוות של תמיכת האימפריאליזם. תודעה זו הרוקה מלהיות מעמדית (מדגישה את העם היהודי, האומה הישראלית, הגורל המשותף וכד.). תודעה זו הינה אנטי-ערבית ומאציבה השקפה פרו-אימפריאליסטית יסודית. אנו רוצים לתרום לתקומתו של שמאל ישראלי שבסיוסו אינו הציונות, גם לא זו הסוציאליסטית. שמאל שבראש מעיניו האינטרסים של מעמד העובדים ושיותף הפעולה בין מעמד הפועלים הישראלי והפלסטיני, שמאל המחנך להשקפות אנוטי-אימפריאליסטיות והנאבק בכוחות האימפריאליסטיים.

סכוך זה, שלו מרכיבים לאומיים וקולוניאליים כאחד, מונע את התפתחותה של תודעה מעמדית. לכן, פתרון שניטוח הקהיית עוקצו של הסכוך הישראלי-פלסטיני (והישראלי-ערבי) יתרום בדעבד גם למאבק לסוציאליזם. פתרון המקובל עלינו, והנראה לנו לא רק כעונה על הצרכים היסודיים של המאבק לסוציאליזם אלא גם אפשרי, הוא הקמתה של מדינה פלסטינית לצד ישראל. המאבק לסוציאליזם של הסדר כזה, בתוקף הנסיבות שנוצרו בעולם ובאזור, הוא המאבק המרכזי בחברה הישראלית היום. הסדר זה יקום תוך מאבק לפתיחת מו"מ בין נציגיהם הלגיטימיים של ישראל והעם הפלסטיני, קרי, ממשלת ישראל וארגון השרחרו הפלסטיני (אש"פ). באוכלוסייה היהודית בישראל ההתנגדות לפתרון זה אדירה, אך מאבקו הנמשך של העם הפלסטיני, הנסיבות הבינלאומיות ותמיכתן של רוב מדינות העולם בפתרון שיתבסס על מימוש זכות ההגדרה העצמית של הפלסטינים לצד מדינת ישראל, מעמידים את תושבי ישראל בפני ההכרח לחפש מוצא פוליטי לסכוך הישראלי-פלסטיני.

- ### „שש הנקודות“ — מצע חד"ש.
- שלום צודק ויציב בין מדינת ישראל והמדינות הערביות, אשר יתבסס על כיבוד הזכויות של כל העמים והמדינות באזורנו, לרבות ישראל והעם הערבי הפלשתינאי. ישראל צריכה לסגת מכל השטחים שכבשה במלחמת יוני 1967. קווי ה-4 ביוני 1967 יהיו גבולות השלום המוכרים והבטוחים בין מדינת ישראל והמדינות הערביות. יש להכיר בזכותו של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית ולהקמת מדינה עצמאית בצד מדינת ישראל הריבונית. יש לכנס ללא דיחוי את ועידת השלום בנ"בה בהשתתפות כל הצדדים המעורבים בסכסוך, כולל אש"ף, כנציגותו המוסמכת וה" מוכרת של העם הערבי הפלשתינאי.
 - הגנת הזכויות והאינטרסים של העובדים בייצור ועשייתם, בעיר ובכפר; הגנת האינטרסים של תושבי שכונות העוני.
 - ביטול מדינות האפליה והדיכוי הלאומי לגבי האוכלוסייה הערבית בישראל בכל התחומים. ביטול כל החוקים והצעדים המפלים לרעה את האוכלוסייה הערבית. הכרה באוכלוסייה הערבית בישראל כמיעוט לאומי והבטחת שוויון-זכויות אזרחי ולאומי הלכה למעשה.
 - ביטול האפליה העדתית בכל התחומים. הקדשת משאבים ואמצעים מיוחדים, כדי להביא לשוויון בני עדות-המזרח בכל תחומי החיים הכלכליים, חברתיים, התרבותיים והפוליטיים.
 - הגנת החירויות הדמוקרטיות והרחבתן. נגד סכנת השתלטות כוחות הימין והפאשיזם.
 - הבטחת שוויון-זכויות ואשה בכל התחומים. ביטול כל החוקים המפלים לרעה את האשה וחוקיקת חוקים המבטיחים את שוויון-זכויות האשה. מניעת כל כפייה דתית והבטחת חופש המצפון.

במרס 1977 הצטרף ש"י לחד"ש = החזית הדמוקרטית לשלום ושיוויון. פעלנו מתוך הכרה בחשיבות הקמתה של „חזית יהודית — ערבית“, אשר במאבק משותף של בני שני העמים תהווה את הגרעין לכינון השלום. שותפות זו התבססה מראשיתו על מצע פוליטי משותף — „שש הנקודות“ (ראה מסגרת). אנו הדגשנו, בהצטרפותנו לחד"ש, כי הערובה להתרחבותה והעמקתה השפעתה בציבור הישראלי — הינה פתיחות כלפי חוץ ודמוקרטיה כלפי פנים. הדמוקרטיה הפנימית היא תנאי הכרחי לפעילות נמרצת ויעילה אשר תוכל לפרוץ מעבר למחנה הקיים.

בתחום זה ענתה החזית רק באורח חלקי על הצפיות והדרישות. חד"ש (ובראשה ורקי"ה, המרכיב הגדול בחזית) לא השכילה למצוא דרכי-ביטוי למרכיבים השונים בחזית. וכך קרה שבנושאים שאינם מוסכמים (שאינם ב„שש הנקודות“ הנ"ל) זוהתה עמדת החזית עם זו של רק"ה — וזאת משום שלא ניתן ביטוי לעמדות של מרכיבים אחרים בחזית. בחד"ש לא הכירו שכדי להיות מסגרת מושגת, מגיישת ופעילה — עליה לתת ביטוי דמוקרטי, שווה וחזון לכל הקבוצות והזרמים המרכיבים אותה.

במשך כל 4 שנות קיום החזית התרע ש"י על הליקויים בדרך פעולתה של החזית. ליקויים שגרמו לעיוות הדמוקרטיה בחזית ולעיוות דמותה בעיני אוהדיה.

★ ★ ★

המשך הכיבוש, הדיכוי וההתעלמות מזכויות העם הפלסטיני, גורמים להנצחת הסכסוך ולסכנת המלחמה. במצב זה אין פלא שהחברה הישראלית נקצעת למשברים חברתיים, כלכליים ופוליטיים. משברים אלו טומנים בחובם סכנות

יעקב שרת / איש מאדים מוסד? איזה מוסד?

טים היחידים שבהם הוא הופיע מעודו (הטרס האחר צולם כימי שירותו בגדודים העבריים, והוא כבר הוקרן בסידרה). סרט זה אותר בידי חוקרי מצוות זאב בתל-אביב, ובו הוא נואם נואם באידיש מורה.

על הניסיון לאתר סרטים יומנים, שבהם נראה ז'בוטינסקי, מציינן יגאל לוסין: "חיפשנו בכל העולם. נזכרנו שהוא היה תקופתי-זמן בדורים-אפריקה, שם הוא איר-גן סניף חזק של תנועתו. חיפשנו גם שם, ולא מצאנו דבר."

הד"ר חיים וייצמן, נשיא ההסתדרות הציונית, שימש מושא להתקפותיו של ז'בוטינסקי, מנהיג האופוזיציה הרוויזיוניסטית. חלק ניכר מן ההאשמות היו בכך שההסתדרות הציונית היא שותף לברי-טים, המעכבים את העלייה לארץ-ישראל. עדותו של יצחק בן-אהרון בפרק זה מברי-אה מימד אחר למצב של אי-עלייה לארץ, ועל כך אומר לוסין: "כאן עשינו סויטש קטן בשביל התוכן של הדברים, כדי להציג את הבעייה שההסתדרות הציונית, מחמת תוסרי-אמצעים, מנעה מחלוצים לע-לות לארץ, מפני שהיא פתדה ממשברים כלכליים וחברתיים. הקטע שבו מספר בן-אהרון כיצד אמר לחיים וייצמן בר-י-מניה, אם אתם לא תפרצו לנו את הדרך, אנחנו נפרוץ דרך בעצמנו, מביא פן חדש למדמותיו של וייצמן, שקיבל את דברי בן-אהרון באהדה, ואף צירפו אליו. אבל הדבר לא משנה את העובדה שעד לשנים 1932 ו-1933, לא היתה עליה לארץ-ישראל בשל היותה מותנית בתנ-

הבחינה וברוב ארצות העולם החופשי), אינה נשירה של יחידים. זו מפולת, והיא תימשך כל עוד ידבקו היהודים בעקרונות הנעלים של הליברליזם... העם היהודי אינו משגשג על האידיאלים המודרניים שבהם הוא דוגל. הם משמידים אותו בקצב מהיר..."

✦ "המצויאות מורה שהדבקות במסורת, על כל ההסתגרות הנלווית אליה, מקיימת את העם היהודי, ונטישת המסורת אנב השתלבות בחברה פתוחה ואוני-ורסלית מכלה אותו — ואין שום יסוד לאמונה שכאן, במדינת-ישראל, אפשר יהיה, באותן זרכים שהלכו בחן שם, להגיע אל תוצאות הפוכות."

✦ "אנחנו צריכים להחליט כאן, בישראל, שבה הלאומיות החילונית שאין לה שורשים עמוקים במורשת היהודית הקתיקה פושטת את הרגל לענינו, מה חשוב לנו יותר: קיומו של העם היהודי או העקרונות ה-אוניורסליים של הקידמה והשוויון? רבנות הקובעת סייגים בענייני אישות וכשרות ושמירת שבת, ובונה בדרך זו חומה המגינה על האומה היהודית, או נישואים אזרחיים, חופש בחירה בכל התחומים ושיוויון כל האדם לפני כל החוקים? מיטטר של הגנה על ייחודנו — או מיטחק חופשי של כוחות, שבסופו של דבר יכריעו ויעבירונו מן העולם!"

אלה הם דברים כדורבנות, שכתב אדם מעמיק-חשוב ומעמיק-חדור ובעל השכלה יהודית וכללית רחבה, שרק אפשר להתקשר באיכותה ובכמותה — אשר אינו חובש כיפה לראשו.

עוד חזון לפולמוס. אלוהים, אני בטוח, לא יברח. פה רציתי רק להבליט, מעשה צורף, כיהלומים מתוך טבעותיהם, כמי שקורא מאמר משיחי-שכל ואומר: "אה, מה הוא אומר! רנה, את מוכרחה לקרוא את זה! רגע, אני אקרא לך את זה בקול רם עכשיו, מפני שאני מרגיש שאלה דברים חשובים, שעשויים או עלולים להכריע לא רק בעתיד החברה שלנו כולה, אלא גם, בחיינו הפרטיים של שינוי — ולא בעתיד הלא-נראה" לעין!"

העמוד הראשון

אני לוקח לידי עיתון-צהריים ומה אני קורא מתחת לעלילות הבורסה, מערכה י"ד? בומבה של כותרת על "יורדת שהתאבדה בניו-יורק".

אני מודה ומתוודה. מצד אחד אני קורא לפחות ארבעה עיתונים ישראלים ביום, ומצד אחר הזיכרון שלי אינו הכי טוב בעולם (לפי ההגיון של "היה היו שני אחים, אחד היה עשיר גדול, ואחד לא אהב לאכול גבינה"). אבל, בכל זאת, מתי בפעם האחרונה קראתי בעמוד ראשון של עיתון ישראלי ידיעה על לא-יורדת שהתאבדה?

אז מה המסקנה המתבקשת? שכדאי לרדת, כי אם תתאבד בניו-יורק תקבל כותרת עמוד ראשון אין דה אולד קאנטרי? או שלא כדאי לרדת, כי הנה מה שקורה, והנה איזה עונש נפסק למי שעושה זאת?

אולי כדאי לעשות חושבים בלונדון? אבל מה, אומרים שהתיאטרון שם ירד פלאים עד שלשום חיידיק ישראלי כבר אין מה לגנוב שם. וללמוד צרפתית פשוט לא מתחשק, גרמניה מגעילה, וארץ נמושה לא באה בחשבון.

אבל מה אני מדבר? מי משוגע להחמיץ זה את הבחירות? בן-אדם, לרדת תוכל אחר כך, וגם להתאבד, אם זה לא יטפיק. אז תן לעצמך עוד שאנסה. והעיתונים? אה, הם כבר ימצאו משהו לרענן את העמוד הראשון.

לחם של בצק

מה פתאום לחם של בצק, אתם שואלים? כי זאת לדעת, יש לחם חטים ויש לחם שעורים ויש לחם שיפון ויש לחם שיבולת-שועל, ומה לא, אבל לחם של בצק — מה זה לחם של בצק?

לחם-שלב-בצק זה הדבר המקביל לבית-שליבוץ, ובית בוץ התגלה לפני בימים אלה ממש ב, ידיעות אחרונות". באחד מגיליונות העיתון זה ראיתי במו עיני תמונה של ביקתת חימר — מה שבימי "עמוד האש" הראשונים היו קורוין בארץ-ישראל "חושח" — ומתחתיה הסבר מדעי כלהלן: "בנייתו של בית החשווי בוץ, ראשון מסוגו בארץ, נשלמה בימים אלה בקריית המדע של מדרשת שדה בוקר", וכי.

אפשר מאוד, כי אותו בית העשוי בוץ, שבו, כמדווח, מיושמים שלוש שיטות ניצול אנרגיית שמש ועוד מיני חידושים מדעיים, הוא בעל תכונות אקולוגיות מופלאות. האמינו לי, אין לי שום דבר נגד ניצול אנרגיית שמש בכל צורה (בתנאי שהאנרגיה המושקעת לצורך הניצול לא תהיה רבה מהאנרגיה שתופק, ככלות הכול).

ממה שאיכפת לי הוא שיכול לקרות, כי בעיתון של עם עתיק יומין, שבניו עבדו בחומר ובלבנים, כלומר לשו עפר במים ברגליהם והוסיפו קש ותבן על השבונים, אם איני טועה — עוד לפני ארבעת אלפים שנה — יכול איזה חוציק להמציא היום מין חידוש מחודש שכזה: "בית-בוץ!" ועל זה אומר הערבי: רק בוץ כזה היה חסר לנו בבית...

נניח שיש איזה מוסד. ובמוסד הזה עובדים כך וכך אנשים, ובראש המוסד הזה עובד בן-אדם שמנהל אותו היטב, או לא כל כך היטב, אבל מנהל. נג, מי מה לא מכיר ולא יודע איזה מוסד, שעובדים בו כך וכך אנשים, ובראשו עומד איזה מנהל, שמנהל את העניינים שם היטב או לא כל כך היטב?

אבל הנה הבן-אדם הזה, שמנהל היטב או לא כל כך היטב, משנה טעמו, פתאום או לא כל כך פתאום; נניח שהוא הולך ברחוב, ופתאום רואה אשה זקנה, והיא מפחידה אותו, והוא קופץ הצידה מרוב פחד, אבל במקום שהוא יקפוץ, מה שבאמת קורה זה שהיא קופצת — עליו — ואז פתאום אנשים מסתכלים בו, ככה, בעין בוחנת, נעשה חולה בנפש, כלומר פשוט, יוצא או נניח שהוא פתאום, או לא כל כך פתאום, חולה בגופו; נעשה, כמו שאומרים, אדם ידוע-חולי; או, לא עליו, פתאום או לא כל כך פתאום, נעשה חולה בנפש, כלומר פשוט, יוצא מדעתו, או פשוט דעתו יוצאת ממנו — אלה האפשרויות המוגבלות שצעות ברע זה במוחי — ואז הבן-אדם-המנהל הזה פשוט חדל לתפקד כמו שצריך, ולא זו בלבד שהוא חדל לתפקד, אלא שהמוסד שהוא ניהל עד כה היטב, או לא כל כך היטב, חדל להיות מתופקד, ולא זו בלבד, אלא שכל האנשים העובדים במוסד הזה מרגישים בזה, וסובלים מזה, וגם האנשים שמחוץ למוסד הזה, שעד כה נזקקו לו והנהו ממנו בצורות מצורות שונות, מרגישים בזה.

נניח, שיש מוסד כזה בארץ, שדבר כזה קורה בו עכשיו, לעינינו — אז מה עושים? איך מצילים אותו מידי הלא-מתפקד, שהופך אותו ללא-מתופקד? ואני אומר מצילים, מפני שבמקרה שלפנינו מדובר בהצלחה ולא בהסתפקות בלחישות ובהליכה רכיל ובהשבעות ובפירכוסים ובשאר הסוואות והעמ' דות-פנים, מפני שכבר עבר הזמן שאפשר להסתפק בכגון אלה, וקצב ההידרדרות של המוסד שלנו גדל בהאוצה מסוכנת, אם אתם מבינים למה אני מתכוון, ובאמת, באמת צריך לעשות משהו, ולהציל, כי פשוט חבל על המוסד הזה, שפשוט מתמסמס לנו עינינו, והמוניטין שלו נעלם, והתפוקה שלו אפסית, ומשפע הטוב שהוא השפיע סיביו לא נותר מאומה, ורק דבר אחד שאר, כמו שלד בניין מופצץ — המיסגרת: הצוות והמנהל והתקציב והמשכורות וההוצאות. זה מה שנשאר, אבל גם זה לא יישאר כך זמן רב, או שפה אני טועה, וזה כן יכול להישאר זמן רב.

האמינו לי, אני לא יודע מה הפתרון. אני אמילו לא יודע לאיזה מוסד, בדיוק, אתם חושבים שאני התכוונתי, אם אתם מבינים למה אני מתכוון.

המשחזנים

רשימה זו נכתבה בשביל קהל מסויים מאוד, קהל קוראי עיתונים. עם קוראי השבועון המסויים הזה הסליחה.

ובכן, כשאתם קוראים איזה עיתון יומי, על מי שם, אתם אהבים להשחזו את השכל שלכם? האם, כאשר אתם קוראים עיתון מסויים, אתם מחפשים בו מה כתב עיתונאי מסויים, מפני שאתם יודעים מראש, מי חזקה עליו שיחזו לכם קצת את השכל שלכם? האם אתם מחפשים, לפעמים, כמה מושחזי-שכל משיחי-שכל יש לעיתון זה, וכמה לזה? לאיזה עיתון יש יותר לאיזה פחות, ומדוע זה כך? האם מי שמשיחזים לכם את השכל הם דווקא מי שדעתם כדעתכם, או, להיפך, דעתם אינה כדעתכם? היש בין המשחזנים שלכם גם כאלה וגם כאלה, גם כאלה שאתם קוראים את דבריהם ואומרים לעצמכם: "הלוואי, שאני הייתי יכול לכתוב ככה!" או: "הוא בדיוק אומר מה שאני חשבתי" (או עמדתי לחשוב...), וגם כאלה שאתם קוראים את דבריהם ואומרים: "איך הוא יודע לכתוב! ואיך הוא יודע להגזיז אותי בכישרון שכזה! ובעצם, אם אני לא מסכים אתו, והוא כל כך הגיוני ונהיר ולכיד (להסתכל פה במילון) — היכן הוא טועה? מדוע, בסופו של דבר, הוא אינו צודק?" היש, בסופו של דבר, בעיתון שאתם קוראים או בעיתונים שאתם קוראים, מישהו שיותר מפעם אחת, כשאתם קוראים אותו, אתם אומרים בקול רם: "אה, איזה רשימה!" "אה, איזה מאמר!" או אפילו אומרים לאשה שהיא מוכרחה לקרוא זאת, או אפילו קוראים זאת בקול לפני כל בני הבית?

אתם לא חייבים לעשות את החישובים הללו ולשאל את כל השאלות ששאלתי פה. אני רק רוצה להגיד, שזו אחת הדרכים שקורא עיתונים יכול להסתייע בה על מנת להבהיר לעצמו מאיזה עיתון הוא מפיך את מירב התועלת בתחום השחזת השכל שלו (להבדיל מתחום אגירת ידע).

טוב, אז אחד המשחזנים המעולים שאני מכיר הוא שמואל שניצר, עורך "מעריב". בדרך כלל, אינני מחמיץ את מאמריו, מפני שרובם ככולם מושחזים ומשחזים — בתוכן, בסיגנון, במירקם. מי שבשל סיבה כלשהי קורא את רשימותי לפרקים, יוכל לקבוע כי לא אחת דעות שמואל שניצר ודעותי אינן עולות בקנה אחד. אז מה? יש בזה אסון לאוצר הרוח האנושי שית? חס וחלילה. אדרבה, קינאת משחזים תרבה השחזה. כשמשחזים כידוע, יתזים גיצים ומתעופפים ניצוצות, ולפעמים ניצוץ אחד כזה מאיר יותר ממאמר שלם, אבל בלתי-קריא הן מבחינת סיגנון, והן מבחינת מירקם...

אז עם משחזי תשתחו, ככתוב. ודברים אמורים ב,בחירה חופשית" מאת שמואל שניצר ב,מעריב" של 30.1.81, שם קראתי את הפסקים הבאים: — ואני מביא אך מקצת-מין-הקצת, מקוצר היריעה:

✦ (ההתבוללות, ההתרחקות מן היהדות, בארצות-

הדגל
תמונה היסטורית זו צולמה בסוף מלחמת-העולם, וי נראה בה הדגל הפלסטיני, שממשלת ישראל מתקשטת לקרוא לו, "דגל אשף". על הדגל תלויה תמונתו של המופתי. לידה נואם גימאל אל-חוסייני. בתמונה נראים כמה ראשי הציבור הערבי בארץ דאז.

איום הכלכליים, ויש במצב זה משום חזרה לתקופה שבאה אחרי מלחמת-העולם ה-ראשונה.

"תמונת העלייה התחילה להשתנות רק בשנת 1933, כאשר התחילו להגיע מגר-מניה יהודים עם כסף, ואז גברה האפי-שרות לשוב ולקלוט חלוצים. ההאשמות כאילו הבריטים מנעו באותה תקופה את העלייה לארץ-ישראל פשוט אינה נכונה. היהודים עצמם החמיצו את ההזדמנות לעלות באותן שנים."

"ברלין, סימפוזיה

של עיר"

לקראת סוף סיפורו של יצחק בן-אהרון על פגישתו הראשונה בחיים וייצמן, והארץ פן עמו וייצמן אימץ אותו ולקח אותו ביחד עימו לברלין, בא התיאור הציבעוני (המשך בעמוד 52)

(המשך מעמוד 51)

של בן-הארהרן על כניסתו לברלין, המלווה בתיאור מצולם, שנראה כאילו צולם בהז' מנה.

על קטע מצולם זה מספר לוסין: "היה לנו סרט גרמני בשם ברלין, סימפוניה של עיר, שאת דבר קיומו גילה לנו בראשית העבודה הבמאי דויד פולוב. הסרט, הי מתאר את ברלין שנת 1927, סיפק לנו את התומר החזותי לתיאור החיים והאנשים בריפובליקה הוויימאריה, כפי שהומחשה בפרק "עם ישראל איכה?" ומהסרט הזה נותרו כמה אוסטים (שאריות של סרט, בעגה המיקצועית של אנשי-הקולנוע). כאשר תיאר בן-הארהרן על כניסתו לברלין ביחד עם הד"ר וייצמן, גילה הבמאי סטיב אדוארדס את קטע-ההמחשה הזה. שהוא ממש מקביל לתיאורו של בן-הארהרן."

מי רצה

את ארלוזורוב?

אחד הפרקים הקשים ביותר לתיאור בסידרה עמוד האש הוא זה הדין ברצח ארלוזורוב, שהוא, לדעת רבים, רצה פרי ליטי, ולדעת אחרים עלילתיים. לבטי המערכת בטיפול בנושא זה יכיר לים להמחיש את טכניקת העבודה. על בסיסם אלה מספר לוסין: "האיוון ההיסטורי ברסט בנושא זה ניתן למדידה בסנטימטר. עובדה היא שראו את זה רוויזיוניסטים, כמו יו"ר רשות-השידור הפרופוסור ראובן ירון, מבלי שהוא יעיר מילה אחת. אבל כאן המקום להביא את סיפור הסיוע של הפרופוסורים, ההיסטוריונים שבמערכת. ביניהם נמצא הרי פורי פסור דניאל קארפי, שאביו, אריה ליאונה קארפי, היה ראש הרוויזיוניסטים באיטליה, וגם ידיו האישי מאוד של ז'ובר טיסקארי."

לקארפי היו הערות ותיקונים על הגוסה הראשוני, הוא נקט לשון זהירה כדי לסייע לטעוניהם של השמאל. אני גם לא הבאתי בתסריט המקורי את הגירסה הר טעונה שערבי רצה את הד"ר ארלוזורוב. כתבתי גוסה ראשוני בלשון זו: "ככל שעברו השנים כך התחזקה בניצור הדעה, כי לנאשמים לא היתה שום גניעה לרצה. ואולם התעלומה מעולם לא נפתרה, וזהות הרוצח האלמוני לא נקבעה מעל לכל ספק. הפרשה כולה הותירה בישוב צלקת במשך שנים ארוכות... בניתי רישא זוטא. אבל פרופסור קארפי העיר לי על כך, וכתב בהיותו הערה, שבה נאמר משהו בנוסח של מפעם לפעם התפרסמו ידיעות כאילו נמצאו הוכחות שהרוצח היה שודר ערבי... ואילו שני פרופוסורים אחרים, יהודה באואר, שהוא איש קיבוץ השומר הצעיר, ויהושע ("שוקה") פורת, שבולדאי אינו רוויזיוניסט, ביקשו לציין כי בינתיים התפרסמו ידיעות שהרוצח היה ערבי... הם היו הרבה יותר תקיפים מאשר הפרו פסור קארפי בנוסחה להפנות את הרצח לכיוון הערבי. כאן המקום להעיר, ש-ההיסטוריונים עשו בעצם כל שביכולתם כדי שראייתם תתעלה מעל למחלוקת בת שנים רבות."

"בעניין אב"א אחימאיר וסטבסקי כתבתי כי הם, וזכו מחוסר הוכחות, ולבסוף הותרתי את זה מעורפם, מאחר ואני הי כחה שמישהו אחר עשה את זה. העובד דות היסודית הן שהנאשמים, וזכו מחוסר הוכחות, העניין נשאר בסך-הכל פתוח מהבחינה המיספטית. אגב, גם הצגנו ברסט את הבסיס שהביא להאשמת אב"א אחימאיר ואנשיו. הבאנו ציטוטים מתוך העיתון הרוויזיוני גיסטי חזית העם, שכינה את הד"ר ארלור-זורוב כבינוני גנאי לחול הנאשם האדום או ערלור-הרב הבא לחול לפני היטלר על ארבע... ולא השמטתי את הקביעה ש-חזית העם הביא, יום לפני הרצח, דברים בנוסח של 'העם היהודי יידע להגיב על הנבלה הזה'..."

דן עומר

בשבוע הבא הפרק השביעי: "חשרת הסופה", שבו המחשה לנואזותיה ה-שחורות של הציונות על עתיד יהודי-אירופה, המתחילות להתגשם עם עליית היטלר לשילטון בגרמניה. המוני פליטים זורמים לארץ, ותוך ארבע שנים מונק מספר היהודים בארץ-ישראל מ-120 אלף ל-400 אלף. תל-אביב עולה כפורחת. כל המיסגרות הרופפות, שהקימו אנשי ה-עליות הראשונות, מקבלות בימי העליה החמונית של שנות ה-30 חיוק המבטיח המשכיות התרבות העברית. ארץ-ישראל היא מעתה המקום היחיד בעולם שבו נעצר תהליך ההתפוררות הלאומית של עם ישראל.

שידור

צ'ל"ו

האינקוויזיציה הישראלית

● לרב מרדכי צביאלי, מנהל הי הפקות הדתיות בטלוויזיה הישראלית, שהצליח בתוכנית שורת הדין ליצור מכי שיר אלים של אינקוויזיציה דתית דרך המירקע. התוכנית, הגובלת באינפנטיליזם מוחלט, מציגה את בתי-הדין הרבניים כתערובת של טלית שכולה חכלת ובית-הדין-של-מעלה, בחוסר אמינות, טלוויזיוני גני מוחלט. לא ברורים כלל שיקוליהם של מנהלי הטלוויזיה, ההופכים מיסדר זה, שהוא בבחינת תשדיר-שירות דתי, לעור גש קולקטיבי המוטל על ציבור משלמי האגרה.

פיחות אידור

● נקודה שחורה לירם רונן, מפיק השבוע — יומן אירועים, שהפיק יומן שבוע מקוצר, דבר שמעולם לא קרה לי קודמתו בתפקיד, יעל חן. הסיבה ליומן המקוצר היה ניסיון לה-כין כתבת-מגוון עם שרה-האוצר החדש, יורם ארידור, שנמצאה בלתי-הולמת את השר. עשר הדקות החסרות של ארי-דור בימן, שמולאו בשירים של הזמר יגאל בשן, כונו במיסדרונות בניין-הטלוויזיה בכינוי "פיחות אידור".

מאחרי הקלעים

השר והחוק

ידיעה שהופצה בשבוע שעבר בידו דובר מיסדר-החינוך הביאה, בין השאר, את תגובתו של שרה-החינוך זבולון המר, המופקד על רשות-השידור, בעניין כתב-תו של עמירם ניר, שהורכבה מפסיפס כתבות על ממשתל-בגין. היא קבעה כי המר "ימנה ועדת-פיקוח לרדיו ולטלווי-זיה — לתקופת הבחירות... השר הודיע כי הוא מתכוון להקים גוף ציבורי חדש, ובו שופטים המקובלים על הציבור, ש-תפקידם יהיה לבדוק תלונות על חוסר-איוון במישרדים..."

בדיקה שערך העולם הזה אצל היועץ המיספטני של רשות-השידור, עורך-הדין נתן כהן, גילתה כי אין זה לכיך פשוט. אין שרה-החינוך יכול לעקוף את חוק רשות-השידור, המאציל את סמכויות הי ביקורת והבדיקה על הרשות, לזועד המ-נהל ולמליאת רשות-השידור. אם יעמוד השר על דעתו, יצטרך להביא תחילה לשערו החוק.

בינתיים, הגוף היחיד שיס בכווח להתוות מדיניות ברשות-השידור בענייני בחירות הוא יו"ר ועדת-הבחירות המר-כנית, השופט-העליון משה עציני (בבתי-רות לכנסת העשירית). השגחת ועדת-הבחירות נעשית בתוקף חוק דרכי הבחיר-רות (דרכי תעמולה). האיסורים החוקיים חלים אך ורק על הטלוויזיה, ולא על הרדיו (את האיסורים ברדיו מפעילה רשות-השידור עצמה).

הקדמת תאריך הבחירות לכנסת העשירית יוצרת סכך של בעיות, כגון שאלת נאימו המסורתי של ראש-הממשלה לקי-ראת יום-העצמאות, מחזור הסכסום הי-

דן עומר

ניתנה פרנסה לבנות

ממלכתיים של שבוע השואה והעצמאות, ושידור הפרקים האחרונים של הסידרה עמוד האש, שסיום הקרנתה מתוכנן לי ערב יום-העצמאות. היועץ המיספטני של רשות-השידור הבחיר כי בניין עמוד האש יש בכונת הרשות לפנות אל השיר פט עציני, הוא מקווה כי יו"ר ועדת-הבחירות יתיר את הקרנת הסרטים הי אחרונים בסידרה זו.

המישרד של מוקד

אחד המישרדים החסכוניים ביותר בי-מערכת בת שש הקומות ומאות החדרים של בניין הטלוויזיה בירושלים הוא מישר-רדו של עורך ומפיק תוכנית-הראיונות השבועית מוקד, אלרי ניסן. הוא תלוי על כתפו של הכתב הוותיק, המשמש גם כראש אגודת-העיתונאים בירושלים, בצור רת תיק שחור גדול, האוצר בקרבו את כל הנירת וכל הטפסים שלהם נוקק ניי-סן להפקת מיסדרו השבועי. את ישיבות-העבודה שלו עורך ניסן בפרוודור קומת-החדשות, לו ולעוזרת-ההפקה שלו אין אפילו כיסא ושולחן ל-תרופה, לניהול תוכניתו.

נפוטים

המושג "נפוטים", שמשמעו העדפת קרובי-מישפחה והענקת משרות גבוהות

יועץ-מישפטני כהן דרוש שינוי-חוק

וזכויות-יתר גם כשאינם ראויים לכך לפי כשרונותיהם וידיעותיהם. הגיע לשיא חסרת-קדים בניין הטלוויזיה. מרדכי פרימן, חידונאי-דת, שהוא גם התסריטאי של תוכנית הדת של ימי ב' בטלוויזיה שורת הדין, הצליח לצרף לצוות עושי-התוכנית את שתי בנותיו, חדווה פרימן ועדינה קלפר.

משבר חדש

בטלוויזיה הערבית

ישנה איוו חוקיות של משברים על בסיס אישי בטלוויזיה הערבית. במשך שנים התנהל מאבק נוקשה מאוד בין סלים פתאל לבין יוסף בראל. פתאל פוטר, ותחתיו מונה יוסף אבו-בקר, וכעבור חודשיים נוצר משבר, שהביא לי-פיטוריו המידיים.

בימים אלה נראים סימנים ראשונים של מאבק חדש בטלוויזיה הערבית נגד סעיד קאסם, הקרייני-טוכב הדרווי, שהוא מי-כוכבי-הטלוויזיה הידועים ביותר במרחב כולו. מסתבר כי יש בכונת בראל להצר את צעדיו ואת הצלחתו של קאסם.

פסקול

השבוע האמצרי

בעיקבות הצלחת המגוון החודשי לעני-ייני-בורסה, מהון להון, בהפקת חנינא אמוץ (מי שהפיק בעבר את כולבוסק ואת עלי-כותרת) הוא יעבור למתכונת דו-שבועית. לדעת רבים, הוא עשוי להשי-פיע רבות על מהלכי הבורסה מדי יום אלף שאחרי הקרנת התוכנית ●● כי ערבי-אינונות עם איתן דנציג סיפר עורך מבט יעקוב אחימאיר, על תגור

עורך אחימאיר התגלתה אחות

בות רבות ששמע אחרי הופעתו בתוכי-נית שיחה בשניים. בין השאר סיפר אחי-מאיר, שהפתעה מרגשת באה לו כתוצאה מסיפור העובדה שהוא נקרא על שמו של יעקוב רי. טילפנה אליו אחותו של רי, שהוא לא ידע כלל על קיומה. בהקשר אחר סיפר אחימאיר, כי בניגוד לחברי-כנסת רבים וחברי-ממשלה, הנוהגים לר-דוף אחרי אמצעי-התיקשות, מסרב שר-

האוצר החדש, יורם ארידור, ככל יכולתו להתיצב באחרונה מול אמצעי-התיקשות האלקטרוניים ●● השמעה אומרת שיש בכונת עורך התוכנית שר-חה בשניים, ישראל וינר, להביא לתוכי-ניתו את רבייה-מרגלים הסובייטי ליאן-פלוד טרפר, מי שהיה מפקדה של ה-תיומורת האדומה בימי המילחמה העיר-למית. כמה מאנשי-הבניין מתכננים להי-ציע לווינר, שיביא את האדם השלישי של העסקיביש כדי שזה יראיין את טר-פר, המתגורר בשכונת קרית-היובל שבי-ירושלים ●● בהנחה של מנכ"ל רשות-השידור לעובדי הטיבות החדשות ברדיו ובטלוויזיה, בעיקבות התקפתם של שירי-הממשלה ביום הראשון שעבר על הרדיו והטלוויזיה, ביקש לפיד שלא, להיגרר לוויכוחים הציבוריים על שידורי החד-שות... כי הוויכוחים האלה יהיו בחודשים הקרובים נחלתם של אנשי החדשות באר-הבחירות... כמו שהגנתי בעבר על אנשי-החדשות אמשיך להגן עליהם גם בחוד-שים הקרובים... ●● ביקורת הושמעה בישיבה האחרונה של הוועד המנהל של רשות-השידור על כתבתו של חיים (חיימול) גיי, תל-חי 80, כימעט בפי-כל חברי הוועד-המנהל, שמסאל ועד לי-ימין. רוב הדברים התמקדו בחולגרות של כתבה ארוכה זו, שהתיימרה לסקף את המתרחש באמנות הישראלית ●● הכתב הבכיר לענייני-רווחה, ויקטור נחמני-אם, יצא לטיול פרטי במצריים, כדי להשתתף בירידת-הספרים בקאהיר. נחמי-אם, המשמש גם כמרגה במחלקה למינו-רחנות של האוניברסיטה העברית, יצא לקאהיר על חשבונו הפרטי, כדי לרכוש שם ספרים. הוא סירב, ערב נסיעתו, להצעה שהציע לו הפרשן לעניינים ער-ביים, אהוד יערי, לנסוע בחינם, בראש טיול של קבוצת עובדי רשות-השידור למצריים. תגובת נחמאס: "מה אני צריך את בילבול-המנוח הזה, להיות מורחך-דך, ושוב לספר את הבדיחות המצוריות, וכל שאר הדברים. אני סתם רוצה ליהנות מה-נסיעה הזאת. וזה שווה לי את הכסף..."

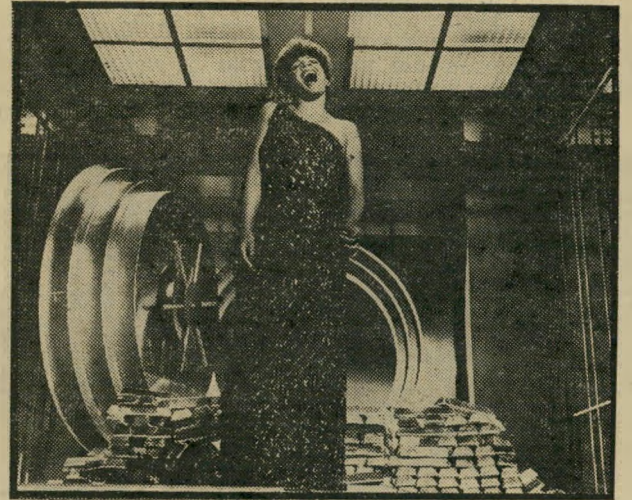
●● מחלוקת נפלה בין עורך כימעט חרות, אמיר שביב, ובין הכתב הצבאי עמירם ניר. העילה למחלוקת: כתבה שהזמין שביב אצל הפרשן לענייני-מטור-סיים, מאיר כהן, בלא הסכמתו של ניר, המופקד על שטח זה. המחלוקת הוכאה לבירור לפני מנהל-המחלקה, טוביה סער ●● חתול שחור מטייל במערכת-היחסים שבין מנהל מחלקת-החדשות ובין הכתב לענייני-כלכלה אלישע שפיגל-מן. ●● בתוכנית הבוקר שלו בגלי צה"ל נכון לעכשיו, אמר יצחק כן-נר על התוכנית הכלכלית החדשה של השר ארי-דור: "אם אחסוך כל בוקר קצת לבני ובגבינה, אז אוכל לקנות טלוויזיה ביב-עונית..." ●● במוצאי-שבת נערך, מוקד-תיקשות" יוצא-דופן בביתם של רחל ויורם רונן (מפיק השבוע), שבו השי-תתפן מנהל מחלקת-החדשות בטלוויזיה, טוביה סער, מפיק מבט יעקוב אחימאיר וכתב הארץ דן מרגלית, ונשותיהם.

יום רביעי

11. 2

● **עונמו של וולט דיזני: ארץ פראית (5.30) — שידור בצבע** — פגישה עם מיספחה שיוצאת להתיישב במערב ארצות-הברית ולהקים חווה. סיפור זה מאבק על מקורות המים. ● **החבובות מארחות את שירדור כסי (8.30) — שידור בצבע** — הזמרת הגודעת שירלי בטי מתארחת אצל החבובות. היא עומדת לבצע את השיר גודד-פינגר וקרמיס רוצה שתהיה

התעלומה המיסתורית. המוכחים (11.05) — שידור בצבע — הפרק "מי צריך אויבים" השמועה כי "ברנסייד צריך ללכת" מתחילה בלחישה ב-מיסדרונות הוויטהול, היא מתייחסת עד סטיכוויי של ברנסייד הולכים ומתמעטים. לפתע נראה כאילו כולם נלחמים בו. קצין הרפואה הראשי של השרות מוסר דו"ח רפואי שלי-לי על מצבו, ואפילו אנשי הצוות המסורים מתחילים לבר-קל אותו בפניו. בינתיים מת-אבד ראש התחנה במאדריד. בלא שום סיבה נראית לעין. ברנסייד שולה את קיין לה-קור אם היתה זאת התאבדות או רצח מתוחכם.

כסי: החבובות מארחות יום רביעי, שעה 8.30 (בצבע)

יום שישי

13. 2

● **הקלברי פין וידידיו (3.00) — שידור בצבע** — הפרק הרביעי בסדרה, "תעלומה בחצות", מביא את סיפור מסעם של תום סויאר והקלברי פין בחצות ליל ל-בית-הקברות, שם הם הופכים עדים לרצח הד"ר רובינסון, בנידון ג'ון האינדיאני, ונשבעים לנצור את הסוד. ● **אן החורבות (6.20) — פאחן המאמה, המארד זמדי, צלאח ד'אלפקר ומואד מהנדס מכככים בסרט המצרי המבו-סס על ספרו של הסופר הר מצרי יוסף סבאעי. עולמו של סופר מצרי, המתאהב בצעירה יפה שמגלה עניין באהבתו האבהית. הנערה יתומה ומו-כתגורל. אך מוסריותה גבר-הה. לבסוף היא גישאת לגבר אחר, בנישואין נטולי-אהבה ומתחילה חיי יסורים נעדרים עניין.**

● **המחפשים (10.15) — שידור בצבע** — הפרק הראשון מתוך שניים, המתארים את סיפורה של מיספחה קאנט שהופיעה ב-סדרות המסדר והסודיים. אבי-רהם קאנט (רנדולף מנטוט) נכשל בכל מעשיו. כחייל הוא מתקומם כנגד ההרג חסר ה-טעם במלחמה עם האינדיא-נים, ב-1794. כשותף בעיתון של מיספחה קאנט הוא נמצא בעימות מתמיד עם אביו, פי-ליפ קאנט (מרטין מילנר), וכי-איכר הוא מאבד את אשתו.

לקראת שידור: סוחרי החלומות

סידרת ימי ראשון, שתבוא בעיקבות הסידרה "ארץ בעולח", היא "סוחרי החלומות". הסידרה מבוססת על-סיפורו המפורסם של הארולד רובינס, בכיכובם של אווה ארדן, רד באטונס, מארק הארמון, בריאן לירי, חוזה פראר, ראיי מילאנד ועוד רבים אחרים.

הרמון וירי: סוחרי החלומות ימי ראשון החל מ-22.2 (בצבע)

ולטלוויזיה של אוניברסיטת חל-אביב. נושא הסרט: התי-מודדות בין הפרט לבין סבי-בתו. על קשיי הקליטה של טירונית על רקע המשמעת הצבאית. אורלי זילברשץ, אסתי רוטמן, אורלי ברצל ועמית מירון. צילום: יוכן הירש; עריכה: מייק ברוולד.

יום ראשון

15. 2

● **המתאגרף (5.40) — שידור בצבע** — פרק נוסף של "בית קטן ב-ערבה". סיפורו של מתאגרף כושי בשם כגן. חושבי העיני-רה גוטלים חלק בתחרויות איגרוף עמו. כל מנצח זוכה בפרס בסך 50 דולר. ● **ארץ בעולה (10.00) — הפרק האחרון, שבמהלכו נוקמים פליד ובנג'מין את מות אדם וברוס. מילחמת ה-אזרחים מגיעה אל קיצה ובי-עיקבותיה משתנים סדרי-ה-חיים. רוב אזרחי הדרום אינם משלימים עם המצב ומעוררים סיסכוסים, שבאחד מהם נרצח פליד. שרה וקייסי טרוי מתי-אחדים.**

● **בנסון: הרומן של קראוס (11.20) — בנסון ומאסי, מזכירת המושל, חוש-פים את עניינה של הגב' קראוס בקצב של בית המושל. הם מחליטים שיש לשפר את סיגנון דיבורה. ביקור חוזר של הקצב מגלה את התער-יינותו בגרמניה, והוא מזמינה לצאת לביוליו של מר צאי-שבת. הגב' קראוס לובשת בגדי המודות, אך חוששת ש-מא תיכשל ברחבת הריקודים. גאוותה של הטבחית נשברת והיא פורצת בבכי.**

יום שני

16. 2

● **השעה השניה (9.30) — פגישה עם הפסיכולוגית, בתום הסרט ייערך דיון ב-אולטן. ● טירונות (11.30) — במיסגרת סידרת סרטי הקול-נוע הקצרים, מעשי ידיהם של במאים צעירים, יוצג הסרט "טירונות" אותו הכינה רותי פרס, בוגרת החוג לקולנוע**

רויטמן: טירונות יום שני, שעה 11.30 (שחור לבן)

אליזבת (דלטה ברק), שנהגת מכדורי אינדיאנים. טפח מ-תולדות השנים הראשונות של ארצות-הברית.

● **קוינסי (11.00) — שידור בצבע** — הפעם: "מירון אל המוות".

שבת

14. 2

● **דאלאס (10.05) — שידור בצבע** — פרק רא-שון בסדרה החדשה, המרעי-שה מזה שבועות רבים את צופי הטלוויזיה בארצות-הבר-רית ובארצות רבות אחרות. הסידרה מגוללת את סיפורה של מיספחה יואינג, העוסקת בענייני נפט, שהיא מהמיש-פחות החשובות ורבות ההש-פעה של העיר דאלאס, בטכ-סס. הפרק הראשון מספר על נישואיו של הכן הצעיר, בובי, עם בת מיספחה דיגר, שהיא מילחמה בפשעי השוטרים."

יום חמישי

12. 2

● **תיק סגור (10.00) — סרט תיעודי בהפקת מאיה דוקלר, שזכה בפרס ראשון של רשות-השידור" לשנה זו. התסריט הדימוי של יען מנכ"ל רשות-השידור נקדימין רוגל, הסרט מתאר פרשה ש-זעזעה את הישוב היהודי ב-ארץ — בקיץ 1938. בעיצובת של המרד הערבי, הקצין משה לורוביץ מוסיף להתגורר עם בני מיספחה (אשתו ברוריה, שלושת ילדיהם והדוד אליה, קירינ'ב) בצריף שולי, ליד מחנה-האסירים בעתלית. באחד הלילות תוקפת כנופיה את המחנה וחוטפת את כל בני המישפחה. הילדים רחל ויפתח זוכרים היטב את זעזעת האם ואת היריה הכודרת שנשמעה מייד אחר כך. שלושה ימים היו הילדים בשבי הכנופיה, עד שננטשו ליד קיבוץ משי-מרהעמק. החושף, יוסף סעיד אבוירורה, מפקד כוחות המרד באזור גינן נאסר כעבור שני-תיים ונדון למוות. גם כשהבל התלייה הונח על צווארו, סרב אבוירורה להודות בביצוע החי-טיפה. עד שקצין המיטטרה שלמה בן-אלקנה פיענח את**

יום שלישי

17. 2

● **עמוד האש: חשרת הסופה (8.03) — שידור בצבע** — פרק שביעי ב-סידרה (ראה כתבה מיוחדת). ● **בידור מונטה קרלו עם טלי סאבלס (10.00) — שידור בצבע** —

● **סאבלס: מונטה קרלו יום שלישי, שעה 10.00 (בצבע)** קוץ, הלא הוא טלי סאבלס, כוכב תוכנית הבידור במונטה קארלו. ● **ג'ני (10.45) — שי-דור בצבע** — הפרק החמי-של בסדרה המתארת את חייה של אמו האמריקאית של המנ-היג הבריטי וינסטון צ'רצ'יל.

במדינה

מישפט

לחוק כד' להודות

גז ביטול נפלט ממוצג

מישפטי והכרית

את הפרקליטים

שני שוטרים עמוסי מוצגים מישפטיים פילסו את דרכם במיסדרון בית המישפט לאולמו של השופט המחוזי בתל-אביב, אורי שטרומן. בשקים שנשארו היו כלבי-שול, סיר, רים, כוסות ומערכת סטריאופוניה. באחד השקים היה גם תגור גז זעיר ובלון מלא גז.

לפתע פקע אחד השקים, ומתוכו נפלט בקול לחישה רועם סילון גז, שאסף תוך דקות אחדות את כל המיסדרון. השוטר נאבק עם השק והבלון, והצליח לסגור את הפירצה. אך בינתיים הספיקו אנ-

השופטת הדסה בן עיתו חיכה בספקנות, אך הקשיבה לגירסה. לדברי הסניגורית נעצר מרדכי זכאי במארס 1978, בשעה שש ב' ערב. אשתו, פאני, נעצרה שעה אחריה, ועל גופה, בתוך תחנתה, נמצאו על-ידי השוטרים כמויות זעירות של חשיש ואופיום.

המישפטה חשדה במשך זמן רב כי בביתו של זכאי נערכות עיסות קות סמים, והם ערכו תצפית על הבית. ואמנם, בשעה חמש ראו את סלמן סחר עוזב את המקום, אחרי שמסר שטר כסף בן 100 לירות לזכאי. בחיפוש בכליו של סלמן נמצאה אצלו מנת אופיום. לטענת המישפטה קנה את הסם מזכאי.

החל משעה שבע בערב, כאשר נעצרה פאני, הסתובבו בדירת הזוג ביפו כעשרים שוטרים. כולם חיפשו את מחבוא הסמים. אך לא מצאו דבר.

נאשמים פאני ומרדכי זכאי הצגה לשופטים

סוף-סוף, בשעה תשע בערב, הורו בא למקום על-ידי כלב המישפטה הכלב המאלף מקס, מומחה גדול למציאת סמים. הוא שוחרר מרצועתו וניתן לו להסתובב חופשי בדירה ובחצר, כדי למצוא סמים. הכלב ריחרח להנאתו סביב-סביב, אך לא מצא בדירה מאומה. רק קרוב לשעת חצות, תחת לבנה בי-חצר מצא הכלב צרור עטוף בניי-לון ונייר ציבעוני ובתוכו 67 גרם חשיש ו-12 גרם אופיום גלמי.

כלבים או תרנגולות. כאילו לפי הזמנה, מיד עם גילוי הסמים הגיעו למקום בחצות הלילה כעש-

שים רבים להפוך חיוורים. ופקידי העזר פתחו את כל החלונות כדי לאוורר את המקום. השוטר עם המוצגים המשיך בדרכו ונכנס לאולם-המישפט. הוא הציב את השק ותכולתו למרגלות דוכן-השופט. ריח גז חריף החל מתפשט באולם. הפעלת לחץ. השופט טרם נכנס לאולם, הנאשמים, מרדכי חדד וישראל עקיבא, ישבו על ספסל-הנאשמים, והתובעת קלרה רגיני-יאנו והסניגור אברהם רייכמן חיכו לתורם להופיע.

כאשר ריח הגז היה לא-נושא, פנה הסניגור לתובעת ושאל: "האם זוהי הדרך החדשה לחזק על הנאשמים להודות באשמה? שכן אם ימשך המישפט זמן רב מדי נמות כולנו." התובעת חייכה, ופקידי העזר החלו פותחים את חלונות האולם.

הנאשמים הביטו במוצגים, שלפי טענת התביעה גנבו מבית דירות בגדרה, וללא-ספק הצטערו כי היה ביניהם מיכל גז פגום.

ההצגה הגדולה

לפענת ההגנה הושגת
הסם כד' להציגו לפני
השופטים שערכו ביקור
דלי בבית הנאשם

"גירסתנו היא כי השוטר אלי דדון שתל את הסם בחצרו של הנאשם," אמרה עורכת-הדין נירה לידסקי. "כולנו מכירים את שי-טותיו הבלתי-קונבנציונליות של דדון, ואני מוכנה להניח כי עשה זאת בכונה טובה. הוא היה משוכנע כי הנאשם אמנם אשם בסחר-סמים, ולא מצא פסול בכך כי יספק בעצמו את הראיות. בעיקר כאשר בליל החיפוש הגיעו למקום כעש-רה שופטי שלום, שהיו בסיור מיק-צועי."

שוטר עם שק מוצגים שיטות חדשות

91% הצלחה במתמטיקה

האולפן מציע לתלמידים תנאים ללא תקדים:
א. החזרת שכר הלימוד במקרה של כשלון בכחית הנגרות;

ללמוד פיזיקה מורחבת".
"האולפן לפיזיקה", מל-מד מתמטיקה ופיזיקה ל-בחניות הנגרות כמועד יוני '81 לכל המגמות.

המורה ומרכז האולפן, מר א. לחמן, הוא גם מחבר ספרי "בחניות הבגרות" במתמטיקה ופיזיקה, ובתור שכזה הוא מוכר בוודאי לרבים.

מיכל ברנט (ת"א)

ב. 6 השיטורים הראשוני-נים חינם. ספרי הלימוד ללא תשלום.

ההרשמה: "האולפן ל-מתמטיקה", ב"ס, "מופת", רחוב פרוג 8, ת"א, טלפון-נים — 222642, 730833.

תחילת הלימודים 15.2.81 (מ.)

דוד שרם (חולון)

ב. "אולפן למתמטיקה" כ-תות לימוד קטנות (עד 20 תלמיד), והוא מומלץ גם לתלמידי תיכון, המעוניינים לשפר את רמת ידיעותיהם.

הבחנה במתמטיקה נתי-שבת לאחת הקשות ש-בבחניות הבגרות. "האולפן למתמטיקה" בית ספר ערב לאקסטרנים, מב-טיח שלימוד המתמטיקה יכול להיות קל ואפילו מהנה, בתנאי שהתלמיד ישקיע מאמץ ויכין שיעורי בית באופן סדיר. כמועד יוני 80 היה שיעור ההצלחה בין בוגרי הקורסים שלנו למתמטיקה 91 אחוז.

מתגובות הבוגרים: מיכל ברנט (בתמונה) כותבת: "הקורס המוצלח ביותר שלי במתמטיקה. לא האמנתי שבשלושה חודשים אפשר ללמוד חומר של ארבע שנים!"

דוד שרם (בתמונה) כ-תב: "הגעתי לקורס עם ידע מתחת לממוצע. קיי-בלתי מהקורס בכלל ומה-מורה בפרט ידע שעור לי לגשת בבטחון למבחן ואף לעבור אותו בהצלחה! אסתר כהן: "הקורס היה טוב וסייע הרבה לידיעות. זה מראה לנו מהשד לא נורא כל כך ואפשר להת-גבר על החומר."

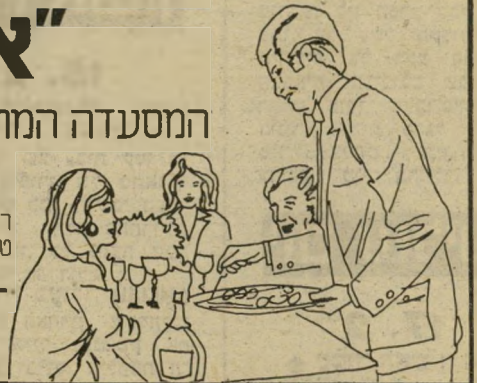
אביהו אטינגר (למד פיזיקה מצומצמת): "הת-אהבתי בפיזיקה. מעוניין

"אל מרוקו"

המסעדה המרוקנית האכסקלוסיבית לאניני הטעם

רח' ירדדי הסירה 1 (מול נמל תל-אביב) 441438 :2' (כשר)

אינך צריך להיות מרוקני כדי להתענג ב"אל מרוקו"

וידיאוֹסֶרְט

הסרת ארועים בוידיאו!
צילום חתונות, בר מצווה וארועים מיוחדים
סרט בן 3 שעות: \$299 כולל מעט וקסטה
רח' רוזנבאום 5, ת"א, טל. 296662

מועדון 5 לתרבות חרשה

רח' ס 5, תל-אביב 297263 טל'

יום א', 15.2.81
ראיון החודש

עם האורחים
מקובה וצילה
לוועידה ה-19 של
המפלגה הקומוניסטית
הישראלית

יום ג' ה-17.2.81
ערב בינלאומי

המועדון פתוח בימי שלישי משעה 8.30 בערב. התוכניות מתחילות כשעה 9.00 בערב

ארמון

- ציורי שמן מקוריים
- הדפסים על נייר, קרטון, פלסטיק ומושי
- בד לציור תוצרת חוץ
- מסגרות לתמונות מעץ ואלומיניום
- בסגנונות שונים: מודרני, בארוק ורוקוקו
- מסגרות מיוחדות (אנטיק) גילוף יד
- לאספנים, מוזאונים וציירים ידועים
- תמונות אלומיניום מחליפות צבע

dufex dufex dufex dufex dufex

רח' אילת 47, ת"א, טל': 657112

באוזני חברי רק"ח ואוהדיה

מישהו ממנהיגי רק"ח פירסם בביטאון המיפלגה בערבית מאמר גדול-ממדים נגד "רסיסי מצפן ויתר הזרמים האנטי-קומוניסטיים". תחת הכותרת, "על לאומיות אמיתית ועל מהפכות אמיתית", כותב אותו בר-סמך עלום-שם את הדברים הבאים:

"על רקע הבעיה הפלסטינית והסיכסוך הישראלי-ערבי, לא צמחו ואף לא היו יכולים לצמוח הזרמים האנטי-קומוניסטיים, בדומה לאותם שהופיעו בשולי התנועות המהפכניות ב-אירופה — וזאת אם נוציא מן הכלל את רסיסי מצפן היהודיים, אשר ניסו להעביר את, המחלה האירופית' הזו לארצנו... מהפכנים' אלה יודעים, כי איבתם לקומוניזם שומרת אותם ומגינה עליהם מפני כל רע, בצל הדימוקרטיה הישראלית הטהורה. נסתפק בהפניית השאלה הבאה לאנרכיסטים יהודיים אלה, כדי לשים קץ לסחרם הפומבי בסבלות עמנו: מדוע אינם הולכים לרחוב היהודי ומנסים לשכנעו, אם אתם רציניים?!" (אל-אתיחאד, 20 בינואר 1981).

בעל המאמר, החותם "בעל נסיון", משתמש בתווית "אנרכיסטים" ו"אנרכיזם" כפי שעושים שאר הפקידים הקומוניסטיים ברחבי העולם — כדי להדוף כל ביקורת משמאל על ההנהגה הקומוניסטית וכדי להתגונן מפני מיתקפה רעיונית מהפכנית על המשטר בברית-המועצות ועל סטאליניזם. הוא מאשים את ה"אנרכיסטים" כמי ש"סייעו לפאשיסטים בצילוי למגר את משטר איינדה, כמי ששמו מקלות בגלגלי "ההפיכה המהפכנית" (!!) בפורטוגל וכמי שסגנו בתנועה המהפכנית בצרפת, בהנהגת שד הקרוי "בנדיט-כח" (המרכאות במקור).

זוהי עיסה בלולה של שקרים ועיוותים, טבולה בבורות וסכלות, ומתובלת בקורט של הסתה לאומית. ואת המרקחת הזו, שסירחון של אנטי-שמיות וגזענות נודף ממנה למרחוק, מגישה מערכת אל-אתיחאד לקוראיה, ערב כינוסה של הוועידה ה-19 של רק"ח, השבוע.

וכדי להוסיף חטא על פשע, מצרף המחבר האנונימי מסקנה אופרטיבית לרפש שלט: "לנין מחשיב, ובצדק, את מינור האנרכיזם כאחת הסיבות המרכזיות להצלחת הבולשיביקים בניצוח המהפכה המנצחת!"

לפני שנה הזדנבו מנהיגי רק"ח אחרי הפולשים לאפ-גניסאטן והצדיקו אותם בכל פה. ועתה הם מתייצבים לימין הכת השלטת בברית-המועצות נגד מעמד הפועלים והמוני העם בפולין.

הדבר כבר אינו מפתיע איש, אולם הוא חוזר ומצביע על פשיטת-הרגל של הנהגת רק"ח, הנושאת לשווא את שם הקומוניזם ומכפישה בעיני החמונים — יהודים וערבים גם יחד — את הרעיון הסוציאליסטי.

המאבק למען הסוציאליזם מחייב התנערות מכל שרירי הסטאליניזם; גם המאבק היומיומי נגד הכיבוש והדיכוי של בני העם הערבי-פלסטיני תובע לב טהור וידיים נקיות. לכן אנו פונים לחברי המיפלגה הקומוניסטית ולאודהיה, כדי שיציבו סכר נגד שטף דברי הבלע של ה"מנהיגים", דוגמת הדברים שצוטטו לעיל.

לא בהגנה עלינו המדובר, אלא בהסרת כתם מעל הדגל האדום, המשותף להמוני הקומוניסטים והסוציאליסטים בעולם כולו.

האידגון הסוציאליסטי בישראל - "מצפן"

המרכז / ת.ד. 28061 תל-אביב-יפו
7 בפברואר 1981, תל-אביב
המעוניינים בעקרונות היסוד של מצפן, בנוסח עברי מלא של המאמר באל-אתיחאד או במתן תרומה למימון המודעה — יפנו לפי המס': ת.ד. 28061, תל-אביב-יפו, 61280.

במדינה

(המשך מעמוד 55)

נאלץ למכור את כלייטו ואחר-כך את עינו, כדי להתקיים — הריאליזם החריף שבו הוצגו הרי בעיות סחף את כל הקהל למח"שבה, וגרר ויכוחים לוהטים אל תוך הלילה.

דרכי חיים

שתי זכות גורל

הבעי הורשע ברצח

זמשפתו התנפחה על

אשתו בקדלות ומכות

מנשה גולן הוא הרוצח רעול-הפנים אשר התגנב לדירתו של דויד חמו עם שתי, לפני כחצי שנה. ידה בו למות ופצע את רותי יצחק, חברתו של חמו, בידה. כך קבע לפני שבוע בית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

אחרי מישפט רב-ההפכות, שבו העידה הנפגעת כי זיהתה בווד-אות את חיוורה, למרות שהיה רעול-פנים.

היא חזרה לפני בית-המישפט על קורות בוקר הדמים ועל ה"חודשים הקודמים, אשר הביאו את הסיכסוך בין גולן לחמו לשיאו, ואשר הסתיימו ברצח. סיפורה היה דרמטי ועצוב. היא היתה ידידת מישפחה של הזוג גר-לן. עליזה, אשתו של מנשה גולן, קיבלה את רותי לביתה כאשר זו חזרה מארצות-הברית לישראל. אביה של רותי התנגד לשידוך בין הצעירה התמירה לבין חמו, שהיה ידוע כעברייני שנים רבות. האב לקח את רותי לארצות-הברית, בי-מטרה להרחיקה מאהובה. אך רותי לא שכתה.

שאיפת נקם. מנשה ועליזה הוכיחו עצמם כידידים טובים ו-מסורים. הם יעצו לרותי לסיים את פרשת-האהבים עם חמו, כאשר יום אחד התנפחו פניה ממכות שספגה מאהובה, והיה עליה להישאר בבית עד שתוכל שוב להראות פניה בציבור. מנשה אף הבריח אותה ל-ירושלים, כדי להרחיקה מחמו.

אך לבסוף החליטה רותי לקשור את חייה לגבר חם-המוג, ועברה להתגורר איתו בדירה בבתי-בתקופה זו בערך חל קרע בין חמו ובין גולן. השניים הסתכסכו בגלל חלוקת כספים בעיסקת-רמיים. חמו גם חשד בגולן כי הלשין על חבריו בעיסקת-רמיים אחרת, וכל פעם שהיה פוגש בו היה מסנן ביניו שיגיו לעברו: "מלשין, מניאק".

שבוע לפני הרצח אמר גולן לחבריו של חמו שיהזיר אותו להפסיק "ללכך עלי".

ביום הרצח התעוררו בני-הזוג למראה דמות מיסתורית רעולת-פנים שעמדה שלופת-אקדח אל מול המיטה הזוגית. רותי הספיקה עוד להתלגלג מן המיטה, אך חשה כי נפצעה בידה והשכה לעצמה: "גיבגי" (כינויו של גולן) בא לה-רוג אותנו". היריות הנוספות פגרו בו בחמו, ואמבולנס הוביל את ה-קורבן לבית-החולים, שם נפטר.

בדירת הקורבן נמצאו מישקפי-שמש, שלא היו שייכים לדיירי, ואשתו של הנאשם, עליזה, זיהתה אותם כמישקפיו של בעלה. זה היה חלק מראיות התביעה. בית-המישפט שמע את טענות הסניגור, אהרון בן-ישר, והתובע-על, דבורה ברלינר, והרשיע את גולן.

לפתע נשמעו צעקות רמות בי-אולם. מישפחתו של גולן, אחיו ואחיותיו, התפרעו וצעקו בקולות-קולות. הם קיללו את השופטים ואת התובעת. וכאשר יצאו מהאולם שפכו את חמתם על עליזה. הם האשימו אותה כי ביגלל זיהוי ה-מישקפים על ידה הורשע בעלה. הם התקברו אליה בצורה מאיימת, ואחד מהם היכה אותה על פניה. רק השוטרים חילצו את האשה ה-צנומה מידיהם שואפות-הנקם של בני מישפחת גולן.

חיים שלך

פותח את הספרים שנוה לו לפתוח ולא את אלה שאני באמת רוצה לראות. לדוגמה: כתוב שהסכם שלי איתו כפוף להסכם הבינלאומי. אם בחוזה שלי איתו כתובה המילה בינלאומי, זכותי לראות מהו אותו

ל לי היא בחורה ממורמרת. הקאריירה שלה נמצאת בי-שפל, מהרגע שעזבה את להקת חלב ודבש. לדעתי עשתה את טעות חייה. היא לא מסוגלת להיות זמרת סולנית, אין לה את הכוח לזה. אמנם היו לה כמה שלאגרים בעבר, אבל זה לא נתן תוצאות בימתיות ממשיות. או קאריירה רצינית. לי עומת זאת, עם להקת חלב ודבש היא הגיעה לשיא.

גלי נכנסה למישרד שלי כולח חלק ויצאה ממנו בתור סטאר גדול במדינת-ישראל. זאת עבודת ה-מישרד שלנו. אנחנו בחרנו את השיר הללויה, קבענו את הצוות המבצע, בחרנו במנהל המוסיקלי ובחרנו בה לבצע את השיר. עוד כשקובי אושרת ליהק את להקת חלב ודבש הזוהרתי איתו שגלי היא בחורה שאוהבת לעבוד לבד, ושהיא לא תסתדר במיסגרת להקת אולם קובי הרגיע אותי בעניין הזה והבטיח שהכל יסתדר. מרגע זכייחם בתחרות האירוויזיון העסק הלך על סכינים. תמיד טיחתי את כל העניין בתקווה שהעסק יילך, אולם המצב הלך והידרדר.

דברים אלה השמיעו השבוע ה-אמרנן שלמה צה. בעיקבות תביעה משפטית שהגישה נגדו הכוכבת היפהפיה, גלי עטרי. היא תובעת ממנו ומשותפו, חיים שלך, לפתוח לפניה את סיפרי החשבונות. גלי דרשה דין-וחשבון מלא על כספים המגיעים לה מפעולות שונות ש-נעשו במישרד. במיסגרת ההסכם שנערך בינה לבין האמרגנים, היא טוענת שהאמרגנים פתחו בפניה אך ורק את המיסמכים הנוחים להם.

סיפרי השבוע גלי עטרי: "אני רוצה להיות מעודכנת. חלק מה-מיסמכים ראיתי וחלק לא. אני תובעת לפתוח את כל המיסמכים הקשורים בקבלת כסף לאמן. זה כולל הופעות טלוויזיה ומכירת תק-ליטים. מדובר כאן בכסף גדול, שאני רוצה להיות בטוחה שאכן קיבלתי את כל חמגיעי. "אם הכל בסדר, מדוע אין פותח חיים בפני את כל הספרים? שלמה

זמרת עטרי

"יש לי זכויות בינלאומיות!"

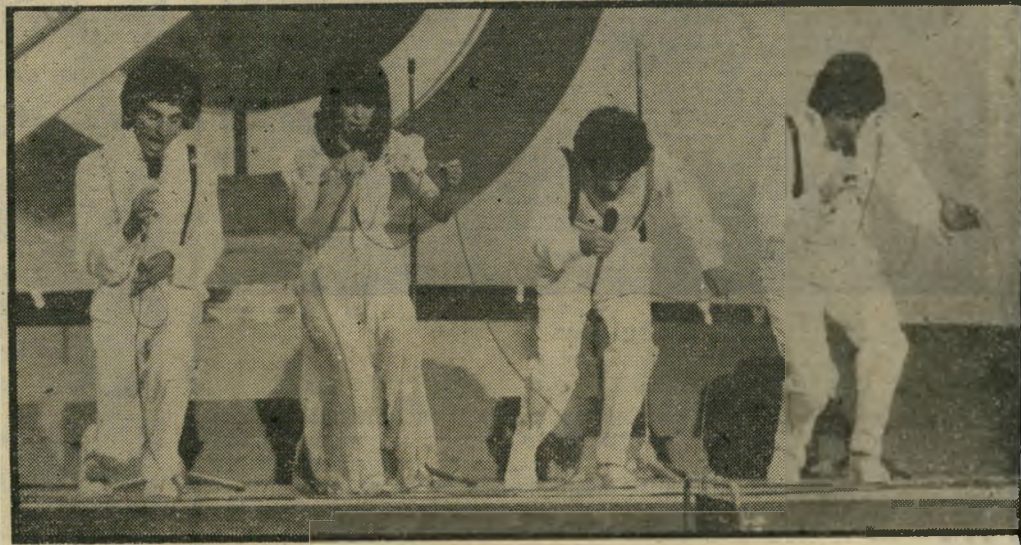
הסכם בינלאומי, ואת זה לא הראו לי.

"אני לא אומרת שלמה רימה בטוחה. אני חושבת שישנם כספים במישרד המיועדים לי, ואינני יודעת לאיזה כיס הם הלכו. הופעתי עם הלהקה בכ-60 תוכניות טלוויזיו-י, מדובר בהון תועפות. לאן הלך הכסף?"

הגיב שלמה צה על דבריה

בתביעה שהגישה לבית-הדין שכתב הזמר הבינלאומית של ישראל, גלי עטרי, נגד אמרגניה היא מבקשת שיפתחו לפניה את הספרים ושואלת:

"לאן הלך הכסף שלי?"

הקת "חלב ודבש" ברגע השיא — זכיה ב"אירוויזיון" היא נכנסה כמו לוח חלק!

גלי עטרי

הקו של הלהקה באותם תנאים של החווה הישן. גלי סירבה לחתום על החוזה, והעדיפה לעזוב. אחרי כך התחכמה כאילו זרקתי אותה מהלהקה בצורה שרירותית, אפילו הצעתי לה ארבעים אחוז מההכר נסות והיא לא הסכימה.

גלי כל הזמן רצתה להיות הסולנית, והשמיצה בכל הזדמנות את חברי הלהקה. היא התייחסה לבחורים בצורה משפילה ממש. באמצע סיבוב הופעות שהיה להם באנגליה, כשהלהקה השתתפה ב-The Top of the Pop, תוכנית שהיה לנו מאוד קשה להגיע אליה, קיבלתי טלפון בהול, שגלי מסרבת לעלות על הבמה אם לא יגידו את שמה. חברות-התקליטים זעמו. השם גלי עטרי הוא אלמוני באירופה והלהקה מוכרת שם אך ורק בשמה חלב ודבש.

אני, "אני", "סולנית"

גלי עטרי היא צוחקת על האשמות אלה: "למה שאני אגיד שאני רוצה להיות סולנית, כשהדבר כתוב בחוזה? בתקליט הראשון שהור צאנו בארץ כתוב גלי עטרי וי להקת חלב ודבש. אני הכרתי משהו לשים את שמי? אני סולנית וזהו זה. אני מכחישה סרבתי להופיע בטלוויזיה בלי שמי המפורש. אני לא רוצה לספר איך זה היה באמת, כי אני לא רוצה לכבס את הכביסה המלוכלכת בפומבי. אף פעם לא הצעתי לזרוק את הבחורים מהלהקה. נכון שבכל מיספחה ולהקה יש מרימת מיספחתיות, אבל בסך הכל היה לנו על-הכיפק ביחד וצחקנו הרבה. יכול להיות שמתחת לפני השטח היה להם משהו נגדי."

"יכול להיות שלגלי כואב ש-הלהקה מצליחה בלעדית, אומר שלמה. היא אמרת שבלעדית תלהקה לא שווה שום דבר. כואב לה שהלהקה כן הצליחה בלעדית."

עיקר טענתה של גלי, שמה שנה לא ראתה מיסמכים שחגיעו ממכירות תקליטים של הלהקה הללויה ושדובר בהרבה כסף. על כך משיב שלמה: "הכסף מונח בבנק, לא נגענו בו. אם יתברר במישפט שהכסף מגיע לה, היא תקבל אותו. ואם בית-הדין יחליט שהכסף שלנו, נקבל אנחנו."

אני יודע מה זה אירוויזיון. ומה זה עושה לאנשים. אתה מקבל לפתע פירסום ללא פרופורציה. שלושת הבחורים נשארו אותו דבר. צריך להיות חזק מאוד בשביל זה. את גלי סחררה ההצלחה."

גם על כך יש לשלמה צח תגובה: "גלי היא זמרת מוכרת והיא התאימה מאוד ללהקה. אני לא רציתי לפרק את הלהקה. אני טענתי שהמצב כרגע עם להקת חלב ודבש בחוץ-לארץ איננו חזק, ואני רוצה לבסס מחדש את הלהקה לטווח ארוך יותר. הלהקה גמרה להופיע בחוץ-לארץ, לא היה להם תקליט חם בשוק, למיסגרת הופעות לא היו מוכנים. מכיוון שלא היה להם רפרטואר.

"כוונתי היתה לשנות הכל מן היסוד, לאסוף חומר ולשנות את גם על כך יש לשלמה צח תגובה: "גלי היא זמרת מוכרת והיא התאימה מאוד ללהקה. אני לא רציתי לפרק את הלהקה. אני טענתי שהמצב כרגע עם להקת חלב ודבש בחוץ-לארץ איננו חזק, ואני רוצה לבסס מחדש את הלהקה לטווח ארוך יותר. הלהקה גמרה להופיע בחוץ-לארץ, לא היה להם תקליט חם בשוק, למיסגרת הופעות לא היו מוכנים. מכיוון שלא היה להם רפרטואר.

אחר לטווח של חמש שנים, עם תנאים אחרים. מה פיתאום? רציתי לסיים את ההסכם הקיים, ורק לי אחר תום השנה של החוזה הישן להחליט אם אכן אני מעוניינת להמשיך במיסגרת הלהקה. "שלמה הפעיל עלי לחצים ש-אסכים לתנאים החדשים ואני סירבתי. כעבור יומיים צילצל אלי עיתונאי ובישר לי על קיומה של להקה חדשה בהרכב חדש, כשלאה לופטין ממלאת את מקומי. וכל זאת כשהחווה שלי איתו עדיין בתוקף."

היא ראתה את גלי: "גלי ראתה את הספרים. איפשרנו לה לברוק את כל המיסמכים הנמצאים ברשותנו. אפילו שלחנו אותה אל רואה-הי-חשבון שלנו. הוויכוח הראשון ביינינו לבניה ולבין חברי הלהקה פרץ ברגע שהגיעו הדיוחים הרשמיים על הרווח ממכירת הדיסקים. "היה ויכוח אם הם צריכים לקבל את הכסף לפני ניכוי הרוצאות שהיו על הלהקה ומומנו מריווחי המשרד. הרוצאות היו של כרטיסי טיסה לחוץ-לארץ, ביגוד, שהייה בבת-מלון — הכל לחמישה אנשים.

"הלהקה טענה שסעיף הרוצאות לא מעניין אותה והם דרשו את מלוא הסכום. כיוון שהסעיף הזה בחוזה היה לא ברור, ניצלה ה-להקה סעיף זה לזכותה. עם ה-בחורים הגענו לבסוף לפשרה, ש-חמישים אחוז מהרוצאות יחולו עליהם וחמישים אחוז עלי. גלי לא הסכימה לפשרה הזאת.

"הכספים עבור תכניות הטלוויזיה שהיא טוענת שלא הועברו אליה הגיעו לחברת התקליטים פולידור, שאיתה יש לי הסכם בנוגע למסע קידום מכירות באירופה. כל ההוצאות הנובעות מהמסע הם על חשבונם, ולכן ההכנסות מגיעות להם לכיסוי הרוצאות."

חווה

חדש

איזו גלי טוענת: "מדוע לא הראו לי הסכם שנחתם עם חברת פולידור? לפני כשנה, לפני גמר החוזה שלי איתו, פנה אלי שלמה צח בבקשת לשנות את החוזה הקיים, ולחתום על חוזה

אמרגן צח (משמאל) עם אשתו איילנה אביטל, אשתו ישעבר איילנית וחברן דודו דותן. היא לא מסוגלת להיות סולן!

נשאר בתיאטרון

מנישואין ראשונים נותר תמיד משהו. בזאת נוכחתי כשבאתי למסור איחולי מזל טוב לאיש-העסקים ועורך-הדין רוני סודובקה בן ה-32 ולמירב רחן בת ה-18, תלמידה נלהבת של ג'וזי ארקון. זוגתו הראשונה לחיים של רוני הייתה השחקנית אמירה פולן, שהופיעה בעבר בתיאטרון הקאמרי. אומנות ועסקים לא עלו בקנה אחד, ולאחר שלוש שנות נישור אין התגרשו השניים.

אמירה דבקה באהבתה לתיאטרון, ור מצאה נחמה בזרועותיו של שרגא הרפז, ועליכך כבר סופר רבות. אך גם זה נגמר זמן, והיום היא נשואה באושר לדרור עפרון, מהנדס ייצור, ולהם בת קטנה, ירלי.

רוני, שדווקא בשנות נישואיו לא הסתגל לתיאטרון וגרושיו היו על רקע התנגדותו למישחק, התחיל לאחר הפרידה לספח ב-

אמירה פולן
הלשעבר נכנס

ליבו אהבה לתיאטרון, וגם ניסה כוחו בלימודים באוניברסיטה בחוג לתיאטרון. גם בתחום הרומנטי נשאר נאמן לנעורים, ובין כיבושיו הרבים הייתה גם יפעת לוי בת ה-16, שהופיעה בטלוויזיה בתוכנית מצב משפחתי.

או מתיאטרון לתיאטרון, רוני נישא למירב.

מזל של נהרייתית

לא טוב היות האדם לבדו, אמרו חכמינו. אתי מינין, בת ה-31, מאשרת. אני בטוחה שיש עוד הרבה אחרים שחושבים כמוה, אבל למעטים יש סיפור-חיים עצוב כשלה.

אתי היא נהרייתית במקורה, אלמנה ואם לשתי בנות. בעלה, שמואל מינין, היה כדורסלן בהפועל חיפה ונהרג בירי קטיר שות לפני שלוש שנים בנהריה.

מה עושה נערה שנפלה עליה פצצה כזאת בגיל צעיר? המחשבות הראשונות שבאות אחרי ההלם הן להחליף מקום. לא שלאיתי היה חסר משהו בנהריה, אך תל-אביב נראתה לה כמקום מיפלט מתאים להתארגנות מחדש.

או כמו בכל הרומנים שבאופנה הלכה אתי ללמוד טניס. יש תמיד מורה-טניס אביר, והפעם זהו מיקי וינסקוביץ בן ה-28, שאורז את מזויותיו, זונג אישה ותינוקת ומלווה את אתי לחיים החדשים. הבחורה הזאת קיוותה לבלות הרבה, לנצל את כישוריה הטיבעיים ואולי לעלות על המסלול, ולנסות לסגור פצע עמוק, שרק הזמן והסביבה יכולים לאחות. אתי ופיקי גרים יחד במשך שנתיים וחצי, כשמיקי עדיין נשוי לאחרת.

סיפורים כאלה עושים לי טוב על הרגשמה. האמת היא שאיתי היא כזו, שקשה

החברה של כולם

בתקופה של אינפלציה דוהרת, שבה כולם בוכים שאין כסף ואין דירות והמצב קשה, יש לי מציאה אמיתית - דני בראל (41). לא חסר לו כסף ולא חסרות לו דירות. דני הוא סיפור הצלחה. יש לו מישרד עורכי-דין, שמתמחה בנכסי דלא גיירי, וגם שותפות בבית-קפה ידוע על גדות הירקון. סמוך לגשר אבן-גבירול. יש לו דירה ברמת-אביב, משהו עם כפתורים וכל התיכומים, אך בענייני התיכות הוא יבש כמו צנון. לפני שהתברר הכי טוב של דני, יאיר לב, נסע לגניירוק, היה מצב העניינים

רותי מזל
לא מה שחושבים

נסבל, אך מאז שנסע, אפילו החיוכים של דני יבשים והכרס קצת מתעגלת והוא מאוד עצוב. חברים של דני סיפרו לי, שרותי מזל היא הצמודה של דני כבר הרבה זמן. אבל אני מוכרחה לתקן את כולם.

רותי אינה נערתו של אף אחד וחברה של כולם. החברה-מנית הזאת היא מסמר בכל אירוע, יודעת הכל ומעורבת היטב בכל מה שקורה.

רותי הייתה אשתו הראשונה של קלמן יוסטמן, שהיה המעסה של פארה פוסט בביקורה בארץ, והיום החתיך הזה הוא בעלה של ליאורה פייס מעפולה.

רותי אמנם נראית הרבה מאוד בחברתו של דני, אך כל אחד לחוד ושניהם יחד מחפשים כתף לתפוש שלווה, מישוה שיצבוט בלב וירחיב את החזה. בחודש הבא מתכנן דני לנסוע לשווייץ כדי לעשות סקי, ואם תהיה נחמדה שתודרו, אולי יארוז גם אותה יחד עם שאר המטלטלין.

היורשת הקטנה

רוז'ה נחמן
הכל בשביל נטלי

הוא קנה עוד שתי חנויות בעיר והועיד אותן לאופנת-גשים. כשמתכננת-אופנה מור כרת לנשים את מעטפתו, הן קונות. ולמה אני מספרת לכם את כל הסיפור הזה? ובכן, לפני כחודש נולדה לזוג נחמן רושת-עצר קטנה, קוראים לה נטלי, וברגע זה האופנה היחידה המעניינת אותה היא אופנת התיכומים, שמאוד פופולרית אצל בני החודש, אבל אני לא דואגת לה. היא כבר מסודרת בחיים.

אתם יודעים, לפעמים מתחשק לי לספר לכם ולהיזכר ברומנים שקרו לפני המון שנים. נראה שאני בחורה סנטימנטלית, בעצם מי לא? למשל, הרומן בין רוז'ה נחמן, שהיה בזמנו בעל בוטיק קטן ביפו, ובין מתכנתת-האופנה ציפי דבי. רומן כזה, שמתנהל שנים על גבי שנים בדילוגים און אנד און, יכול להיגמר בשתי צורות בעצם. או שיהיה פיצוץ ופרידה או חתונה.

רוז'ה הספיק לא רע במשך השנים. מבטיק קטנטן הוא הגיע לשתי חנויות פאר, והחל מסתובב בעיר במכונית אולד סמוביל מבריקה. מיותר לציין, שבכל אותה העת הייתה ציפי צריכה להשגיח בשבע עיניים על הגבר היפה שלה מפני מיטב חתיכות העיר, שלא הסתירו את חיבתן ממנו, אם להתבטא בלשון המעטה. אבל כמו שאני מכירה את העלמה, הייתי בטוחה כימעט לחלוטין שהמשימה הזו לא תהיה קשה מדי לבחורה כישרונית זו. אמנם כך היה.

לפני כשנה ערכו השניים הנחמדים הללו פצצה של חתונה במלון בתל-אביב, ומי ספרים שהחגיגה הזאת עלתה לרוז'ה כחצי מיליון לירות ישנות. מאחר שאז החלו לחיות בשניים, החליט הבעל המתחשב שצריך למצוא דרך להעסיק את אשתו.

לא להתאהב בה, וגם מיקי הוא חמד של בחור. לכן אני לא כל כך מתפלאת, שי קופידון היכה שם חזק. אבל כשאני יודעת על זוגות נחמדים, שלא בדיוק הולך להם, אני הרכילאית הכי מאושרת בעולם - שהנה, יש כאלה שכיף לכתוב עליהם.

וכשאני מלמד, אז אני נותן לכם תכנית חסכון ממש: בדרך הביתה אתה עוצר בחנות דליקטסים או סופר-מרקט וקונה תרכיב "מאי טאי" Mai Tai בבקבוק הירוק של הולנד האוס. ככה אתה מקבל בעד אותם דולרים שהיית משאיר אצלי בשביל כוס אחת, 20 כוסות או יותר. עכשיו, אתה רק מוסיף רום לפי ההוראות או לפי הטעם האישי שלך, וכל זה אתה מערבב עם קוביות קרח ומקשט עם פלח אננס, דובדבן או פרוסת לימון. לא תאמין אבל אתה מקבל קוקטייל "מאי טאי" אמיתי ואתה מקבל גם הרבה עיניים מעריצות של האורחים-חות שלך... ממש כמוני.

הצלחה מובטחת רק עם Holland House.

רחל מרחלת על כל העולם

אהבה
בכחול-
לבן

בין מיכסיקו לאכדיה

רודולפו כהן וריקי מנור
לנהל וזשיר

אני אוהבת את הרומנים הארוכים-ארוכים האלה. יש בהם משהו שורשי כזה. אחד הרומנים האלה העומד להיגמר בקרוב, ולהפוך מיסגרת ממוסדת. הוא הרומן בין מנהל-המלונח רודולפו כהן לבין הזמרת ריקי מנור.

רודולפו היה מנהל מלון לרוס באילת, כשהמלון הנה היה המלך במקום. הוא דאג שאורחים שלו לא ישתעממו רגע אחד. במיסגרת דאגה זו הוא חיפש ומצא את ריקי, שהיתה אז זמרת די מתחילה, הביא אותה למועדון-הלילה של המלון ומילא אותו ערב ערב. היו שבאו במיוחד למלון לרוס כדי לשמוע את ריקי והיו גם שלא היו צריכים לבוא במיוחד, הם פשוט היו שם.

אחד מאלה היה רודולפו עצמו. השניים פשוט התאהבו. אני זוכרת את הסיפורים או באילת על הרומן בין המנהל הזמרת, והכל באילת היו בטוחים שהעניין הזה יגמר בדיוק ביום שיגמר חוזה-ההופעות של ריקי.

אבל לא כך. ריקי גמרה לשיר, אבל לא גמרה להיות בלרוס. היא עברה מהחדר שיועד לאמן לדירה של מנהל המלון ונשארה באילת. כשסיים רודולפו את עבודתו, ועבר לנהל מלון בנתניה, הפכה ריקי לזמרת מועדון-הלילה של המלון הנתנייתי.

עכשיו רודולפו הוא מנהל מלון אכדיה בהרצליה וניחשתם נכון. ריקי עברה איתו גם לשם. באכדיה אין כל מועדון-לילה, אבל תאמינו לי שרודולפו ימצא בסוף את המיסגרת הנכונה

יש לי ציפור קטנה, שהמביאה לי מנגיית נות מרחוק ועושה לי טוב בלב. הטוב קשור הפעם לעדינה לב, הזמרת החיננית בעלת הקול העמוק, יוצאת להקה צבאית מתקופת יגאל בשן, שאיתו זכתה במקום ראשון בפסטיבל, בשירים אני ואת נולדנו בתש"ח.

עדנה, בעלת הנפש הרומנטית והעדינה, שקועה עמוק ברומן, והפעם עם ישראלי, יורם שיינמן, היושב בניו-יורק, ומספירים לי שהאהבה בוערת ושבאביב יתחתנו. שלא כמו ברומנים הקודמים שלה, שכולם היו על טהרת תוצרת-חוץ ושעליהם כבר

עדינה לב
חתונה באביב ?

דיווחתי לכם בהרחבה, לא השאירו הפעם מלאכי אר"ע את עניין הלב ליד המקרה. אחת הדיילות, חברה טובה של עדנה, דאגה שהפעם לא תיפול בידיים זרות, והכירה לה את יורם.

3 מרל 2

האביב השנה עומד בסימן חתונה למיספר לא מבוטל של זוגות, ואחד הצילצולים יהיה שייך לשמעון לוי ולידיה טאו-פיג.

שמעון הוא בעלה לשעבר של הדוגי מנית שרונה מרש, שהיתה לו אשה מס' 2, ועכשיו פניו מועדות אל ה-3. שמעון הוא בחור נאה ונחמד שיש לו הכל - בית משגע בכפר-שמריהו, מיפעל לנשק והרבה מצלצלים.

גם לידיה היגננית ידעה את חווית הנישואין בעבר עם איזה חיפאי, שכל מה שאני יודעת עליו הוא שעסק בצלילה. לאחר פירוק התבילה היא נותרה עם ילד, שהוא היום בן 11. קודם לכן היתה במשך שנים רבות חברתו של דייל אל"ע, עמל מיר.

שמעון ולידיה נדלקו באילת וקצת ב-מקרה - כשחברה שבאה עם שמעון לי-בילוי סוף-שבוע נחזה לפתע את המערכה ופרחה לה חזרה לתל-אביב, לידיה פשוט היתה בסביבה.

השניים כבר יחד שנה שלמה וטוב להם,

אבא על המישמר

גיתית שובל היא מסוג הבחורות הדומות לנרות חנוכה: מותר, ואפילו צריך, להתבונן בה, אבל אסור לגעת. למה? יש לכך שתי סיבות. האחת גיתית, הולכת, ואני לא מתכוונת לבקר, כשי-גיתית הולכת לגימנסיה והאבא הולך לעבודה, אלא לערב, ניסים, האב הגאה, צמוד לזמרת.

גיתית שובל וגיא מרוז
לצאת בשלושה

אבל נראה לי שקם בחור אחד, שכמו שהוא צעיר, ככה הוא מזמר. אני מת-כוונת לזמר גיא מרוז, שהוא לא כל כך מבוגר מגיתית. בהתחלה הם היו כותבים שירים ביחד, אחר כך שומעים תקליטים, והשלב הבא הוא שהם יוצאים כבר למסיבות.

איך התגבר גיא על האבא? הוא למד בכיתת-הספר את האימרה הידועה: "אם אתה לא יכול להביס אותם, הצטרף אליהם". גיא, בן של בוטיקאית ומנהל במה, מצוי בענייני אבות המצויים בענייני בידור והחליט פשוט לצרף את האבא של גיתית לכל מקום שהוא הולך.

ככה כולם נהנים. ניסים מבקר במסיבות. גיא וגיתית יכולים להיות ביחד. יש לי הרגשה שכשהם יהיו גדולים הם יקימו צמד כשהמסיק שלהם יהיה, נו אתם יודעים מי.

הזמרת שהקסימה את כולם בפסטיבל הזמר האחרון, היא עדיין קטינה. אני יודעת שעובדה זו כבר לא עושה רושם היום, אבל בענייני של גיתית כדאי בכל זאת לשמי לב. כי יש מי שמספיד על כך שאף אחד לא יתקרב אליה: האבא, ניסים שובל.

ניסים הוא מסיק תכניות מוסיקה בקול ישראל, והוא מכיר את כל העולם הזה של זמרים, זמרות, חתיכים וחתיכות. כך שעליו אי-אפשר לעבוד. לאן שגיתית

אך תמיד יש מישהו שלא כלי-כך מבסוט מהעניין, ואני מתכוונת דווקא לבן שגדל ומתחנך בבית הסבתא.

אז אולי אחרי החתונה, עם בית כלי-כך גדול, ימצאו פינה שקטה גם עבור הבן.

היורשת

של אילנית

הרבה זוגות נוהגים היום להקדים את ירח-הדבש לנישואין, כנסיון אחרון לבדיקה יסודית של מערכת היחסים בינו לבינה, בין הידועים האחרונים, שעזבו את גבור לות הארץ לטיול בנוסח כזה, הם נחום גת וידידתו דורית.

נחום (36), יליד באר-טוביה, הוא מהנדס בעל חברת מעליות, וידוע יותר כאקס בעלה של הזמרת אילנית. נחום מעיד על עצמו שהוא אבא טוב המבקר תכופות את בנו, עמית, שנשאר אצל אילנית.

הרומן עם דורית אינו חדש, והשניים נושאים את אהבתם כבר שנתיים. בשנה הראשונה עוד התגוררה דורית בבית הוריה, ונחום חיזר במרץ, עליפי כל הגיי

נחום גת
מעלית לאהבה

נונים. רק לפני שנה עברו השניים להת-גורר יחד בדירה שכורה, והאידיליה שורת ביניהם על אמת.

עכשיו, כשנחום נמצא לידה ודואג לכל מחסורה, הפסיקה דורית לעבוד והיא רק לומדת עיצוב-פינים. את שארית זמנה היא מקיישה לבעלה לעתיד ולבית.

כל הכבוד לאוצר

אחד המישרדים הכי יעילים זה מישרד-האוצר. והנה ההוכחה: אגף מס-הכנסה במישרד-האוצר נוהג לגבות מס-הכנסה ועוד כמה מסים מסוגים שונים. מדי חודש, מזה שנים רבות, נהג מס-ההכנסה לפרסם כמה מסים גבה. כידוע, נוהג מס-הכנסה לגבות חלק מהמס משכירים וחלק מהמס מעצמאים וחברות. וכך היה, שבכל חודש אפשר היה לדעת כמה מס נגבה משכירים, וכמה מס נגבה מעצמאים ומחברות.

אז מה עושה המזל? שבשנים האחרונות, מאז הרפורמה, קורה דבר כזה: ההכנסות

גביית מס-הכנסה בינואר 3 מיליארד שקלים

ליון שקל בהשוואה ל-177 מיליון שקל בינואר 1980. שיעור הגידול היה 175 אחוז. ההכנסות מסע"ף זה בינואר פיגרו אחרי גביית חודש הקודם, שהיתה גבוהה במיוחד, ב- הגיעה ל-580 מיליון שקל.

במיסי הוצאה מקומיים הסתכמה הגביית בינואר ב-1,059 מיליון שקל, בהשוואה ל-464 מיליון שקל ב- חודש המקביל, אשתקד. שיעור הגידול היה 126 אחוז. בינואר 1981 גדלו ההכנסות ממע"מ עוסקים ב- 143.2 אחוז, בהשוואה לחודש ה- מקביל אשתקד. התקדמות הגבייה גם בסע"ף זה מצביעה על השגת יעדי הגבייה בשנת המס 1980, למרות ה- האטה בצריכה והשפל בשיווק מוצריים בני קיימא, שהם מקור ההכנסה העיקרי במיסי הוצאה.

כלל הגבייה בחודש ינואר הסתכמה ב-4.6 מיליארד שקל בהשוואה ל-1.8 מיליארד שקל בינואר אש-תקד ושיעור הגידול היה 153 אחוז.

מאת סופר, "הארץ"

אגף מס הכנסה גבה בחודש ינואר כ-3 מיליארד שקל בהשוואה ל-1.1 מיליארד שקל בינואר אשתקד, גידול של 168 אחוזים. היקף הגבייה היה ברמה של חודש דצמבר למרות העובדה, כי בינואר אין גיבויים מקדמות מחברות ששנת המס שלהן מסתיימת בחודש דצמבר.

התקדמות הגבייה באגף מצביעה על כך שיעד הגבייה בשנת המס 1980/81 - יושג במלואו, יחד עם היעד הספציפי המוגדר של השמקת גבייה בהיקף של כשני מיליארד שקל.

ההכנסות ממסי יביא היו 448 מילי-

של השכירים מצטמצמות וההכנסות של העצמאים והחברות גדולות, ואילו מצד שני, גביית המס מהשכירים משתפרת הרבה יותר מגביית המס מעצמאים וחברות. זה כשלעצמו לא רע, כנראה, לדעת האוצר, כי אחרת היה עושה משהו בשביל לשנות את המצב. אבל מה שרע, זה הפירסום. כי הפירסום של העובדה הזאת, שהם מרוויחים פחות ומשלמים יותר, מעלה לשכירים את הדם לראש.

מה הפיתרון? ניחשתם. להפסיק עם הפירסום המוזיק והמיותר, כדי שאפשר יהיה להמשיך ללא הפרעות את השיטה הנכונה והיעילה. וכך יצא, שהחודש, בפעם הראשונה אחרי אלפיים שנות גלות, פורסמו ההישגים האדירים של מס-הכנסה בלי הפירוט המיותר והטיפשי, כמה גובים משכירים, לעומת כמה שגובים מעצמאים וחברות.

הקיבינימט הכלכלי

על האינפלציה, על הבוחרים ועל הלי-כוד! יש לנו עוד כמה חודשים עד סוף יוני, לדאוג קצת לעצמנו! אנתנו נתחיל בגישה חדשה, גישה מהפכנית לגמרי! לא נחקה את שר-האוצר הקודם, מר יינאל הורביץ, שזאג רק למדינה ובכלל לא דאג לעצמו! התוכנית הכלכלית שלנו תיבנה על פי העיקרון הפשוט, שגם אנחנו אנשים עם צרכים!

השר גידעון פת: רעיון מצויין! אני רוצה בדיק עכשיו לקנות מכונת שנייה לאשה. היא טוענת שמכונת אחת לא מספיקה לה!

השר יורם ארידור: רשמתי! הורדת מסים על מכונות עד 1,300 סמ"ק. הלאה, רבותי, הלאה!

השר דויד לוי: הגיע הזמן שגם לי תהיה טלוויזיה צבעונית! ואני לא מוכן בשום אופן שזה יבוא על חשבון השמן, הסיכר החלב, והלחם של ילדי!

יורם ארידור: נרשם. הוזלת טל-וויזיות צבעוניות, הקפאת מחירים למור-צרייטוד שהוזכרו עליי עמית! הלאה, רבותי, הלאה, אנחנו מתקדמים יפה.

השר ישראל כץ: יש לי תנור ישן והייתי מבקש, כבוד שר-האוצר, ש...

השר יורם ארידור: נרשם! הו-זלת תנורים. שבבילי אני מוסיף ברשותכם הוזלת מקררים ועוד כמה מוצרי חשמל.

זהו, יש מדיניות כלכלית. כל יתר ה-מחירים - יעולו!

השר גידעון פת: עוד בקשה אחת קטנה, כבוד שר-האוצר.

השר יורם ארידור: בבקשה. השר גידעון פת: עמיתי השר מודעי רוצה להעלות את מחיר הבנזין, אם אתה מבין למה אני...

השר יורם ארידור: הובן ונרשם! מחיר הבנזין מוקפא! יתר סוגי הדלק - עולים!

כבר עשרה ימים חלפו מאז הצעדים הכלכליים המופלאים של שר-האוצר שלנו, ועדיין חלק מהאנשים עומדים ר-תוהים, וחלק יושבים ותוהים וחלק שוכ-בים ותוהים! מה פשר הצעדים הללו ומה מובנם?

ובכן, בדרך מאוד מופקפת הגיע אלנו פיתרון החידה, והריחו לפניכם. הכל התחיל כאשר אל ח"כ חיים קורפו הגיע הסקר השוטף של דעת הקהל שמזמין הליכוד, ועל-פי נאבק עכשיו הליכוד על המקום ה-11. "זה הקו האדום", אמר קורפו לעצמו בשקט, כי קורפו, צריך להבין, יעמוד במקום ה-11 ברשימת הליכוד לכנסת הבאה. מייד כינס קורפו את מוסדות הליכוד, כדי להעמידם על חומרת המצב, ומוסדות הליכוד העמידו את הממשלה על חומרת המצב, והממשלה, שעמדה על חומרת המצב, החליטה לגייס את התוכנית ה-כלכלית החדשה להבטחת המקום ה-11. וזה מה שקרה כאשר התכנס הקיבי-נימט הכלכלי:

השר דויד לוי: כדי להבטיח את המקום ה-11, חברים, עלינו ללכת על 1,400 מצביעים לפחות! עלינו לעצב תוכנית כלכלית שתבטיח את קולותיהם של כל 1,400 הבלתי-מרוצים הללו, ש-י נקעה נפשם ממדיניותו של הורביץ!

השר ישראל כץ: השר דויד לוי צודק בהחלט! יש לי הרגשה שאיכזבונו בוחרים רבים! במיוחד עלינו לדאוג לכך שישובו אלנו מאות האנשים שיש להם הרגשה שאיכזבו אותם!

השר יורם ארידור: רבותי, רבוי תי, רבותי! עם כל הכבוד, הגיע הזמן להתפסיק עם השטויות הללו! מוטב ש-נפזר, לפחות ביננו לבין עצמנו, את כל האשליות! אנחנו לא חוזרים לשילטון אחרי הבחירות! אני מצפצף על המדינה,

שיטת

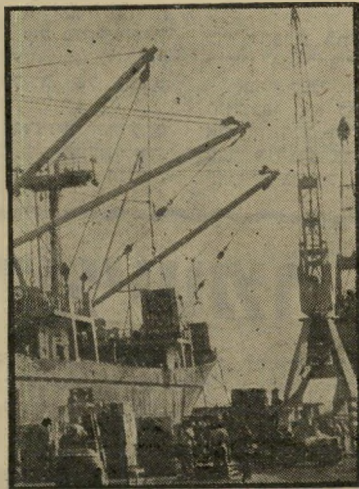
פלאים

מוזר שאנשים לא תופסים את החידוש העצום המופיע ברעיון החדש של שר-החקלאות, אריאל שרון, שהציע לתת לקבלנים קרקעות לבנייה במרכז הארץ אם יבנו לו התנחלויות השמאלנים התי-חילו תיכף וראות רק את הנקודות הפוליטיות הצרות שלהם; הקבלנים - את הרווחים שיעשו; המתנחלים - את הפיצויים שיקבלו, וכן הלאה. אבל רבו-תי! כאן נמצא המפתח לבעיותינו הכל-כליות!

מה הרעיון? אין תקציב להתנחלויות, נכון? פשוט אין כסף לשלם לקבלנים כדי שיקימו התנחלויות דווקא כשצריך אותן כל-כך, כבר עם כניסת רגן להפ-קידו, כדי להעמידו על מקומו. אז מה עושים כשאין כסף היום? נותנים כסף של מחר, או שווה-כסף של היום!

בשיטה הזאת תצליח הממשלה להקים מחדש את המדינה בלי לחרוג מהתקציב באגורה אחת! אפשר יהיה, אפילו לצמ-צם פלאים את התקציב!

למשל: כל פקיד הממשלה שותים

רשות-הנמלים - דמר ויוצקי

תה, נכון? מחיר תה כלול בתקציב, נכון? לא נכון. את התה נותן מר וי-סוצקי. תמורת זאת הוא מקבל מהממ-שלה את מיפעלי ים-המלח לשימוש חד-שנתי בשנת הכספים הבאה!

או, למשל: הצבא משיג לחם ממאפיות אנגלי, נכון? מחיר הלחם כלול בתקציב הביטחון, נכון? לא נכון, טעות. מר אנגלי לא מקבל כסף, הוא מקבל כל יום מח-לקת טירונים אחרת שתעבוד במאפיה במקום הערבים.

ועוד דוגמה: המדינה צריכה לשלם פיצויים כבדים לתושבי פיתחת רפיח ש-ימונו משם, נכון? הממשלה הגיעה איתם להסכם, וצריכה לשלם, נכון? לא, טעות. הממשלה מושכת את המו"מ. היא לא תגמור אותו. הממשלה הבאה כבר תשלם, הרבה יותר.

פעולת הגמול

אני מתפלא על אלה שמתפלאים על מר פרס, שאמר שממשלתו לא תכבד את כל ההתייבויות שממורת ממשלת הלי-כוד בשטח הפנימי. זו הרי בסך-הכל פעולת-תגמול. גם ממשלת הליכוד לא כיבדה את ההתייבויותיה של ממשלת המערך הקודמת בשטח הפנימי. למשל: ממשלת המערך התחייבה שפיתחת רפיח אף פעם לא תפונה, ואילו ממשלת הלי-כוד התחייבה לפנות את פיתחת רפיח!

זונה פוליטית, מתחיל ב'מ'!

גם הראשון.
קריקטורה פוליטית שמתחילה ב'י' יום אחד הופיע פרופסור למישפטים, הקים תנועה פוליטית-צופית ואמר: תנו לי גנרל אחד טוב ואחפוף את המדינה. נתנו לו, והוא באמת הפך את המדינה לקריקטורה פוליטית.

אידיויזמים

יש אנשים ביישוב שכבר נואשו מתקיפת הממשלה, הכנסת הזאת והמערכת הפו-ליטית בכלל. מה עוד אפשר לומר עליהם, טוענים האנשים האלה. ובאמת, מה עוד לא אמרו עליהם? כבר התקיפו אותם ברצינות, כבר ביקרו אותם בזעם, כבר ליגלו עליהם בליגולו, כבר השמיצו אותם בטעם, וכבר בוז להם בבוז. ואילו לדעתי זו פשוט טעות בגישה. אסור להרפות. אלא מה? לכל תקופה בחיי הממשלה והכנסת צריך להתאים

ראשי-ממשלה שמתחיל באות ב'

את שיטת התגובה המתאימה. יש כבר כאלה שתפסו את זה לפני. למשל, עמירם ניר, שנתן לשרים לספר על עצמם ב-טלוויזיה. צדק סגן-ראש-הממשלה, ה-פרופסור יגאל ידן (שרבים נוטים לשכוח שהוא גם גנרל במילואים), כאשר אמר שזו קריקטורה. זו באמת קריקטורה, ולא סתם קריקטורה, אלא קריקטורה אי-יוטית, שהיא צורת התגובה המתאימה ביותר על אידיויזמים.

וכך אני מתכבד להודיע על הופעת האידיויזמים. לאידיויזמים יש ז'אנרים רבים, ובשורות הבאות יוצג לדוגמה אחד מהם:

נקוב בשם צמח שמתחיל באות ב'!

בגין.
ראשי-ממשלה שמתחיל באות ב'!

בנאס.
חי שמתחיל באות ג'!

ח"כ ג'אבר מעדי.
ח"כ שהתחיל בחטא!
פלאטו-שרון.

שמואל אולפינו

בונה מגדל מגורים יוקרתי חדשני ומודרני
הראשון מסוגו ברמת-השרון

כסגת

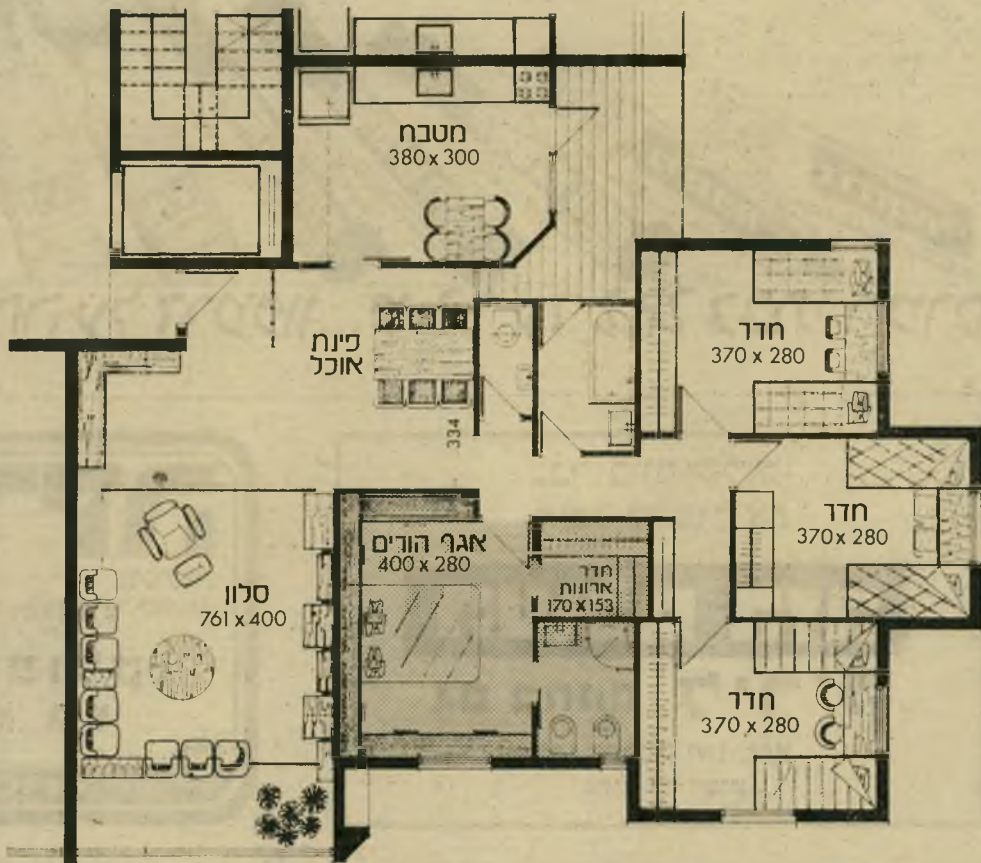
רמת-השרון

ברז' מרדכי 5 (המקום הגבוה ביותר בעיר)

**דירות
חלום**
בנות
5
חדרים

בכל דירה:
- מטבח אמריקאי משופר
- ריצוף כהה בסלון
- ובפנות האוכל
- ריצוף קרמי בחדרי
השרותים
- טלוויזיה במעגל סגור
בבנין:
- אולם כניסה (לובי)
מפואר
- 2 מעליות גדולות
חדר גנרטור
- מערכת הסקה מרכזית
משולבת (סולארית-סולר)

בלעדי לדיירים:
- חדר התעמלות
וטרבות
- מתקני משחק וספורט

12 קומות
של
איכות
חיים

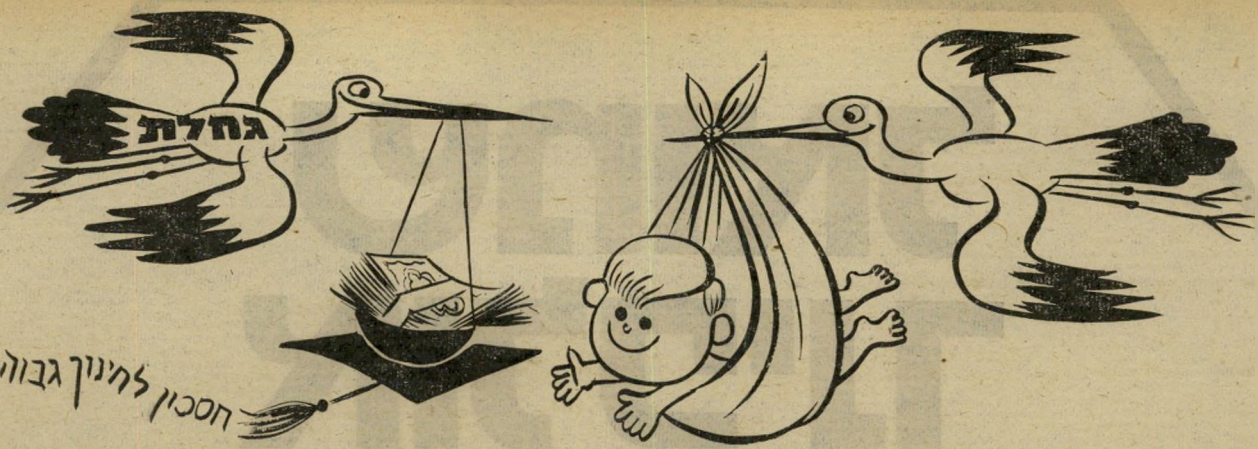
בלב
חורשה
מלבלבת

בתכנון
חדשני
(פנימי וסביבתי)
להבטחת
איכות
חיי הפרט

נאות דברת בע"מ

משרדי ההנהלה: ראשון-לציון, רח' רוטשילד 43
משרדי המכירות: רמת-השרון, רח' סוקולוב 38, טל. 482726 ראשון-לציון, רח' הרצל 59

חסכון לחינוך גבוה

בואו ל"גחלת"

כי ב"גחלת" נעזר כל פרט להגיע עד לדוקטוראט, וכל המתרשל להרשם ב"גחלת" יצטער כל ימיו על האוולת.

בואו ל"גחלת" את התוכנית לאמץ אחר לא יעשה זאת בלעדיכם, ועשו זאת מיד, מבלי זמן לקמץ למען ילדיכם ונכדיכם.

חינוך גבוה - זו כל תוחלת להגשימה ב"גחלת", רבה התועלת. נוה וקל לחסוך בבטחון לצעוד לעתיד בכיוון הנכון.

למען הילד חיסכו בגחלת

גחלת גמול חסכון לחינוך גבוה מיסודה של עיריית תל-אביב-יפו
ההרשמה - בכל לשכות המודיעין העירוניות וב"גחלת" אלנבי ופ ת א

זמ

"תיא" מפנקת... דרמפון ב-15% הנחה

מבצע 15% הנחה על דרמפון... מ-1.2 עד 28.2 צבתי המרקחת ובחנויות.

גילוי העתיד

ספר "ספרהדוגיה" תמורת 81 שקל
ספר "ספר הקפה" תמורת 75 שקל
ספר "6 שיטות לגילוי העתיד" תמורת 45 שקל
קלפים בעברית עם הסברים תמורת 30 שקל
גד-אור טלפון: 229862, ת.ד. 37612, תל-אביב, מיקוד 61375

כבר ביום שלישי תוכל להשיג את

העולם הזה
גם בחנות ליריק

רח' דיזנגוף 190 ת"א
פתוח עד הצות

בריזה

מוסיקה הרברט סמואל 80 טל. 656992

בלוז, פולק, כל יום אי ג'ז

שעה כל יום כולל יום א' מסעדה 21

תן טרמפ לחייל

כל ילד דוגמתו

ש ושיק שני ניצבה ליד בתה, נועה, ועזרה לה בהנחיית הצוגת-האופנה. קרני, אשתו של איש הטלוויזיה מני פאר, הביאה עימה את שלושת בניה ונתנה להם הוראות היכן לעמוד. ואילו יעל צפיר, רעייתו של הברדן טוביה צפיר, באה עם שני ילדיה, ישיבה בצד וחזתה בהם בשעת פעולה.

אהרונה דיין, מפיקת הטלוויזיה ואשתו של הבמאי אסי דיין, באה גם היא מלווה בשני ילדיה. בעוד שאבנר הקטן התרוצץ במקום, היתה עמליה עסוקה בהדגמת שמלות ובגדיילדים אחרים. בתיה ישר-

בני הבוהמה

השתתפו לראשונה

בתצוגת אופנה

אלי, הדוגמנית המקצועית היחידה במקום, נתנה הוראות אחרונות לשתי בנותיה — כיצד לנוע ואיך להלך. דפנה בנאי ושוש פוליאקוב, נשות ה' גששים גברי ופולי, באו עם ילדיהן. הן שלחו אותם לחדר שבו מתלבשים וציפו כשקט לתצוגה.

זו היתה תצוגת-אופנה מיוחדת במינה. לא רק שהוצגו בה בגדיילדים, לקראת הקיץ הקרוב, אלא שכל הדוגמנים הקטנים היו ילדיהם של אנשי הבוהמה התל-אביבית. יצרני אופנת ליד יצאו לראשונה עם דגמים לילדים, ואמהות רבות התנדבו

ישראלי הוא שם מישפחתן של מיה (משמאל) וליב, הבנות של שדר גליצה"ל אלי ישראלי ואישתו הדוגמנית בתיה. למרות שבתיה מטופפת על מסלול הדוגמניות כמה שנים, הרי שעבור שתי בנותיה היתה זו טבילת האש הראשונה.

פוליאקוב

הוא שם מישפחתה של יעל בת הש' לוש, בתם של ישראל ("פולי") ואשתו שוש. לייעל אח גדול בשם איתמר.

לשלוח את ילדיהן אל מסלול הדוגמנות. רוב הילדים צייתו ללא ויכוח. רק איתמר בן ה-4, בנו של הגשש פולי, נמלך בדעתו ברגע האחרון וסירב להופיע. אמו, שוש, לא עשתה מזה עניין גדול והייתה לו. האב היחידי שבא למקום היה אריק לביא, אך הוא לא התכוון בתצוגה אלא ישב בצד ושוחח עם מכר.

בנאי הוא שם מישפחתו של בועז בן השלוש, בנם של גברי בנאי מלהקת הגשש החיוור ואשתו דפנה. בועז הוא הבלונדי היחידי בין ילדי הזוג והשתתף גם הוא בתצוגת בגדי הילדים.

דיין הוא שם מישפחתה של עמליה, הבת של אהרונה דיין ובעלה הבמאי אסי דיין. עמליה היא בת תשע אך דיגמנה כבעלת מיקצונו. עימה בתמונה שי צבן.

אמנות

הנשים היפות

של שניאור

מסכת חייו הסוערים של ד"ר שניאור ניבטת מצוירו, המוצגים בתערוכתו החדשה בגלריה מבט בתל-אביב. הצייר הוותיק, ש' עלה לארץ עם עלות הנאצים לי שילטון בגרמניה, עבר הרבה סע'רות והרפתקות בדרכו.

שניאור נולד בגליציה, אך גדל במינכן, גרמניה. המיבטא הייסי עדיין ניכר בדיבורו. בנעוריו למד בבית-ספר מקצועי לצבעים, ושם בלט בכישרון הציור שלו. מוריו טיפחהו והוא החל להרוויח הון עתק מצוירו. יום אחד שאלו חבר: "מדוע אתה, עם כישרון כמו שלך, לא נוסע לפאריס?" הוא לא היה זקוק לנימוקים נוספים — אחרי יומיים היה בפאריס, תמים אז, כמו היום.

בסובבו בחוצות פאריס שמה לפגוש אדם שדיבר בשפתו. הלה "לוה" ממנו את כל כספו, ושוב לא ראהו עוד. חצי שנה חי בפאריס, והיה בין באי קפה דום, שגם הצייר מאנה כץ נימנה עליהם. לילה לילה היה יושב ומצייר ב'עלית הגג שלו במונטפארנס. את רעש הרכבת שעברה תחת ביתו היה שומע כאילו הוא נמצא במרר מי מיגדל. כך היה מצייר עד אור הבוקר, בלי לחוש צורך לאכול או לשתות. רק נשים אהב, ואותן צייר ללא הרף.

הזונות של פאריס. אותן נשים דשנות ועגולות המוקים, ש' בתי-הקפה של פאריס היו מלאים אותן, ושגדולי הציור היו מנציחים אותן בציוריהם, צייר גם הוא ב' אותן נשים, והוא ממשיך ומתאר אותן בציוריו עד עצם היום הזה. בציוריו יש מין ליגלוג מהול בחיך, וכך הוא מתבונן בקבוצות הגברים האלגנטיים, והנשים הנפר קניות, שכולם חברו יחדיו לחגוג ערב ערב את התקופה היפה של תחילת המאה. עד שהיטלר שם קץ לחגיגה. יש בציוריו אווירה של הרגע האחרון, לפני שהמסך יורד על תקופה שלא תחזור. העליצות ואהבת החיים שאיפיינו את התקופה, עמדו לפנות את מקומן למש'הו אכזרי וטראגי. יש במבטו של הצייר משהו מן הנבואה; הוא לא מקבל את העליצות כמות שהיא, ומביע ספק אם תישאר. סצינת ה' פתיחה של המחזה אהבה, אמונה, תיקווה של ברטולט ברכט, ש' הועלה לאחרונה בתיאטרון החיפאי, מזכירה באווירה המיוחדת, הקבר'טית-מקאברית, את ציוריו של שניאור.

יש משהו משותף בין מחזהו של ברכט ובין ציוריו. בהיותו במינכן צייר רקע לתפאורה בהצגתו של ברכט אופרה בגרוש, כחלק מעבור דתו כצייר תיאטרון. יש גם הרבה מהתיאטרליות בהעמדת דמויותיו בציוריו.

מהיכן שאב את הגירוי לציוריו מאז שעלה לארץ, מהזונות בפאריס? לא, הוא עונה. בארץ היה רק פעמיים במוסד מעין זה; היה זה בסלון רחבי-ידיים, ממש סטייל, אצל ערבים. את פרנסתו מצא על הסולם, כשעיטר וקישט בתרי-מלון רבים ואוניות-נוסעים ישרא'ליות. "פעם הייתי סופג אווירה בכסית", הוא מספר. "אולם היום אין לאן ללכת, וכך אני מצייר את זכרונותי בסטודיו."

ירושלים

בעיניים כחולות

בעיניו הכחולות והיפות של ערן וולקובסקי נראית ירושלים קצת אחרת. אין זו ירושלים של תיירים, מקומות קדושים ואווירה דתית. העיר, אליבא דערן, היא חילונית, פסיטת מאוד והיא גודשת את ציוריו בתחושה ארצית מהולה ביופי

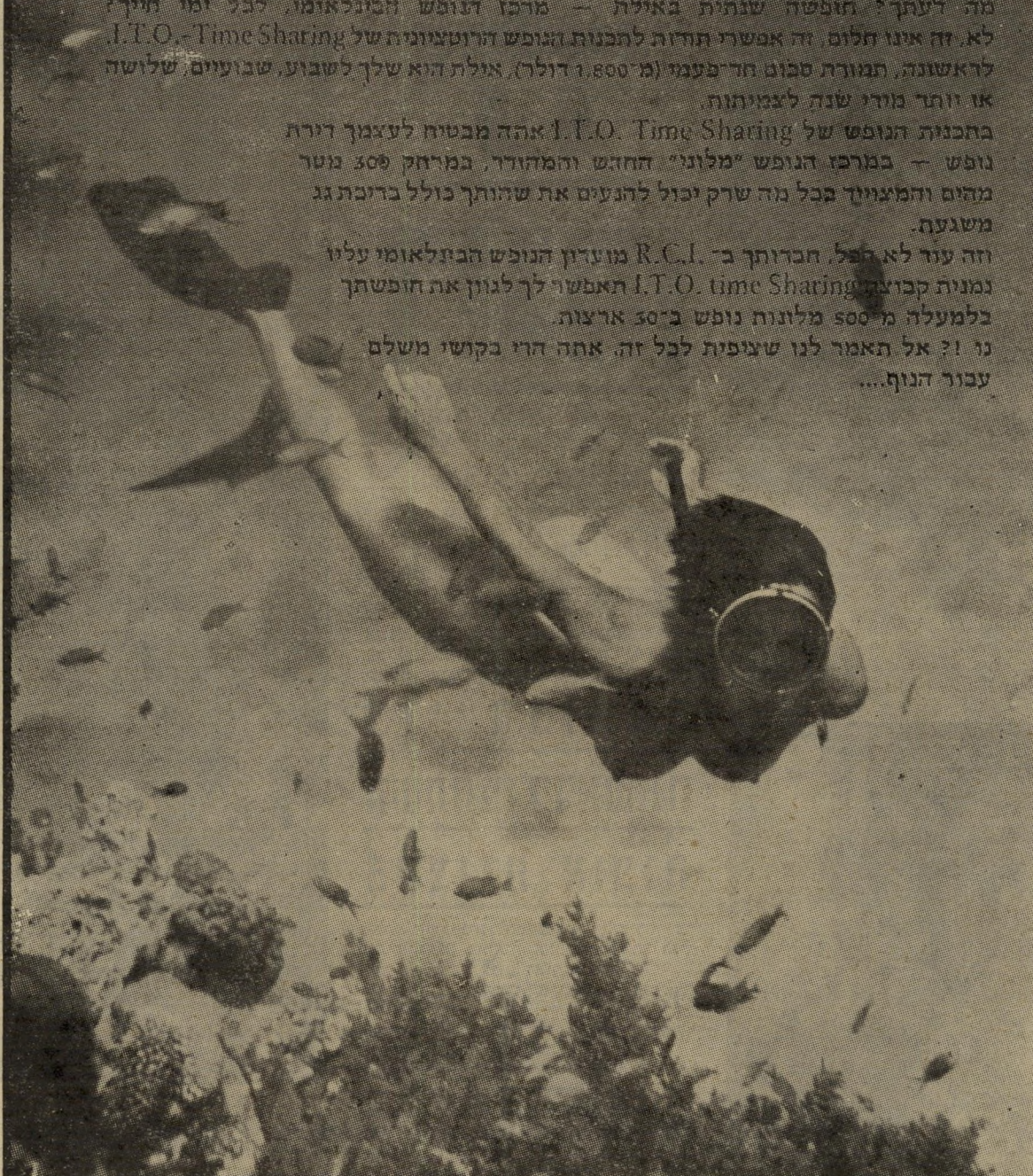
הרגעים היפים בחיים הם בחינם!

מה דעתך? תופשה שנתית באילת - מרכז הנופש הבינלאומי, לכל ימיו חייך? לא, זה אינו חלום, זה אפשרי תודות לתכנות הנופש הרוטציוני של I.T.O. - Time Sharing. לראשונה, תגורת סכום חד-פעמי (מ' 800 דולר), אילת היא שלך לשבוע, שבועיים, שלושה או יותר מודי שנה לצמיחתך.

בתכנות הנופש של I.T.O. Time Sharing אהה מבטוח לעצמך דירת נופש - במרכז הנופש "מלונ" החהש והמהודר, במרחק 300 נטר מהים והמצינוד בכל מה שרק יכול להנעים את שהותך כולל בריכת-ג' משגעה.

וזה עוד לא הכל, חברותך ב' R.C.I. מועדון הנופש הבינלאומי עליו נמנית קבוצת I.T.O. time Sharing תאפשר לך לגנון את חופשתך כלמעלה מ' 500 מלונות נופש ב' 30 ארצות.

נו? אל תאמר לנו שעיפית לכל זה. אהה הרי בקושי נושלים עבור הנוף....

New Melony Holiday Centre

INTERNATIONAL TIME OWNERSHIP, INC.
High Ridge Plaza, 111 High Ridge Rd.
Stamford, Conn. 06905 U.S.A. Tel. 203-357-8281

Caption Aunre

נתניה: כיכר העצמאות 14, 9 בבוקר עד 7 בערב, טל: 053-38962.

תל אביב: כיכר אתרים (כיכר נמיר), סוויטה 222, 9 בבוקר עד 9 בערב; מוצ'ש 9-6 בערב, טל: 03-285077, 03-285082.

אילת: מרכז התיירות החדש, ליד משרד ארקיט, טל: 059-75717, 059-72974.

ירושלים: רח' המלך ג'ורג', ליד מלון המלכים, טל: 02-635232.

לבחורה

שעתה לקו 31 ביום ג' 27.1.81, בשעה 10.30 ב' ערב, בזהגרדיה. שיער פלטינה עם שתי צמות כברות, שמנמונת.

נא התקשרו במהרה לטל. 03-335571 תודה.

חדשות קליפר בע"מ

חברת מ. קליפר בע"מ, העוסקת בייבוא, ייצור ושיוק בשמים ומוצרי קוסמטיקה, חתמה בימים אלה על שני הסכמים חדשים עם החברות הצרפתיות הנוודעות, "גארלן" ו"שארל ז'ורדן".

חברת מ. קליפר תשווק מעתה בישראל את הבשמים ומוצרי הקוסמטיקה של "גארלן" ביניהם שני הבשמים הנוודעים בעולם "שאלימר" ו"מיצוקו".

ההסכם עם חברת "שארל ז'ורדן", מאפשר לחברת מ. קליפר לייצר ולמלא חלק מן הבשמים בישראל.

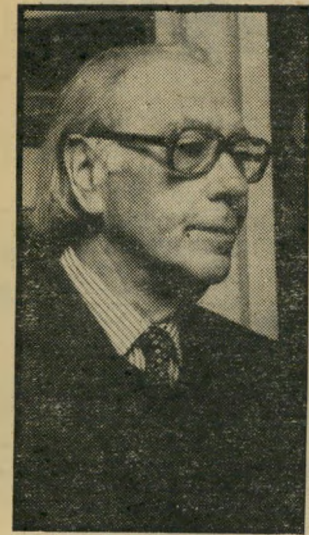
חברת מ. קליפר ממשיכה לייצג בישראל את החברות הצרפתיות "לנוון", "גרה", "וורט", "רושה" ו"ז'אק בוגארט" ומייצרת את סדרת מוצרי אדג'יו.

למדו קצרות

עברית ו/או אנגלית

במהירות ובהצלחה מובטחת ב"אולפן נרנ" (בר-קמא) ת"א: רייצמן 22, טל. 254826 קורס חדש נפתח ב' 15.2.81 לפי פניה באזורים אחרים - לפי פניה

השנה שויתן בארץ, החל מ-1934, השנה גל עליה קראוס לראש, במסגרת בה העליה של הייקים, ניתנים ללימוד באמצעות ההתבוננות בנשואי כרזותיו. אם עד עליית הייקים היה חוסר עבודה בארץ,

פרנץ קראוס
חתיכת היסטוריה

והמצב הכלכלי היה קשה, הרי לאחר עליה זו החלה פריחה מסחרית, תודות לרכוש שהביאו העור לם החדשים. את הסחורות שהחלו לייצר בבתי-החרושת החדשים היו צריכים גם לפרסם, וכאן השתלב קראוס בתמונה. בשנות המלחמה העולמית השתנה שוב המצב הכלכלי, אך קראוס המשיך לצייר — הפעם עבור המוסדות הלאומיים, יש בתערוכות של פרנץ קראוס יותר מ"התיקה של היסטוריה". לרבים בוודאי ידגדג בלב מראה הכרזת של סופר, הישום ושל אבכתב-כביש 100, או "השוב החייל היהודי" ו"התגייס לעבודה".

מהטבע, או — מומתו באמצעים טבעיים.

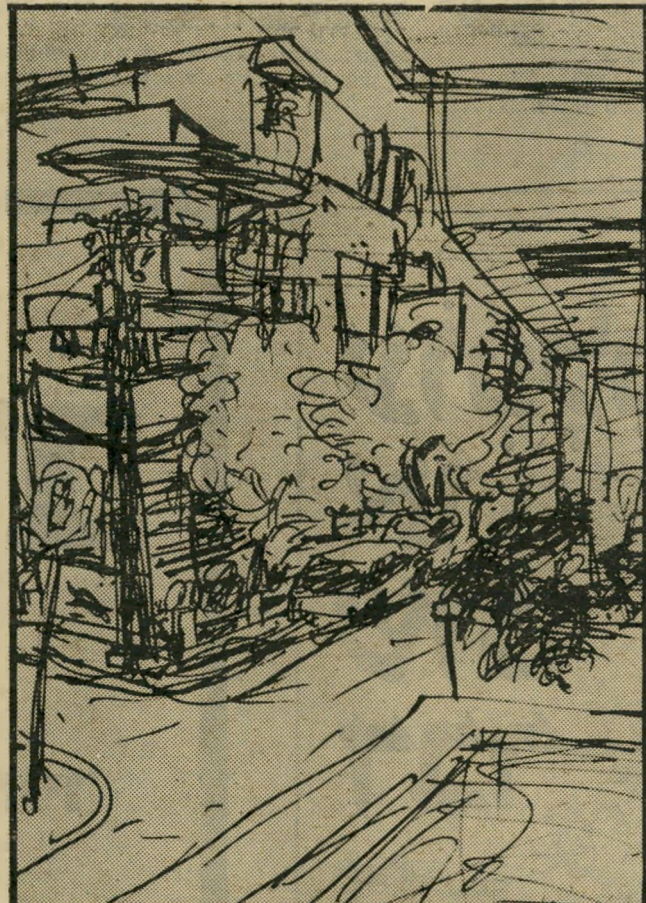
יום החיל היהודי

כל ותיקי הדור, בעלי הבלוריות המכסיות, באו לחלוק כבוד לזר תיק הגרפיקאים בארץ-ישראל, עם פתיחת תערוכת הכרזות שלו במוסאון תל-אביב. פרנץ קראוס הוא חלק מההיסטוריה של האמנות בארץ. מאז אוקטובר 1934 הוא תורם בעבודתו להגברת המודעות החברתית על-ידי הפצת כרזותיו על לוחות המודעות בארץ. לפני כמה עשרות שנים לא היו קיימים כל אותם אמצעי-התיקשור רת הקיימים היום. כשרצו מנהיגי המדינה שברוך לעובד אנשי-לתי רום לכופר הירש, לבודד בפליש-תינה, להתגייס לביצורים ולכל מיני משימות לאומיות נעלות — הדרך הייתה כמעט אחת: להזמין כרזה אצל קראוס, שתבטיח כי המסר יגיע לכולם. כל ילד מאותה תקופה זוכר את כרזות הפירסומת היפות של קראוס, שפיארו את ה"תכונות של סיגוריות עליה, אל-על, של קפה עליה ושל בירה נשר. "התגייס לעבודה!" בכרזות היפות ניתן פירסום למוצר — בלי התחכמות. קראוס התרכז במיטת פרסון של חברות שאותן פרסם, ושאת שמן הצליח להחזיר ל- בתים רבים, הציונים המוצגים במוסאון תל-אביב מזכירים את ציורי הפופ של שנות השישים וה- שבעים בניו-יורק, במיוחד את ציורי ג'יימס רוזנקוויסט, ש- התפרסם בהגדלת עצמים לגודל על טבעי, יחסית לרקע שעליהם הם מצויירים. מה שקראוס צייר בשנות השלושים הארבעים — הפך לסיגוריות הפופ בארצות-הברית כעשרים שנה לאחר מכן. הגרפיקה היפה והגנה של קראוס היא גרפיקה מעולק, שמקומה שמור לה בתי-טוריה, אך גם כחלק מגל חשוב, שהיה אופנתי בציור, יש לה מה להמר. ההתפתחות ההיסטורית וההתרח-

לאחר, הוא אבטיפוס של הצבר, לא רק בצורה החיצונית, כי אם גם בדרך חייו. אורי לז נולד בקיבוץ, למרות חזונו הקיבוצניקית הטיפוסית. כי יליד תל-אביב למד בגימנסיה הרצליה, ויחד עם קבוצה מבוגרי המחזור ל' המופרסם שלה, יצא להכשרה ביגור. לאחר מכן עלן החברה לבית-העברה, שהו בה חמש שנים, עד שבמלחמת תש"ח נאלצו לנטוש. משם עבר לסדום, ואחר-כך לקיבוץ כברי, שבו הוא מתגורר עד עצם היום הזה. באזוני מכריו הוא טוען, שלעור-לם לא יחיה במקום אחר, מלבד על צלע יחיה שם ממוקם קיבוץ. הנופים הנפלאים הנשקפים מביתו מוצאים את ביטויים בתערוכה מ" ציוריו, בגלריה גורדון בתל-אביב. הבדים הנקיים, המצויירים ב- צבע שמן, מהווים חווייה לצופה. הטבע הופך כאילו פשוט יותר, צנוע וללא פרטים מיותרים, ואילו ריקמת הצבע הופכת עשירה יותר בזכות התעמקותו במיחזק הרי- צוד של הצבעים. כך נוצרת שירת הללויה לטבע ולצבע גם יחד. הלומז של קיבוץ. פרשת הלבטים של רייזמן לא היתה קלה ופשוטה. כבן משק, חלו עליו כל העבודות שחבר קיבוץ חייב בהן. אולם זכרונות השנים בהן בילה בילדותו בצרפת, בעת שאביו למד

"הנשים העדינות של פאריס" — של רויך שניאור
רק נשים אהב

ירושלים שד ערן וזקובסקי
צבעי המים כחלק מהנוף

שם הנדסה, והגירוי האמנותי ש- עוררו בו המורים אלדמע ופלידי ב- גימנסיה הרצליה, בשיעורי תול- מות האמנות, קבל לא נתנו לו דנות. ב-1951 מילגה ללמוד בבזאר בפאריס. שם התמקד בלי- מוד ציור מונומנטלי, וכשחזר ל- ארץ, עם תום לימודיו, ידע שהוא מקצועי ושעליו למלא את ייעודו כצייר. יש להצטער אף על כך שציר- ריו הנפלאים, הכל-כך ישראלים, אינם מיוצגים באוסף של אחד מה- מוסיאונים הגדולים של ישראל. יש כך משום עלבון לחברה הישראלית. כששואלים את אורי רייזמן מה העסיק אותו בציוריו בעבר ומה מעסיקו כהווה, הוא עונה: "פעם חיפשתי את החומריות שבצבע, ו- כיום מעסיקים אותי מיפגשים רר- חניים." ואכן, הופשתי שלו שאל

התגייסותו לצבא. אחרי שירותו הצבאי ניסה להשתלב במשק, אך עבר ללמוד בבצלאל, ומשם היתה דרכו סלולה הישר לעולם הציור. בצבעים מעודנים הוא מצליח להעביר לצופים רטט עז ותחושה כמעט נוקבת, של האווירה הסו- בבט אותו בביתו, על הרי ירושלים. תערוכה זו היא התגלות מחודשת של צייר צעיר, שהבטיח ואכן קיים: יש התקדמות רבה בציוריו, שליטה רבה ביותר במדיום ויצירת, חווייה לא רק לאמן עצמו, כי אם גם לצופים ביצירותיו.

מכברי - באהבה

אם רוצים לתאר את דמות הצבר הטיפוסי — יש להסתכל באורי רייזמן. הגבר המשוסם, בעל ה- חיוך המאיר והבלורית המשוכה

חושני. את ציוריו היפים, שהם נדירים בארץ בסוגם ובאיכותם (צבעים מים) אפשר לראות בגלריה גרפיקה 3 בחיפה. מגג ביתו הירושלמי נשקפים אל וולקובסקי הרים ועצים, הקוודר אול ציוריו כמו העצמים הקרובים מחיי היום-יום — הכיסא, השולחן, הסוודר ונשנה בצירוף חלון. זהו נושא מהם תופס את עורו במצב-רוח אחר; גה; הצבעים משתנים או והכל הופך להיות סיפור אחר. צבעי-המים הפכו לשה הקרובה לו ביותר, מאז שסיים את לימודיו בצלאל. ועדיין הוא חש שלא אמר הכל בשפה זו. הוא שלם עם מה שהוא עושה, וקוצר התלהבות מצד המבקרים בתערוכותיו. כשהציג ב- גלריה הבט, לפני כארבע שנים, הציג אותו בעל הגלריה כעילוי צעיר. ואכן, מאז שמעו את שמו במוסיאונים ובגלריות בארץ וב- חו"ל, ואלה שצפו במהדורת הטל- וויזיה המקורית של כימעט חצות, זוכרים בוודאי את אזוריו וציוריו, שהיוו חלק בלתי-נפרד ממהדורת ה- חדשות. לעבודה זו הוא קורא "ספיחה עבודתי כגרפיקאי", כי מאז פסק לעסוק בגרפיקה, מלבד היות עורך-מעצב בעיתון הירי- שלמי כה עיר. מי שרוצה לדעת מדוע האווירה בציוריו ערן היא כה חילונית, חייב לפשפש בעברו. הוא נולד וגדל ב- קיבוץ בארות יצחק, שם שהה עד

דמות של אורי רייזמן
המחזה באמצעים טבעיים

היום, מכר, תמיד

סיגוריות עתיד
ATID CIGARETTES

כרזת פירסום לסיגוריות "עתיד" של פרנץ קראוס
של ארץ-ישראל

נשבר לי הזין

ובשביל להיות בטוח מהקונקורנציה שמתה מקינאה - רשמתי את השם "מעורב ירושלמי" כסימן מסחרי, ואם מישהו חושב להשתמש בשם הזה, אני מכניס לו תביעה כזאת שעושה אותי מיליונר ברגע.

ומה עם התפרנים? ארקיי. בשבילם יש לי משהו דליקטס שנקרא "עופלפל" (שם רשום. דירי באלק). אתה בא אלי ואומר לי: "עופלפל", תיכף ומיד אני לוקח פיתה טריה, חותך אותה, שם בשקית (שלא יפול כלום החוצה מהפיצוץ) ומכניס שש קציצות עוף טחון מצופה בפירורי לחם בטעם של עוד. ועל זה שופך טחינה, סלט ירקות אמיתי וחמוצים - ובשביל הכיף מוסיף עוד שתי קציצות למעלה, ככה שהטעם הטוב בא לך מהביס הראשון.

הכל נקי, נקי, בהשגחת כל מי שאתה רוצה, ועולה לך כמעט כמו פלאפל. זאת אומרת, הרבה יותר בשר מהמבורגר, בפחות כסף, והסלטים - און-דה-האוס. וכמו שכמה מהקליינטים שלי אומרים: "עופלפל או שום דבר".

אז אם גם לך נשבר הזין מסטייקים גמדיים, המבורגרים מיקרוסקופיים ופלאפל פארווה, שמע לי, בוא אלי לפסג' לונדון מיני סטור באיבן-גבירול 30 ת"א, ותבקש "מעורב ירושלמי" או "עופלפל". כדאי לך לבוא עוד היום - ואני לא מאיים - אבל התמונה שלי מסתכלת עליך מתקיר.

"מעורב ירושלמי" "עופלפל" יותר טעים, יותר גדול ועולה פחות מסטייק או המבורגר.

קמתי והלכתי לקחת המבורגר. קיבלתי. עוד יותר קטן. משהו גמדי, לא עובר את ה-50 גרם. ואת החיידקים אפשר לראות בלי זכוכית מגדלת. אז לקחתי פלאפל. רק מה, היה חסר לי כפה טעם של בשר.

באותו היום נישבר לי הזין והלכתי לחבר שלי אריה ואמרתי לו: "מוכרחים לעשות משהו לטובתנו ולטובת החברה הרעבים שבעיר הזאת".

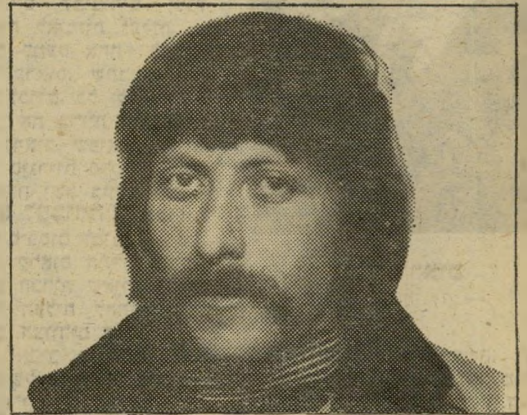
חשכנו, בדקנו, ראינו, שאלנו ובאו לנו שני רעיונות טובים. האחד נקרא "מעורב ירושלמי" וזה רעיון טוב לכך-אדם רעב שיש לו קצת כסף בכיס. השני נקרא "עופלפל" וזה רעיון מצויין לכך-אדם רעב ותפרן.

אוכל יש? יש. להזמין את כל העיר אלינו למטבח לא בא בחשבון. חיפשנו, חיפשנו ומצאנו מקום סבאבה בצנטרום של הלונדון מיניסטור. ככה התחיל הסיפור של "המנה הכי גדולה בעיר".

היום, מי שיש לו כמה לירות על הנשמה, בא אלי ואומר לי: "מעורב", או אני שם לו על הפלאטה כ-250 גרם בשר טרי. כן, עיוני, רבע קילו ככד ושישליק ולבכות וטחול וחלמונים. ולכל הדברים הטובים האלה, אני מוסיף בצל קצוץ ותבלין סודי שאני מכין בעצמי (יותר מ-10 סוגי תבלינים שונים) - וגם אם תחתכו לי את השערות, כמו לשמשון, אני לא מגלה את הסוד.

כל הבשר הזה הולך בפיתה או בצלחת עם חמוצים וסלטים ומה לא. וזה יוצא יותר טעים, יותר גדול ויותר זול מכל סטייק שתמצאו לי בעיר הזאת (וכבר פרסמתי בעתונים שאני מוכן להתערב עם כל אחד על העניין הזה).

קוראים לי חיים גרינברג, ויום אחד נישבר לי הזין. אני הולך לי בצהריים ופתאום בא לי לאכול משהו. מה אפשר? סטייק, המבורגר, פלאפל... שכחתי משהו? טוב, ביקשתי סטייק. אז נותנים לי משהו קטן, בקושי רואה אותו. עם כל הרצון הטוב לא עובר את ה-100 גרם. "איפה הזכוכית מגדלת?" אני שואל את המלצר, והחצוף אומר לי: "יותר טוב בלי, שלא תראה את החיידקים".

חיים גרינברג

תסתכל לי בעיניים ותגיד, אני צודק או לא?

חדש

עופלפל® או שום דבר

משהו חדש וטעים קורה בעיר הזאת: עופלפל! כמו פלאפל, רק מבשר עוף וכל התוספות: סלט, טחינה וחמוצים. שיעון אמיתי בפיתה ועולה בינתיים רק 8 ש'. בוא בהמוניך, הטעימה חינם!

המנה הכי גדולה בעיר®
אבן גבירול 30, ת"א (לונדון מיניסטור).

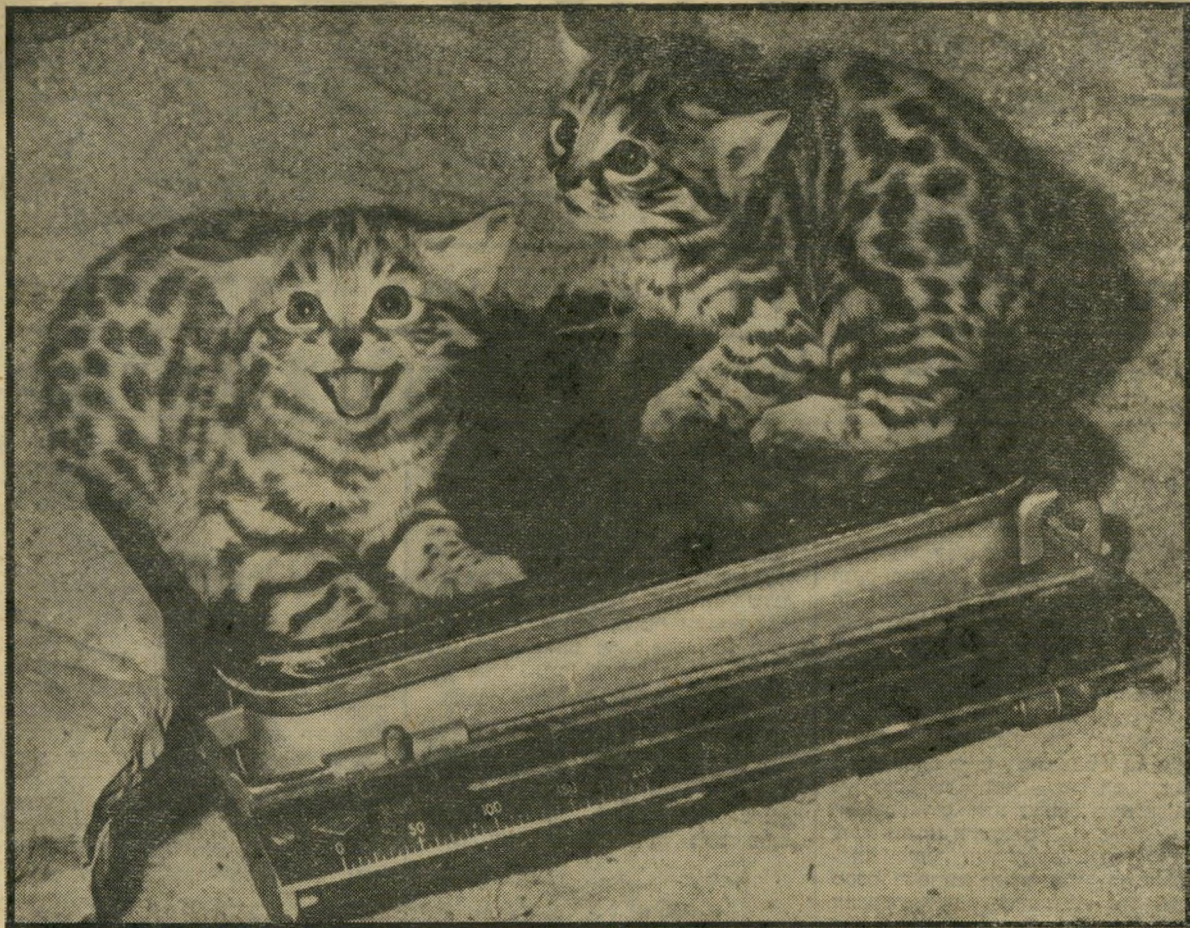
עיצוב: דתיה

בוא נתערב

על מנה "מעורב"®

שלא תמצא בכל העיר מנת בשר טעימה יותר, גדולה יותר במחיר דומה.

המנה הכי גדולה בעיר®
אבן גבירול 30, ת"א (לונדון מיניסטור).

מיני-חתולי בר, "שחורי רגליים" על המאזניים
שלושה חודשים — 700 גרם

פּלֶבּוּטְקָה

מאת

ד"ר יקותיאל שרעבי

ועדנה פינרו

התמימים

והפראים

שני החתלהולים החמודים שעל כף המאזניים שוקלים היום — שלושה חודשים אחרי הולדתם — 700 גרם בלבד, פי שבע יותר ממשקלם בשעת הלידה. אך אל תצפה מהם שיושיטו לך כף של משי, בעיקר אם אתה בן-אדם. כי קטנים אלה אינם אלא חיות טרף: חתולי בר מגזר נדיר, שמוצאו בדרום-אפריקה, הרי מכונה שחורי רגליים, או בשמו הלאטיני *Felis Nigripes*.

שני השגרירים הללו נולדו בגן-החיות של פראנקפורט, ועל כך גאוותו של ד"ר פאוסט, מנהל הגן, שכן רק לעיתים

רחוקות מתרחש זיווג בין חתולי בר בשבי. אצל חתולי הבר, שחורי-הרגליים, נמשכת ההזדווגות כמה שעות.

כיס קטן של מותנית — אבל בהתחשב בטמפראמנט הרגזני שלהם ובציפורניים החמודות שלהם, לא כדאי לנסות!

האם גם לו קר?

נכון, אמנם, שיש לו דם והוא מצוייד בפרווה. נכון גם שבטרם אומץ על-ידי האדם הוא הסתדר לו בחורף בלי מעיל דובון ובלי אפודה של פסים, שטרנה לו אמא. נכון אפילו שיש לו דם חם וטמפרטורת גוף קבועה כמו לאדם. ובכל זאת, אפילו בישראל, שבה החורף לא נורא, ייתכן גם ייתכן שלכלב יהיה קר. זה עשוי לקרות כאשר הטמפרטורה החיצונית נמוכה מאוד והכלב, שלא ימצא באותה שעה בעיצומה של פעילות גופנית

אינטנסיבית, לא יצליח לאזן את מידת החום של גופו. ואז, ברגע של הבדלים קיצוניים בין החום החיצוני לבין חום הגוף של הכלב מתחיל להינתן לו קר. אין זה אומר שכאשר הוא מתקרבל קר לו — ההתקרבות היא התנוחה האהובה עליו, אבל ישנם כמה סימנים אחרים: ראשית, הוא רועד. הוא מנסה לחפש לעצמו מיסתר. השיער שלו מתרומם. הוא לא רוצה לצאת החוצה בלי כל סיבה מתקבלת על הדעת (ויש להניח שכל בעל כלב כבר יודע להבחין במצב-רוח הנכון של ידירו).

לכן, אם אתה רוצה שכלבך יישן טוב בחצר, עשה לו מלונה. ואם זה גור קטן, שבא אליך בלילה הראשון וכולו רועד וחסר-מנוחה, אל תתבייש להשאל לו ללילה או שניים את בקבוק הגומי החם של סבתא-לילה, המצאה זולה יותר ממיני-רוץ-חשמלי.

להיות בעל כלב

עורך הגראפי של העולם הזה, יוסי שנון, עשה איזה פוטרימונטאז' פוטוגני.

ובכן, הקלאודיוס הנ"ל הוא הכלב הר פרטי (בן שישה חודשים) של בית פיינרו, אולי היצור היחיד שבבית הזה שאינו משוגע לקולנוע. מה שעוד רלבאנטי ברגע זה היא העובדה שהנ"ל ירש מן הקיסר הרומי (שהיה בעיצומו בטלוויזיה, ביום שנולד הגור, באישם לא-ידוע, לפני צער-בעלי-חיים) את החוכמה, אך לא את הגימגום.

והסיבה הנוספת לכיובו של קלאודיוס, הכלב, היא לחלק מעט רשמים אישיים עם אותם שגילו לפתע כי כלבים הם דבר נפלא, אך אינם יודעים עדיין מה מצפה להם. כי כלב בבית אינו גוש קטן של פרווה, קוצניני פוציניני, שנועד ללטרף ולגנף. כלב זה יצור חי, שירצה להתקבל כבן-משפחה, וירצה בחוצפתו להתקדם בסולם החשיבות של הבית ושל השכונה בכלל.

להיות בעל כלב, משמע, להכיר את העולם ממעמד חדש: לגלות לפתע מי מהשכנים הוא בן-אדם ומי מפלצת. מי מעריך אותך כידיד ומי עתיד להלישין עליך במס'הכנסה. לפתע פיתאום אתה רואה את השכונה שלך על-פי מיספר החצרות שלה, מניין העצים הפוטנציאליים להשתנה, ושרידי הגינות שבהם תכיר חברה חדשה: כל אותם אנשים שלא היכרת כאן, פשוט משום שעד היום לא היית בעל כלב, כל אותם מחזורים חדשים המתחילים עם הכלב כדי להתחיל עם הגברת, בעלי המיטעדה שבפינה ה שומרים לו את העצמות, ובעלי הקונדי טוריה המפנקים אותו בפירורים.

פיתאום אתה ספורטאי ומצליח לראות את זריחת השמש בעיר. אתה הופך תייר ורואה את הים — אתה הופך אדריכל ווועם על מה שקילקלו בעיר הזאת כלי-כך הרבה דברים חדשים אתה מגלה כמו, למשל, כמה זמן יש לך פיתאום! זהו, עכשיו אתה מבסוט מ עצמך: נולדת מחדש. ברוך הבא למור עידן, אתה בעל מעמד בחברה, אתה בעל כלב.

מזל טוב שבו קלאודיוס הגיע הביתה העולם פשוט הישתנה. רואים אותו, שם, למעלה, יחד עם חבר-חתול, אחרי שה

לפחות אחת משני כתבי שורות אלה גילתה את עולם החי כימעט בגיל שבו התחיל ואן-גוך לצייר. וזה היה מהפך!

סיר זינסטון צ'רצ'יל מטייך עם כלבו רופוס הסיגר והפודל

הספקולנטיות הגלותית שישראל טרם

השתחררה ממנה * הרמן גרינג' חוזר למציאות

מטורפת * הצרכים הקוגניטיביים של חברי הכנסת

שורשים

מנחם מנדל

לפני כמה שבועות הופיע גיבור של אחד מקיבוצי השומר-הצעיר בגליל על מירקע הטלוויזיה. הוא הסביר את הסיבות המביאות אותו להשקיע את הכספים והרווחים של קיבוצו בבורסה. קשה היה שלא להרהר על האידיאלוגיה שעל ברכיה קמה תנועת השומר הצעיר — הב"ש, אשר נועד להפוך את הפירמי"דה של העם היהודי, על-ימנת להופכו לעם גורמלי, ככל העמים.

לפני כשבוע קיבלתי בדואר ספר נוסף בסידרת כתבי שלום עליכם, אותה מתר-גם מזה כמה שנים חבר קיבוץ בית-אלפא (אף הוא של השומר הצעיר) אריה אהרנלי. הספר הוא לא פחות ולא יותר מאשר מנחם-מנדל, המתאר בהרחבה אותו עולם מפקפק של בורסת-הלומות יהודית במוזר-האירוסה; סיפורם של נייר-רות-ערך מפקקים, מיליונים אבודים, פרנסות-אוויר ושאר ענייני ממונות. שי-הביאו את "שלום-עליכם" בעצמו המר בבורסה בכספו ובכספי מישפחתו, לליג-לוג וללעג הבאים לכדי ביטוי באיגרותיו של מנחם-מנדל אל ווגו "שיינה" שיינרד, היושבת בעיירה כתיאליבקה. גירסה זו של אהרנלי מתאמצת להביא בלשון רכה את עלילות מנחם-מנדל לבני הדור הנוכחי של קוראי העברית. וואת בנוסף לגירסה "הרשמית" של מנחם מנדל, אותה תירגם חתנו של המחבר, הסופר י.ד. ברוקוביץ**.

מנחם-מנדל פותח בסיפורו של מגיה כימטי-מטורית ששמה, "לוגדון"; "להי" כמר נמכרת היא על דברתי של איש, ולראות אין רואים אותה. מדי רגע מש-תנה היא: הנה היא ביוק, הנה היא בזול, הנה היא, הוס', הנה היא, כס... השערים משתנים וקוסצים במהירות מש-געת, עמים מירבקים הלך ושוב, ויהי דים מתרצצים כסוב כמו בירוי, ערשים געשעפמי*** ומתעשרים, וגם אני כ"תוכם... כך מסביר מנחם-מנדל לרעיתו את עולם הבורסה. אלא שמגיה, "לוג" דון" יורדות, ובירידתן גוררות הן את-ריהן את כל אותם שהשקיעו בהן את ממונם. את המפלות מתאר מנחם-מנדל כך: "...ועפות סטיריות-לחי, וילוילים וחרשות גירופים, וגם אני בתוכם... עוק" שושלירב — משתבר שאין, "לוגדון" כ" צום מקום! — כלכל, ונתני היקרה, רע ומר; השקעתי את כל הרכוש, עם הקרן, עם התכשיטים שקנית לך, אפילו את קפוטת-השבת שלי מישכנתי — והכל נבלע שם..."

אלא שלקחי הבורסה האודיסאית אינם מספקים את יצר ההרפתקנות הכלכלית של מנחם-מנדל, והוא מגיע בדרך-לא-דרך אל הבורסה היהודי-צית. שם הוא מגלה את נוסחתי-הקסם של ניירות הער. כותב מנחם-מנדל לשיינה-שיינדל רעייתו, ומסביר: "להווי ידוע לך שאני עף, אני מס, אני לוחט ובווער, אני קופץ ומנתר, אני גדל! רבים מקנאים בי, כאשר מה שאני קונה היום, מתייקר

* שלום עליכם, כתבים — מנחם מנדל; עברית: אריה אהרנלי; הוצאת אריף; 166 עמודים (כריכה קשה).
** שלום עליכם, כתבים — מנחם מנדל; עברית: י.ד. ברוקוביץ; הוצאת דביר; קציב עמודים (כריכה קשה).
*** באיזיש: עסקים.

למחרת. הקרנות' עשו תזוזה של עוד מאתיים רובל, והליליפוטים' עברו כבר כרוך השם את האלפים המשי-מאת; אך לא כדאי לי עוד למכור, כי כולם אמר רים שזה עוד יעלה ויעלה. סברה בכלל שהוצלארץ קספה על הניירות' שלנו. ערשים, סינדיקאט', כלומר ידי-אחת, רי-צים לקנות אותם עד לשיק', לא להשי' איר אפילו, נייר' אחד לרפאה!..."

כעבור כמה מיכתבים מתברר, כי עני-ייני מנחם-מנדל ביהופיץ מצליחים כפי שהצליחו עסקי-הבורסה שלו באודיסה, והוא מסביר: "להווי ידוע לך שיש אנדרלמוסיה, מהומת-עולם! היינו, הגי' עד מפיטרבראג, קורסים' כאלה שממש חשכו עינינו! כמו רעם כיום כהיר,

שדום עליכם
תשקיף דמוני של מציאות היסטורית

כמו פצצה! חשכו כל המישרדים, רעי-דתי-ארמה, נקרשצי-מיק! ותיכף אחרי פיטרבראג נתנה, ועקי' (מכח) וארשה עם הקורסים' (עשרים) שלה! ופרצו מהומה, כהלה, ריצה, פחד! השפגלאנ-טימ' (בנקאים) קודרים, חורבן בית-המקדש! תארו לך, ווגתי היקרה, כי ה,מאלצבים' שהערכתני אותם כאוסן גם באלפים רובל, התיישבו בדעתם וירדו עד תשע-מאות וחמישים! או, למשל, פוטיבילי: הלא מוצב היה להם להי-קבר חיים מאשר לרדת מגאה שמותם בחורה לשמונים ושבע... ומנחם-מנדל ממשיך בהסבריו מהבורסה: "מאין באה המהפכה — אין איש יודע. יש אומרים כך, יש אומרים כך. זה נובע מן הכסף, כלומר מכך שאין כסף. כרייטש' זה נקרא, געלד-מאנגל' (מחסור בכסף, ב"שפה הגרמנית), ובלשינו שפוט: אין פרוטה לפרוטה, והלא תשאלו מסתמא: סטייטש', הלא רק אתמול התגולל הכסף בחוצות? תיקן, נשאתר קרשיא! אבל איך שלא יהיה, הספרים ניכחו ברות' חים, וגם אני כתוכם..."

תחת הכותרת מיליונים מביא שלום-עליכם את הפרק הבא, העוסק ב.סוחרים, סטוריס, שפגלאנטים'. הוא מסביר את עיסוקו החדש לשיינה-שיינדל כך: "להווי ידוע לך שלא הבנת כראוי מה שכתבתי לך. שלא תתיישר כלל עליכך שהפכתני מ-שפגלאנט' למספר — גם זו למחבה. אינני יחיד ביהופיץ. יש אצלנו, בלי-עויהרע, הרבה ספרים, ספרים לסופר, ספרים למניות, ספרים לתבואה, ספסי-רים לכסף, לבתים, לאחוזות, ליערות, למכונות, לרפסודות, לבוליעני, לבתי-מלאכה, לבתי-הרשת, לרכבות, וכל מה שהפה מסוגל לבטא, והלב מסוגל לחשוב — יש לזה ספר... לא נעשה פה שום געשעפמי' ללא ספר: וכל ספר צריך ל

קונה, והוא יש לו מוכר, וכך עולה יפה הווינו...". עיסוק מהמקובלים במדינת-ישראל. ובדומה לסיפור השיגשוג של מניות הנפט בישראל, מסביר מנחם-מנדל הצל-חה נוספת שלו לזוגות: "להווי ידוע לך שמברוצקי נפרדתי. כלומר לא רכנו חלילה, אבל הפסקתי ללכת לשם — מה לי ברוצקי*, כשהגעתי כבר בכלל אל רוסשילד בפאריס? והלא תשאלו כפי-המא אך מגיע אני, מנחם-מנדל, עד לרושילד בפאריס? או היתרין הוא אומנם שוב קוקן ושוב נפט! כל מעי-נות הנפט של קוקן — שלו הם, ובעצמו יושב בפאריס. הלא נשאלת השאלה, איך צולה שונרא את המים?..."

את סיפור קשריו עם רושילד הוא מסכם ב,שהשם יתברך יעזור רק, שתגיע התשובה הטובה מרושילד, את מכינה כבר, איזה פרצוף יהיה בעיני לכל ספרי יהופיץ הגדולים? רק זו רעה הולה ש' בינתיים חסרה פרומה מוזמנת...".

מנחם-מנדל גופל ברשתם של ספרים מוכשרים ממנו, והוא מסביר את מפרלות לזוגות: "לא נוצרתי כנראה להתעשר מכספרות, כמו ספרים אחרים... והוא ממשיך: "כולם ערשים, טראסקי, מרעי-שים עולמות, רק אני לבדי עומד ומכיש, איך העוילים' מגלגלים, געשעפמי' וער-שים כסף, ואני מסתובב לי כמו זר. אני רואה לנגד עיני מיליונים על גבי מיל-יונים ואינני יכול לתפוס אותם...".

פרק נוסף ומשעשע הוא הפרק המגלגל "פרנסה מוכבדת — מנחם-מנדל — טו"פ"; סיפור בעל גימה אוטוביוגרפית. הפרק לא פידלתי מתאר את הרפתקותיו של מנחם-מנדל כשדכך, ובפרק שלי-שלימוד הופך מנחם-מנדל לסוכר-ביטוח. אם לאמץ את השקפתו שה הפרופסור דן בלרון, הבוחן את עלילותיו של מנחם-מנדל כההליך העובר על יהדות מוזר-האירוסה כולה, בסוף המאה שעברה ובראשית המאה הנוכחית, נע מנחם-מנדל "על רקע שיש בו משום תשקיף דמוני" גרוטסקי של מציאות היסטורית..."

מנחם-מנדל של שלום עליכם הוא ספר קריאה עצוב בישראל של 1981; הוא מהווה מראה מעוותת של החברה היש-ראלית בהשתקפות הגלותית ביותר שלה.

מדע בידוני

שטארק ושות'

ספרו הראשון של סופר מד"ב (מדעי-בידוני) הנודע פיליפ ק. דיקן שראה אור בעברית, הוא הצלם **; תיאור יוצא-דופן בספרות המד"ב של ראשית המאה ה-21. ספרו של דיק מעמיד בתוך הבית הלכן בווינגטון יספהיה בת 20, השולטת עבודה, "וקן" חדש כבעל. המפלגה השלטת היא "המפלגה הדמוקרטית-רפובליקאית", שהתאחדה, "בערך בשנת 1985, זמן קצר לפני שגרמניה הצטרפה לארצות-הבר" רית...". בסיפור זה בולט הפסיכיאטר האחרון עלי-אדמות, המטפל בפסנתרן פסיכו-קינטי ובעוד דמויות תמהוניות מעט של עולם שטוף קרינה רדיואקטיבית. את

* מיליונר ידוע ברוסיה, שהתפרסם ב-עסקי הסוכר שלו.
** פיליפ ק. דיק — הצלם; עברית: נורית יהודאי; הוצאת מסדה; 189 עמודים (כריכה רכה).

הרמן גרינג' אבל הוא חייל טוב.

כות זו כזו הדדית, המורכב מלידל הארט, אנשי הצבא הישראליים והחוקרים הש"י נים...

חוברת מס' 16 של מדינה, מימשל ויחסים בינלאומיים נפתחת במחקר ש"י שוי להאיר את העתיד הצפוי לישראל מצד השלטון החדש בבית לבן. זהו מחקרו של **יעקב בר סימון טוב**, יוסי ארצות הברית — בעלי-ברית קטנים: חשיבות מול השפעה. שבמיסגרת נבחנות תפיסות אמריקאיות שונות על המלחמה הקרה, בעימות עם אוסי המערכת הפוליטית האמריקאית, ועל תהליך הירידה של האמינות האמריקאית וטיפוחה של "דוקי טרינת ניכסון".

רשימת מחקרו של הן **כספי** מתפר- סמת תחת הכותרת הערכות חברי-הכנסת את אמצעי-התיקשורת כמספקי צרכים קוגניטיביים. המאמר מבוסס על מחקר מקיף שנערך בכנסת התשיעית, ושבו ביקר את היחסים בין חברי-הכנסת לכתב-בים הפרלמנטריים. במיסגרת השאלון שולבו שאלות הערכה על יכולתם של אמצעי-התיקשורת ההמוניים לספק את הצרכים הקוגניטיביים. הראיונות נערכו בחורף תשל"ח, בעת המושב השני של הכנסת, והקיפו 91 ח"כים. בין השאר ביקשו המראיינים את חברי-הכנסת להעיר דברים כמו: "עד כמה משיע לך

(תוך בחינת הלחץ, הזמן, האינס וסבירות המלחמה. בגישה חדשנית אינטר-דיסציפלי- לינרית, המאחדת מיגוון של הקשרים לבי- חינת הנושא כולו). פירוט ועיון אלה רצופים של מעלות המציגות מקדמים ובלמים של המתיחות האפשריות, ופירוט חלקם של אמצעי-התיקשורת במצבים אלה. את המיתוס על ההיסטוריון והתיאור רטיקון הצבאי לידל-הארט מנסה במי- דה רבה טוביה בן-משנה, ברשימה מחקר תחת הכותרת לידל-הארט וצה"ל — הערכה מחדש. אחרי בחינת השפעתו על אנשי הצבא הגרמני טרם מלחמת-העולם השנייה, ממייך ומסוגל בר-משנה את הש" פעתו של לידל-הארט על ההגנה וצה"ל, לפני זכעת מלחמת השיחורר, ומגיע לתגלות מעניינת על ההנחה שהיתה מקור- בלת, כי מיבצע חורב במלחמת 1948 היה ונראה בעיני לידל-הארט כ,ביטוי מושלם של רעיון, הגישה העקיפה...". ציטוט ממונוגרפיה של בלנד על גיתוח שיטתו של לידל-הארט מגלה, שכמו מחבר המיכתבים הפרובינציאלי, אשר נאמר לו להפתעתו שהוא הפיק, ספרות, אומר אלון (אולי בחקרתו את ז'ורדין של מוליר) שהוא פעל, פחות או יותר, אינסטינקטיבית ואז גילה שביצע, גרשה עקיפה מושלמת. לידל-הארט אמר לו (אלון) שמכביעיו כנגב מספקים דוגמות

מירשל? הוא נפנה אל גרינג. גרינג השי- פיל את עיניו ואמר: איני יודע מה מצאיו של מילר — אבל הוא חייל טוב...".

מוטב לעצור בנקודה זאת, המגלה אך טפח מתוך אוצר תיאוריו המרתקים של פיליפ ק. דיק אודות מעלותיו של המין האנושי במאה הבאה. ספר מרתק, המע- ביר את הקורא בינות לעבר ולעתיד, מעבד למינהרתי-זמן ספרותית מעולה ש- מעולות. הצלם הוא מן המעולים שבספרי המד"ב שראו אור בשנה האחרונה בעב- רית, ומה גם שהוא נושא עמו גם מעט מהפיל והבעיה היהודית".

מיידע

מילחמה, בחירות וכנסת

בין כתבי-העת הרבים שאינם ידועים בציבור הרחב, עולה ומתבלט באחרונה

שטארק, ראש ממשלת-ישראל, מבהירה היא: "אסור אפילו להתקרב לריוח הש"י. לש"י בשנתה את כמגע עם פסיכופתים אתה נסחר; ואת עצמך נעשה חולה" רוח" וראש ממשלת ישראל משיב לה: "נוכל להציל שישה מיליון יהודים, הנב" רת תיבודרו..." ניקול מסכימה וממשיכה, "אבל ראש ממשלת-ישראל לא השפיל את עיניו; הוא לא פחד מפניה. הוא לא פחד מסני איש; דרכו אל התפקיד הנוכחי היתה ארוכה, ואילו לא היה מי שהוא — לא היה מצליח. לא היה זה תפקיד עבור פחדו; ישראל היתה — כפי שהיתה מאז ומתמיד — מדינה קפי- נה, שהתקיימה בין גושים עוינים ארי- רים, שהיו מסוגלים למחות אותה מעל פני האדמה בכל רגע. שטארק אפילו החזיר לה חיוך קל; או שמא רק נדמה לה? זעמה נכר. היא השנה עצמה חסרת אונים..."

בהמשך הפגישה היא מוציאה את סודה: "אם הרמן גרינג יוצא מתוך תקופתו ויובא אלינו, אמרה ניקול בקול מהורהר, "האם תהיה מוכן להתייצב מולו ולהשתתף בדיונים?"

"כן, אמר שטארק. "למעשה, אני אפילו עומד על כך..."

"אתה? — —" היא למשה בו עיניה, "עומד על כך?!"

שטארק הניר ראשו בחיוב. "אני מניחה שזה מפני שאתה התגל- מותה הרוחנית של יהדות העולם או ישות נעלמת אחרת בדומה לכך", אמרה ניקול. "זה מפני שאני פקיד של מדינת ישראל. הפקיד הגבוה ביותר בה." הוא השתתק.

בעירבוביה עתידית זו מצוי גם גולץ הגראה כמו היטלר של המחר, הפוסע בראש החולצות החומות שלו. ההמונים מקבלים אותו ב,הייל גולץ". "אני יהודי, מר גולץ, אמר נאט, לכן הרשעה לי שלא להתלהב מהתנועה הניאו-נאצית שלך."

גולץ שתק רגע, ואחר אמר: גם אני יהודי, מר פליגר, אני למען הדיוק — ישראלי. אתה יכול לברר. זה רשום. כל עיתון או ארכיוב שמכבד את עצמו יוכל לספר לך זאת. נאט למש בו עיניים.

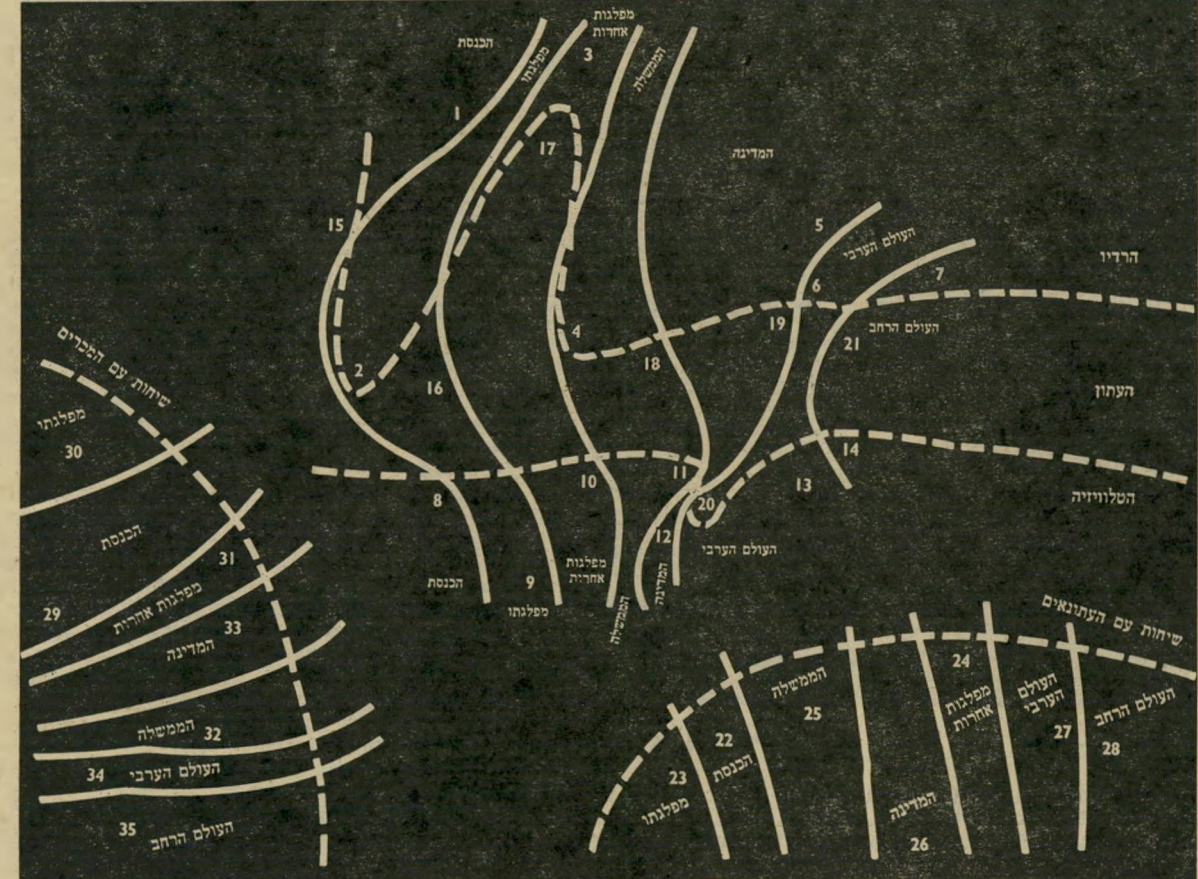
האויב המשותף שלנו, שלך ושלי, אמר גולץ, הוא המימסד של חוקן. אלה הם הירששים האמיתיים של העבר הנאצי. חשוכ על כך. הם, והתאגידים הגדולים. חברת אי. ג'י כימיה, מיפעל קארפ וכו'..."

בואו של גרינג מן העבר הזה ניקול כך: "כשנביא את גרינג לכאן, חשבה, נוכל להביא לבית הלבן תזמורת כלי-נשיפה נוסח תזמורת הרחוב, ש- ינגנו לפננו שירי-לכת צבאיים באוזני ריים. או שנוכל אפילו לשמוע ואנגר. האם לא נכון שהנאצים העריצו את ואג- נר? ... הדירי נבלם הזכיר ביומנו את ההתקלות שחשו הפצינים הנאציים הב- כחיים למשמע יצירותיו של ואנגר..." במהלך מאבקי הכוחות על גבעת הקפי- טול של המאה הבאה, מסבירה ניקול: "האם יודעים אתם מהו כסיסה האמיתי של העוצמה הפוליטית? לא רוכים ותו- תחים או כוחות-צבא, אלא היכולת לה- ביא את האחרים לירי כך שיעשו את רצונך. אני יודעת שאני מסוגלת להביא את ממשרת המדינה לירי כך שתעשה את רצוני. זאת לא תהיה החלטתו של גרינג — זאת תהיה החלטת-שלי..."

ואחד מאזרחיה של ניקול מסביר את סוד שילטונה: "רק בזכות גברים חלושים במיני יכולה ניקול לשלוט, אמר ציפיק, משום כך יש לנו חברה מפוריארכלית — אני מרגיש ומתנהג כמו ילד כן שש'..."

במפגש בין הרייכסמרשל הרמן גרינג לבין ניקול ושאר הגיבורים, שואל גרינג מי זה גולץ? משיב לו זה: "סתם יהודי ערוב... שונה לחלוטין מאמיל שטארק — שאבך, אינו נוכח כאן, ניקול, למרות הכפתור. יש יהודים ערובים רבים... תמהני מדוע אמיל שטארק איננו כאן. למה לא, ניקול? הוא נעץ בה את עיניו, האם חששת פן תפגעו בהשגותיו של הרייכסמרשל? משתנה... ככלות הכול, הימלר הרי מיפל ביהודי הונגריה — באמצעות אייכמן. וגם בלופטוואספה של הרייכסמרשל היה גנרל יהודי, גנרל מילר, אם אינני טועה. אמת, הר רייכס-

גנרל יהודי בחיל-האוויר הנאצי.

המתקבל מאמצעי התקשורת ההמוניים. שכן, אגב תהליך של איסוף המידע מנהלים הכתבים הפרלמנטריים שיחות עם חברי הכנסת מחליפים ביניהם רסיסי-מידע. לעתים נהג הכתב לגרות את הח"כ, ולגלות לו חלקי מידע, על מנת לקבל את תגובתו.

יתוח תיקשורת של ח"כים

גרף זה, המופיע במחקרו של דן כספי, מביא בין השאר הנחה בדבר המקורות המספקים מידע שוטף לחברי הכנסת, בנוסף לזה

העיתון לדעת מה קורה בכנסת? את המסקנות: אגב תהליך איסוף המידע, מנהלים הכתבים הפרלמנטריים שיחות עם הח"כים תוך שהם מחליפים רסיסי מידע ומזינים את הח"כים בדברים הנע- שים בבניין הכנסת. מסקנתו של המח- קר, שהיא בניגוד לציפיות, אומרת שאת העיתון מעריכים יותר מאשר את הרדיו והטלוויזיה. מסקנה נוספת: "חברי הכ- כנסת בני 35-44 מצטיינים יותר מכל קבוצת גיל אחרת בהכעת הערכות נבחרות לאמצעי-התיקשורת..." או, בניגוד לצפוי: "צטיינים שחבריה-הכנסת באופוזיציה יבי- עו תערובות נבחרות יותר מאשר התיק- שורת השונים, בגלל המחפור היחסי ש- להם במידע, ריחוקם ממקדי ההכרעה והפנאי הרב יותר העומד לרשותם להי- חשף לאמצעי-התיקשורת. הנתונים הפ- תיעוני כאשר התבררה מהמה הפוכה ל- לציפיות..." (ראה: טבלה).

כתבי-עת מקצועי-אקדמי בשם מדינה, מימשל ויחסים בינלאומיים. השוים מחבי- רותיו האחרונות מוקדשות לשורות הב"י אות. הראשונה בחוברות (15) נפתחת ברשימת-מחקרו של הפרופסור מילכאל בריצ'ר מאוניברסיטת מקגיל, קנדה, תחת הכותרת התנהגות מדינות במשבר בינלאומי: מודל ומימצאים משוערים. המחקר בוחן בעיקר את משבר ברלין של 1961 (שבסופו הגיע הנשיא קנדי לברלין, והצהיר: "אנוכי ברלינאי!") והי- מתיחות שקדמה למלחמת ששת הימים. בריצ'ר מפרט את המילוחגיה ששת הימים. תוך בחינת מימדיהם, תכונות הי- שחקן במשבר ומאפייני יחידות ההחלטה

הקרובות לשלמות של הגישה העקיפה/ה פקנה-מידע קטן וגדול כאחד... ולשם הוכחה נוספת, מביא טוביה בר-משנה טי- עון נוסף: "יגאל) ידיו פוען (שיצחק) רבין הוא האיש העיקרי העומד מאחורי מיכצע, חורכ' ומיכצעים אחרים כדרכם, רבין, כך מודה ידיו, קרא מעט מאוד בתחום התיאוריה הצבאית עד אז, אך הכיר את יסודות הגישה העקיפה ממנו — מידיו" בהמשך מתאר בן-משנה את עליי- תה ונפילתה של השקפת לידל-הארט במערכות ישראל, עד לניסוח המעט-מנו- מס: "במלחמת יום הכיפורים גספה הגישה העקיפה הישראלית, אם אכן היתה קיימת. המלחמה לכשה צורה של התנגשויות מצח, שנרמו שחיקה מהירה של אדם וציור..." ובת פרק המסקנות פותח בן-משנה כ,עתה ובתבחינו שהשפעת הארט היתה, למעשה, קטנה הרבה יותר מכפי שטען אותו משולש שצלעותיו תומ-

מדינה, מימשל ויחסים בינלאומיים; חוברות 15 ו-16, בעריכת דן בהט, הוצאת מגנס.

לפני 25 שנה

גיליון "העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק נפתח במאמר העורך, כמדורו "הנדרן", הנושא את הכותרת "התור הביוז". המאמר מתאר ומנתח את קשר הגומלין בין המפלגות לפקידות הממשלתיות. כתבת-תחקיר מיוחדת, "מי אחראי לגניבות?", מתארת מעט מהמרתחש במשרד-הביטחון בימי קרן-הנגן. כתבת-תחקיר אחרת, תחת הכותרת "הפושע הקרוש", מציגה תעודות מחיריות בדבר האופן שבו הגן ה"ר" ישראל רודולף קסטנר על פושע המילחמה הנאצי קורט ככר, מי שהיה שטאנדרטן-פיהרר (גנרל) של ה"אס"א הנאצי. בכתבה מקיפה "הגעתי לפטר!" מתאר דויד בוואר את הפלע הארום, המחבר, חבר יהודי במערכת הירחון הגיאוגרפי הלאומי האמריקאי, שפרטט את משאת נפשו של צעירים ישראלים רבים, בנייהם המרשה שנהגו כשנה וחצי קודם לכן, כשניסו להעפיל אל הפלע הארום.

הכתבה "מותו של מתנדב" מביאה את סיפור מותו של חיים מילר במהלך השירות הלאומי. תחת הכותרת "גוליבר כארץ הארנקים" מציג כתבו המשוטט של "העולם הזה" באירופה, עמוס קינן, רשמים מאירופה: "הנוער המשכיל בצרפת, בדיוק כמו בישראל, חושב בכל מאודו אך להשיג כסף כדי שיוכל לומר מה הוא חושב..."

בשער הגיליון: ה"ר" ישראל רודולף קסטנר ופושע-המילחמה הנאצי קורט ככר.

"העולם הזה" 957 תאריך: 16.2.1956

אבא אבן מאיים על אמריקה * צי"ס חרס'ינה * השאלות

והתשובות של משה שרת * הבעיות של יחנן באדר

מדיניות

רמז ממוסקבה

אבא אבן היה מרוגז מאוד כאשר הודיע לפני כמה חודשים, שאם אמריקה לא תספק נשק לישראל, תקח ישראל נשק מכל אדם שיציע לה. הודעה זו לא מצאה תן בעיני האמריקאים. מי זה "כל אחד?" שאלו הם בנימוס. האם גם הסובייטים? מיד הוזרו דובר משרד-החוץ להכחיש כל כוונה וזונית כזאת מצד ישראל. הק"ן לפלירט. בינתיים עוברים החור דשים, שום נשק אמריקאי אינו מגיע לישראל. לעומת זאת מונחים במחסני הצבא הסובייטי כמה אלפי מטוסי-סילון מכל הסוגים, שאין להם שימוש. לפתע החלו מבצעים רמזים: האם מדינת-ישראל מעוניינת לקבל נשק סובייטי? תחילה לא התייחסו לרמזים אלה ברצינות, אולם אי אפשר היה להתעלם מהם. אמנם לא מעוניינים הסובייטים לאבד את אהדת הערבים, אותם רכשו זה עתה, אולם שני נימוקים חשובים יכלו להסביר את הרמזים: רצונו של ניקיטה כרושצ'וב להור כיה לגמאל עבד-אל-נאצר שכדאי לו להפסיק את הפלירט עם אמריקה בקשר לסכר אסואן. הכוונה לאלץ את ישראל לפרוש מן המחנה המערבי, להעביר לידי צה"ל כלי-נשק אשר כל חלקי-החילוף והתחמושת שלהם יצטרכו לבוא גם בעתיד מברית-המועצות. הסיכויים? יודעי דבר חדלו מזמן לנבא נבואות כבל הנוגע לפעולותיו של ניקיטה כרושצ'וב חובב ההפתעות.

מעילות

המרחץ של צימרמן

שלמה צימרמן אוהב-התפתוחים לא נתי פס במקרה לפני שבועיים בשוקי הנמר חיפה. מילכתב אנונימי הגיע בשוקי חלם דש שעבר הציע לקציני המכס לפקוח עין על מנהל האספקה של צים. צימרמן עצמו לא דאג. הוא לא האמין שיש מישהו הרוצה ברעתו. להיפך, היו לו ידידים רבים כמעט בכל מקום בו נמצא סניף של חברת הספנות שוהם-צים. כאשר, למשל, שמעו צימרמן-עומד לבנות לעצמו יולה בנחש-שאנן, נהלצו כל ידידיו לשלוח לו מתנות יקרות. אם היה טעם מזור במקצת, ולא שלחו לו זרי-פרחים ענקיים או דברי-אמנות, הרי אין להאשים את צימרמן התמים. אם התעקש פקיד בכיר בצים, סניף נאפולי, לשלוח לו דווקא אמבטיית חרס'ינה ירוקה ושני כיורים, מי הוא שיתנגד?

חיבתו השטוריה של צימרמן לחרס'ינות מתוצרת חוץ הגיעה עד לאזוניו של רודי אברהמסון, מפקח המשק של צים בגרי מניה. הוא מיהר לשלוח לוילה ההולכת ובנבנית 2000 מרפפות חרס'ינה יקרות.

מי אחראי לגניבות? תחת כותרת זו הופיע תצלום של המנכ"ל הצעיר של משרד-הביטחון

תחת כותרת זו הופיע תצלום של המנכ"ל הצעיר של משרד-הביטחון. השאר נכתב בכתבה: "הסוחרים החלו לוחצים על משרד-הביטחון. בעזרת ידידים ושכירים במשרד הממשלה, כנסת ובמוסדות הלאומיים, אילצו את שימטון פרס לבטל את הבטחתו לשייקה, ולפרסם מירוד פומבי למכירת הטנדרים. אולם כפיצוי, הבטיח לשייקה כי המכונות שמורות אך ורק לו - יהיו תוצאות המכירז אשר יהיו. שוב פעל שירות הידיעות של הסוחרים, מתנגדיו של שייקה, והם איימו בשטרוריה. שימטון פרס, לשעבר פרסקי, מנהל המישרד החשוב ביותר במדינה, צעיר תל-אביבי רגיל בן 33, שבנו של טוחר-עצים ידוע, נבהל. הוא הכריז כי השעה היא שעת חירום - זביטל את המכירז ואת העיסקה עם שייקה..." בתמונה: שימטון פרס עם חיים לסקוב.

עיתונות

צעצועים מנייר

לפני שלושה שבועות הופיע בחוצות, בקול רעש גדול, עיתון הערב החדש שנשא את השם ערב טוב. רבים חוו את גורל העיתון מראש. ינבאו לו כי חיו יהיו חיי-שעה. אולם גם רואי השחורות לא האמינו כי העיתון יגוע עוד כמעט בטרם טעם את טעם החיים - שבועיים בלבד אחרי הופעתו. מותו המוקדם של העיתון לא היה עלול לזעזע איש, לולא הסתתרה מאחוריו טרגדיה אישית, טרגדיית חייו של בעל העיתון.

מלכודת לישראל. זאב ויגמונד) הלב (51) היה עיתונאי מצליח בפולין של שנות השלושים. הצלחתו גדלה, כשידע לנצל את שעות הערב בהן לא הופיע אף עיתון. הוא הוציא עיתון בשם ערב טוב בשפה הפולנית. העיתון שנמכר בי מחיר פרוטות היה חסר-מתחרים, וזכה לתפוצה ענקית בעיר לבוב. הלב רצה לרווחים, ורכש את בית-הדפוס בו הודפס

צימרמן יכול לדבר. לפי סעיף משעמם וחסר חשיבות בהון, מותר לאזר רח לקבל מתנות בשווי 112 דולר כל שלושה חודשים. אם היה הפרש זמן קבלת שני המיטלות חודש אחד בלבד, הרי יתכן שצימרמן ארכו הימים מאוד, והחודש בין לנובמבר 1955 ודצמבר נראה לו כשלושה חודשים צימרמן ראה את הדבר כטבעי גם כאשר קבעו לו במכס מחירים גמוכים בהרבה מן המקובל. לפתע התערער מעמדו של צימרמן. מעטה הפרוטקציה התקלף ונפל מכתפי חבר הנגלה צים המיוחס, והוא עמד ערום כעולה חדש מול פתחי המכס. ההב רחה הפעוטה של תפוחים וטיגוריות קפצה לכותרות הראשיות, ואחריה - החרס'ינה והאמבטייה.

לסגן מנהל המכס, גידעון באום, אף נרמו כי יפוטרו - בשל התחשבותו היתרה במעמדו של מקבל המתנות, התחשבות שאהה על-פי הוראה. חיפאים מנוסים ראו בכך ניסיון לצוד שתי ציפורים במקצפת חרס'ינה אחת: גם באום, גם צימרמן, אינם חברי מפא"י ועל כן עלולים להפ ריע לשלוח המפא"יית כמעט-לחלוטין של המוסדות הנאצלים שבהם עבדו.

העיתון, והוציא עיתון נוסף. באותן השנים התאבד הלב בצעירה יפהפיה בשם אמיליה. אותה נשא לאשה.

מילחמת-העולם השנייה רוששה את הל-בר כליל. מה שעבר עליו באותן השנים היה העתק מדויק מגורלם של כל יהודי פולין ששרדו בחיים. אולם שנות הסבל והרעב הותירו בהלבר את חושו המסחרי. עסקיו באירופה של אחרי המילחמה נשי ארו בלתי ידועים, אך כשעלה לפני חמש שנים לישראל לא היה חסרי-כל.

הדרך להצלחה. זאב ואמיליה הש-השתקעו בנהריה. הוא פתח בית-מלאכה קטן לצעצועים מעץ, היא ניהלה את הפנסיון שרכשו במקום. הווג חי חיים שקטים, חסרי מתיחות. שכנים ראו אותם תמיד, כששלוש שורות בין השניים. באחד הימים חלה תמורה בחייהם. זאב נפגש במקרה עם ידיד לספסל-הלימודים בנימי נסיה בלבוב, שעבד אחרי-כך באחד העי-תונגים של הלב. היה זה שלום ידידיה. עד מהרה שוכנע הלב כי די לו לעסוק בצעצועים של עץ, וכי כדאי יותר לעסוק בצעצועים מנייר. הוא החליט לחסל את בית-המלאכה ולהשקיע את כספו בשביר עון אותו ערך ידידיה.

אמיליה התנגדה לשינוי בחייהם, שגרר אחריה העתקת דירתם לתל-אביב, לדירה בת חדר אחד ברחוב קרל נטר בתל-אביב. זמן מה המשיכה לנהל את הפנסיון בנהריה, אולם לאחר ביקור בדירת בעלה, בו העיפה מבטים חשדניים לעבר בעלת הדירה הצעירה והחגיגית, הצטרפה אליו. צעצועי הנייר בהם החל הלב להתעסק לא גרמו לו קורת רוח מרובה. הוא חיפש דרך לעלות ולחזור לממדי הצלחה שהיו לו בלבוב.

ההודמנות לכך נמצאה לאחר שהודו, עיתון הערב של מפא"י, נסגר. אנשי מפא"י הביעו את נכונותם להעמיד כינס את דפוס המפלגה לרשות עיתון ידידותי. כשם שעשה זאת בפולין, החליט הלב להוציא לאור עיתון ערב זול, בשעות חסרות מתחרים. לשם כך היתה נחוצה לו עוד השקעה כספית. השותף נמצא עד מהרה, והלב מציוד השקיע את כל הסכונותיו שבאו ממכירת הפנסיון בנה-ריה, כאן נתקל הלב בהתנגדותה של אמיליה. האשה טענה כי ההשקעה בלתי בטוחה והסיכון גדול. בעלה חשב אחרת. סעיף בצוואה. ביום בו הופיע העי-תון היה ברור כי הוא נכשל. אמיליה נראתה מדוכאה ומשונה, והתהלכה כסה-רורית. מכריה הבחינו כי משהו מתרחש בקירבה. לפני שבועיים העלה אותה איש המעליה בבניין החברה הכלכלית בתל-אביב לקומה השישית. שם עמדה אמיליה בחדר המדרגות, והוציאה מראה מנרתיקה וצבעה את שפתיה.

כשירד איש המעליה לקומת הקרקע, היתה גם אמיליה שם, מוטלת בחדר המדרגות. היא קפצה מהקומה השישית. בצוואה שהשאירה, קבעה אמיליה סעיף מפורש האוסר להשתמש בכספה למימון הוצאת עיתון הערב. כעבור שלושה ימים נסגר ערב טוב.

אנשים

שריחוף משה שרת בתשובה לשאלתה: "אין שאלות בלתי-זהירות, יש רק תשובות בלתי-זהירות." ח"כ חרות ה"ר יוחנן באדר: "ישנם שני סוגי בעיות: בלתי חשוי בות, ובלתי ניתנות לפיתרון."

"אני קביתי 'ענג' כי כל החברות שלי המליצו..."

טרנסום א.ט.ל.

גימור הרהיטים
בקשת מרהיבה של צבעים.

החברות שלי באו לבקר אותי בבית החולים. ישבנו ודיברנו על הלידה, על ילדים ועל ריהוט חדרי ילדים. היתה זו הפעם הראשונה שכל החברות שלי הסכימו על משהו... על "ענג". רותי כבר מגדלת את השלישי במיטה של "ענג" וציפי התמוגגה מהעיצוב, מהצבעים ומהניקוי הקל. ענת היא זו שבעצם שכנעה אותי סופית כשספרה לי שלמיטה של "ענג" יש גם בולמי זעזועים, מנעול בטחון פטנטי ומונעי רעשים. היום אני יודעת ש"ענג" הוא גם נגר מעולה גם מעצב עילית ואפילו... קצת "פסיכולוג".

בולמי זעזועים
מבטיחים את שלווה התינוק.

מנעול בטחון היחיד העומד
בדרישות התקן הישראלי והבריטי.

שאל כל אמוא

תצוגה: ביח"ר "ענג", בני ברק, רח' החשמונאים 3, טל. 03-784104

העולם הזה

בעקבות
התקרית

דליה
מזור:

"אני

חוששת

לחיי!"

במיסוך

שהוגש

לבית-המישפט

על-ידי הטביעה

הכללית:

בכירים

קיבלו

טובות

הנאה

מחברה

פרטית

הווידוי האישי
של שורה
דניור

